உ

சிவமயம்.

திருப்பரங்கிரிப் புராணவசனம்.

இஃது

திருநெல்வேலிச்சில்லா சாத்தூர்த்தாலுகா

சிவகாசி ம-ா-ா-ஸ்ரீ

அ. சு. வேலாயுதம்பிள்ளையவர்கள்

வேண்டுகோளின்படி

சேற்றூர்ச் சமஸ்தான-வித்துவான்

ஸ்ரீ ரா. அருணாசலக்கவிராயரால்

ஸ்ரீ. நிரம்ப அழகியதேசிகரவர்கள்

செய்த

செய்யுளுக்கிணங்கச்செய்யப்பெற்று

ஷை வேலாயுதம்பிள்ளையவர்கள்

பொருளுதவிகொண்டு

சென்னை

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

விகாரிஞு கார்த்திகைமீ

இதன்விலை அணா

சிவமயம்.

முகவுரை.

பாண்டிவளநாட்டிலே இராசதானியாகிய மதுரைமா நகரத்துக்குத் தென்மேற்கிலே ஸ்ரீ ஞானசம்பந்த சுவாமிக ளாலும் ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளாலும் பாடப்பெற்ற தும, மதுரைக் கடைச்சங்கத்துத் தமிழ்த்தலைமைப் புலவ ராகிய நக்கீரதேவர் அருளிச்செய்த 'திருமுருகாற்றுப் படையென்னும் பிரபந்தத்துள் முதற்கட் கூறப்பட்டது மாகிய திருப்பரங்கிரியி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற குமாரக் கடவுள்மீது திருநெலவேலிச சில்லாச் சாத்தூர்த் தாலுகாச் சிந்தப்புலியென்னுங் கிராமத்தில் வசிக்குந தொண்டைமண் டல வேளாளர் குலதிலகரும், சங்கரலிங்க முதலியாரவர்கள் குமாரரும், சிவபத்தி குருபத்தி அடியார்பத்திகளிற் சிறந்த வருமாகிய வீரப்பமுதலியாரவர்கள், அன்பின் மிகுதியி னாலே பிள்ளைத்தமிழ்ப் பிரபந்தமொன்று பாடுகவென்று அடியேனை வேண்டுகோள் செய்தார்கள். அவ் வேண்டுகோ ளுக்கிசைந்து அவ்வாறே அடியேன் சிற்றறிவிற் கெட்டிய மட்டுந் திருவருளே துணையாகக்கொண்டு பாடிமுடித்த பிள் ளைத் தமிழிலே சில சில பாடல்களைத் தற்காலங் கொழும்பு வாசியாயிருக்கும, நாட்டுக்கோட்டை வணிகர் குலமணி போல்பவரும, சிவநேசரும, சிவபுண்ணியமே திரவியமென த்தெளிந்த சித்தமுடையவரும், வள்ளற்றன்மை யுடையவ

ரும, ஆகிய லெ. அ. ரு. ரா. ம. மெய்யப்ப செட்டியாரவர்கள் மேற்சொல்லிய முதலியாரவர்களாற் கேள்வியுற்று மகிழ்ச்சியடைந்து தக்கவாறு பொருளுதவிசெய்து திருப்பரங்கிரிக் குமாரக்கடவுள் சந்நிதியிலே அவரது திருவருளாலே பிள்ளைத்தமிழ் மாலையாகிய பிரபந்தத்தை அரங்கேற்றுவித்தார்கள். அதன்மேல் அப்பிள்ளைத்தமிழ் முழுதும் வாசித்துணர்ந்து மகிழ்ந்து இதையும், இதனுடன் பகழிக்கூத்தர்பாடிய திருச்செந்தூர்ப் பிள்ளைத்தமிழையும், பலபிரதிகளைக்கொண்டு பிழையறப்பரிசோதித்து, அச்சியற்றவேண்டுமென்னுங் கருத்தினையுடையவராய், சேதுபுராணம் பாடியருளிய நிரம்பவழகிய தேசிகர்செய்த திருப்பரங்கிரிப் புராணத்துக்கும், வென்றிமாலைக் கவிராசர்செய்த திருச்செந்தூர்த்தலபுராணத்துக்கும் இணங்க மிகவும் எளிய நடையில் கற்றோருக்குங் கல்லாதாருக்கும் பயன்படுமாறு வசனமெழுதுவித்து மேற்குறித்த பிள்ளைத்தமிழ்களுடனே முதலிலே சேர்த்து அச்சிற்பதிப்பித்து வெளியேற்ற நினைத்து கார்காத்த வேளாளர்குலத்திலே பிரசித்திபெற்ற * மகாவித்துவான் சங்கரமூர்த்திக் கவிராயரவர்கள் பௌத்திரரும, (அ. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் புத்திரரும்) என்னிடங் கல்வி கற்றவரும்; எனக்கு முக்கியநண்பரும, சிவபத்தியைவிளைவிக்கும் கல்வியறிவொழுக்கமுதலிய நற்குண நற்செய்கை

* சங்கரமூர்த்திக் கவிராயரவர்கள் திருவாவடுதுறை யாதீனம் ஸ்ரீலஸ்ரீ சிவஞானசுவாமிகள் மாணாக்கரிலொருவர். இவரது சரித்திரம் இவர்பாடிய சேற்றூர்ச் சமஸ்தானம் பள்ளுப் பிரபந்தத்திலே தெளிவுறவிளங்கும்.

கனிலேலநிறைந்தவரும், ஆகிய சிவகாசிக் காசுக்கடை வேலாயு தம் பிள்ளையவர்கள் தமது அபிப்பிராயத்தை வெளிப்படுத் திப் பலதரம் வேண்டிக்கொண்டதனிமித்தம், அவ்வேண்டு கோட்படியே வசனமெழுதி மேற்குறித்த பிள்ளைத்தமிழ் இரண்டும் புராணவசனங்கள் இரண்டும் அச்சிற்பதிப்பித்து த்திருப்பரங்கிரிப் புராணவசனமும் பிள்ளைத்தமிழும் ஒரு கட்டிடமாகவும் திருச்செந்தூர்த் தலபுராணவசனமும் பிள் ளைத்தமிழும் பிறிதொரு கட்டிடமாகவுங்கட்டி வெளிப்படு த்தினேன். இங்ஙனம் வெளிப்படுத்துதற்கு வேண்டுமட்டுந் திரவிய சகாயமுஞ்செய்த பரோபகார தரும சிந்தனையுள்ள மேற்படி வேலாயுதம் பிள்ளையவர்களுக்குக் குமாரக்கடவுள் இடையறாத திருவருள்செய்ய வேண்டுமென்று சதாகால மும் பிரார்த்தனை செய்துவருகின்றேன்.

இங்ஙனம்,

சேற்றூர்ச்சமஸ்தான வித்துவான்,

மு. ரா. அருணாசலக்கவிராயன்.

நிரம்ப அழகியதேசிகர்.

புண்ணிய பூமியாகிய பரதகண்டத்திலே சிறந்து விளங்குந் தென்னாடுகளுளொன்றாகிய சோழமண்டலத்திலே வேதாரணிய க்ஷேத்திரத்திலே இற்றைக்கு நானூறு வருஷங்களுக்குமுன் திருக்கூட்டத்தார் குலத்திலே இவர் அவதாரஞ் செய்தார். வடமொழி தென்மொழி யென்னும் இருபாஷைகளினும் மிகவல்லராய் இவர் சைவாகமங்களி னோதப்பட்ட தீக்ஷைகளும் ஆசாரியாபிஷேகமும் பெற்றுப் பிரபல சைவாசாரியராய் விளங்கி எண்ணிலாத சைவர்களுக்கு அநுக்கிரகித்து வந்ததாகத் தெரியப்படுகின்றது. இவர், பக்குவர்கள் உண்மையறிந்து வீடுபெறற்பொருட்டுச் சிவஞானசித்தியார், திருவருட்பயன் என்னும் சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களுக்கு உரையிட்டருளினர். அன்றியும் காவிய மூலமாக ஞானஞ் செவியுறுத்த வெண்ணித் தலைமைப்பாடு பெற்ற புராணங்களுளொன்றாய சேதுபுராணம் பாடியருளினர். அதனோடமையாது திருப்பரங்கிரி முருகக்கடவுளது சரித்திரத்தைத் திவ்வியமான நடையில் திருப்பரங்கிரிப் புராணமென்று செய்தருளினர். இவர் உரைகள் இவரது குசாக்கிரமதியினையும் பரந்த சாஸ்திர ஆராய்ச்சியினையும் விளக்குகின்றன. புராணங்கள் பக்திரசம் பொலியச் செய்யுள்செய்யுந்திறத்தையும், கற்பனா சாமர்த்தியங்கள் இவர் வருந்தாமற் பெற்றிருந்தனரென்பதையும் தெரிவிக்கின்றன.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தேவாரம்.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளால்

அருளிச்செய்யப்பட்டது.

திருப்பரங்குன்றம் - பண் - குறிஞ்சி.

நீடலர் சோதி வெண்பிறை யோடு நிறைகொன்றைச்
சூடல னந்திச் சுடரெரி யேந்திச் சுடுகானி
லாடல னஞ்சொ லணியிழை யாளை யொருபாகம்
பாடலன் மேய நன்னகர் போலும் பரங்குன்றே. (க)

அங்கமோ ராறு மருமறை நான்கு மருள்செய்து
பொங்குவெண் ணூலும் பொடியணி மார்பிற் பொலிவித்துத்
திங்களும் பாம்புந் திகழ்சடை வைத்தோர் தேன்மொழி
பங்கினன் மேய நன்னகர் போலும் பரங்குன்றே. (உ)

நீரிடங் கொண்ட நிமிர்சடை தன்மே னிறைகொன்றைச்
சீரிடங் கொண்ட வெம்மிறை போலுஞ் சேய்தாய
வோருடம் புள்ளே யுமையொரு பாக முடனாகிப்
பாரிடம் பாட வினிதுறை கோயில் பரங்குன்றே. (ங)

வளர்பூங் கோங்க மாதவி யோடு மல்லிகைக்
குளிர்பூஞ் சாரல் வண்டறை சோலைப் பரங்குன்றந்
தளிர்போன் மேனித் தையனல் லாளோ டொருபாகம்
நளிர்பூங் கொன்றை சூடினன் மேய நகர்தானே. (ச)

பொன்னியல் கொன்றைப் பொறிகிளர் நாகம் புரிசடைத்
துன்னிய சோதி யாகிய வீசன் றொன்மறை
பன்னிய பாட லாடலன் மேய பரங்குன்றை
யுன்னிய சிந்தை யுடையவர்க் கில்லை யுறுநோயே. (ரு)

கடைநெடு மாடக் கடியரண் மூன்றுங் கனன்மூழ்கத்
தொடைநவில் கின்ற வில்லின னந்திச் சுடுகானிற்
புடைநவில் பூதம் பாடநின் றாடும் பொருசூலப்
படைநவில் வான்ற னன்னகர் போலும் பரங்குன்றே. (சு)

அயிலுடை வேலோ ரனல்புகு கையி னம்பொன்றா
லெயில்பட வெய்த வெம்மிறை மேய விடம்போலு
மயில்பெடை புல்கி மாநட மாடும் வளர்சோலை
பயில்பெடை வண்டு பாட லறாத பரங்குன்றே. (எ)

மைத்தகு மேனி வாளரக் கன்றன் மகுடங்கள்
பத்தின திண்டோ ளிருபதுஞ் செற்றான் பரங்குன்றைச்
சித்தம தொன்றிச் செய்கழ லுன்னிச் சிவனென்று
நித்தலு மேத்தத் தொல்வினை நம்மே னில்லாவே. (அ)

முந்திய வையந் தாவிய மாலு மொய்யொளி
யுந்தியில் வந்திங் கருமறை யீந்த வுரவோனுஞ்
சிந்தையி னாலுந் தெரிவரி தாகித் திகழ்சோதி
பந்திய லங்கை மங்கையோர் பங்கன் பரங்குன்றே. (கூ)

குண்டாய் முற்றுந் திரிவார் கூறை மெய்போர்த்து
மிண்டாய் மிண்டர் பேசிய பேச்சு மெய்யல்ல
பண்டா னீழல் மேவிய வீசன் பரங்குன்றைத்
தொண்டா யேத்தத் தொல்வினை நம்மே னில்லாவே. (கய)

தடமலி பொய்கைச் சண்பைமன் ஞான சம்பந்தன்
படமலி நாக மரைக்கசைத் தானறன் பரங்குன்றைத்
தொடைமலி பாடல் பத்தும் வல்லார்தந் துயர்போகி
விடமலி கண்ட னருள்பெறு தன்மை மிகுவோரே. (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தேவாரம்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளால் அருளிச்செய்யப்பட்டது.

திருப்பரங்குன்றம் - பண் - இந்தளம்.

கோத்திட்டையுங் கோவலுங்கோயில்கொண் டீருமைக்கொண்டு
ழல்கின்றதோர்கொல்லைச்சில்லைச் சேத்திட்டுக்குத்தித்தெருவே திரியு
ஞ்சில்பூதமுநீருந்திசைதிசையன; சோத்திட்டுவிண்ணோர்பலருந்தொ

ழுத்தம்மரைக்கோவணத்தோடொருதோல்புடைசூழ்ந், தார்த்திட்டதும்
பாம்புகைக்கொண்டதும்பாம்படிகேளுமக்காட்செயவஞ்சுதுமே. (௧)

முண்டந்தரித்தீர்முதுகாடுறைவீர்முழுநீறுமெய்பூசுதிர்மூக்கப்பாம்பைச, கண்டத்திலுந்தோளிலுங்கட்டிவைத்தீர்கடலைக்கடைந்திட்டதோர்நஞ்சையுண்டீர், பிண்டஞ்சுமந்தும்மொடுங்கூடமாட்டோம் பெரியாரொடுநட்பினிதென்றிருத்தும், மண்டங்கடந்தப்புறத்தும்மிருந்தீரடிகேளுமக்காட்செயவஞ்சுதுமே. (௨)

ஊடாய்முயலகன்மூக்கப்பாம்புமுடைநாறியவெண்டலைமொய்த்த பல்பேய், பாட்டாவருபூதங்கள்பாய்புலித்தோல பரிசொன்றறியாதன பாரிடங்க, ளோட்டாமலர்க்கைக்காதையுந்துன்னெருக்குந் துணைமாமணிநாகமரைக்கசைத்தொன், ஞூடாதனவேசெய்திரெம்பெருமானடி கேளுமக்காட்செயவஞ்சுதுமே. (௩)

மஞ்சுண்டமாலைமதிசூடுசென்னிமலையான் மடந்தைமணவாளநம்பி, பஞ்சுண்டவல்குற்பணைமென்முலையாளொடுநீருமொன்றாயிருத்தலொழியீர், நஞ்சுண்டுதேவர்க்கமுதங்கொடுத்த நலமொன்றறியோமுங்கைநாகமதற், கஞ்சுண்டுபடமதுபோகவிடீரடிகேளுமக்காட்செயவஞ்சுதுமே. (௪)

பொல்லாப்புறங்காட்டகத்தாட்டொழியீர்புலால்வாயனபேயொடுபூச்சொழியீ, ரெல்லாமறிவீரிதுவேயறியீரெனவிரங்குவேனெல்லியுநண்பகலுங், கல்லானிழற்கீழொருநாள்கண்டதுங்கடம்பூர்க்கரக்கோயிலின்முன்கண்டது, மல்லாலவிரகொன்றிலமெம்பெருமானடிகேளுமக்காட்செயவஞ்சுதுமே. (௫)

தென்னத்தெனத்தெத்தெனவென்றுபாடிச் சில்பூதமுநீருந் திசைதிசையன, பன்னான்மறைபாடுதிர்பாசூருளீர்படம்பக்கங்கொட்டுந்திருவொற்றியூரீர், பண்ணார்மொழியாளையோர்பங்குடையீர் படுகாட்டகத்தென்றுமோர்பற்றொழியீ, ரண்ணாமலையேனென்றீராரூருளீரடியோமுமக்காட்செயவஞ்சுதுமே. (௬)

சிங்கத்துரிமூடுதிர்தேவர்கணந்தொழுநிற்றீர்பெற்றமுகந் தேறிடீ, தீர், பங்கம்பலபேசிடப்பாடுந்தொண்டர்தமைப்பற்றிக்கொண்டாண்டுவிடவுங்கில்லீர், கங்கைச்சடையீருங்கருத்தறியோங்கண்மூன்றுடை

யீர்கண்ணேயாயிருந்தா, லங்கத்தூறுநோய்களைந்தாளவல்லீரடிகேளு
மக்காட்செயவஞ்சுதுமே. (எ)

பிணிவண்ணத்தவல்வினைதீர்த்தருளீர் பெருங்காட்டகத்துப்பெ
ரும்பேயுநீருந், துணிவண்ணத்தின்மேலுமோர்தோலுடுத்துச்சுற்றுநா
கத்தராய்ச்சுண்ணநீறுபூசி, மணிவண்ணத்தின்மேலுமோர்வண்ணத்த
ராய்மற்றுமற்றும்பல்பலவண்ணத்தரா, யணிவண்ணத்தராய்நிற்றிரெ
ம்பெருமானடிகேளுமக்காட்செயவஞ்சுதுமே. (அ)

கோளாளியகுஞ்சரங்கோளிழைத்தீர் மலையின்றலையல்லதுகோயி
லுகொள்ளீர், வேளாளியகாமனைவெந்தழியவிழித்தீரதுவன்றியும்வேய்
புரையுந், தோளாளுமநங்கையோர்பங்குடையீருடுகூறையுஞ்சோறு
ந்தந்தாளகில்லீ, ராள்ளியவேகிற்றிரெமபெருமானடிகேளுமக் காட்
செயவஞ்சுதுமே. (௯)

பாரோடுவிண்ணும்பகலுமாகிப்பனிமால்வரையாகிப்பரவையாகி,
நீரோடுதீயுநெடுங்காற்றுமாகிநெடுவெள்ளிடையாகிநிலனுமாகித், தே
ரோடவரையெடுத்தவரக்கன்சிரம்பத்திறுத்தீருமசெய்கையெல்லா,மா
ரோடுங்கூடவடிகேளிதுவென்னடியோமுமக்காட்செயவஞ்சுதுமே.

அடிகேளுமக்காட்செயவஞ்சுதுமென்றமரர்பெருமானையாரூரன
ஞ்சி, முடியாலுலகாண்டமூவேந்தர்முன்னேமொழிந்தாறுமோர்நான்
குமோரொன்றினையும், படியாயிவைகற்றுவல்லவடியார்பரங்குன்றமே
யபரமனடிக்கே, குடியாகினாருேர்க்குமோர்கோவுமாகிக்குலவேந்தரா
ய்விண்முழுதாள்பவரே. (௧௧)

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவமயம்.

திருப்பரங்கிரிப்புராணவசனம்.

முதலாவது பாயிரச்சருக்கம்.

விநாயகர்.

ஊந்தத்தேனிறைந்த திருவடித்தாமரை நிழலிற் றம்மை வந்து கலந்தவர்க்குப் பிறவிவெப்பந் தணியும்படி தக்கருளும் யானைமுக விநாயகக் கடவுளை முதலாவது வணக்கஞ்செய்து, அதன்மேல்

பரங்குன்றீசுரர்.

உலகமெல்லாம் உள்ளும் புறம்பும் வியாபித்துச் சோதிமயமாகி, இன்பமுந் துன்பமுங் கடந்து, நின்மல சொரூபமாய்த் திருப்பரங் குன்றத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கும் சிவபிரானையும்;

சுப்பிரமணியர்.

பிரமதேவன் வேதவிதிப்படி கிரியை செய்ய, சூரிய சந்திரர்கள் இரத்நதீபங்களெடுத்து நிற்க, சிவபிரானும் உமாதேவியுங் கண்டு கண்களிகூர, தேவரெல்லாம் [illegible] இந்திரன் தமது திருக்கரத்திலே தாரை வார்க்க, திருப்பரங்குன்றத்திலே தெய்வயானையம்மையை விவாகஞ் செய்தருளிய சுப்பிரமணிய மூர்த்தியையும்;

ஆவுடைநாயகி.

கருணைவெள்ளம் மடைதிறந்து அருவிபோலப் பொழியுங் கண்களையும், கிளியைப்போல மழலை யமுதம பெருகப பேசும் வார்த்தையினையும், வேதங்களெல்லா மோலமிட்டுத் தேடியுமெட்டாமலப்புறமநின்ற திருவடிகளையு முடையளாய், பொன்னங் கொடிபோலப பார்க்குந்தோறும் அழகு விளங்கத் திருப்பரங்கிரியி லெழுந்தருளி யிருக்கின்ற ஆவுடைநாயகி யம்மையையும்;

கற்பகவிநாயகர்.

வஞ்சகத்திலே பொருந்தாதவரும்; திரண்ட துதிக்கையினையுடையவரும், தம்மை வணங்காதவ ருள்ளத்திலே யழுகிய திருவடிகளைப் பதியாதவரும, வேதங்களைச் சொல்லுந் தொங்கிய விரிவினையுடையவரும, எல்லாருக்குமபிதாவாயுள்ளவரும், அவுணர்களுக்குப பயப்படாதவரும்,* சிரசிலே கங்கையைத் தரித்தவரும, யாதொரு குற்றமுமில்லாதவரும், செவ்வையாகிய சொற்களையுடைய வேதங்களுக்கு மெட்டாதவரும் ஆகிய திருப்பரங்கிரியி லெழுந்தருளி யிருக்குங் கற்பகவிநாயகக் கடவுளையும்;

குமாரக்கடவுள்.

உலகமெல்லாந்துதிக்க யாங்கள் இச்சித்தபொருளை யருளிச்செய்பவரும், கடப்பமாலை யணிந்த மார்பினையுடையவரும், வண்டுகளிலசைபாடுகின்ற சோலைகள் சூழ்ந்த பழனியின் மிசையிலே வாசஞ்செய்யும் பரிசுத்தமுள்ளவரும், மகரமீன்களை

யுடைய சமுத்திரத்திலே வேலாயுதத்தை யேவிய தொழிலை யுடையவருமாகிய குமாரக்கடவுளையும்;

தெய்வயானையம்மை.

கச்சணிந்த முலைகளென்னுங் கொம்புகளாலே கூரிய வேலாயுதத்தையேந்திய குமாரக்கடவுளது பன்னிரண்டு புயங்களாகிய மலைகளிற் பாய்ந்து, அங்கங்கேயுள்ள கடப்பமாலையைச் சிதறி, புணர்ச்சியாகிய சமுத்திரத்திலே மூழ்கி, அவருடைய கண்களாகிய வண்டுகளுக்கு விருந்தாகத் தனது கண்களினின்றுங் கருணையாகிய தேனைச்சொரிந்து, எங்களுடைய தீவினைகளைக் கெடுத்துத் திருப்பரங்கிரியி லெழுந்தருளி யிருக்குந் தெய்வயானை யம்மையையும்;

வள்ளிநாயகியம்மை.

அழகு தங்கிய மானிடத்திலே முளைத்து, வேட்டர் மனையிலே பதிந்து, சோதிமயமா யலங்காரம் பெற்றுத்தழைத்து, குமாரக்கடவுளது புயமாகிய கொழுகொம்பிலே படர்ந்து, கைலாசமலைபோலு முயர்ந்து விளங்கும் புகழாகிய பூவைப் பூத்து, எங்கள் வினையாகிய காய்களைக் காய்த்து, அழகாகிய பழம்பழுத்து, தரிசித்தவர்க்குக் கருணையாகிய தேனைப்பொழிந்து வணக்கங் கொண்ட வள்ளி யென்னும் பூங்கொடியையும்;

பவளக்கனிவாய்ப்பெருமாள்.

பூருவமொருகா லரியதவஞ் செய்துகொண் டிருந்த முனிவருக்குக் காட்சிகொடுப்பதை நினைத்து [illegible] வராகாவதாரத்துடன் நரசிங்க அவதாரமுமெடுத்த [illegible]

டும் தனக்குத்தானே சமமாகிய இலக்குமிசகிதராய்,திருப் பரங்கிரியில் குமாரக்கடவுள் தெய்வயானையம்மையை விவா கஞ்செய்ய வருவது தெரிந்து அங்கே அந்த மணக்கோலங் தரிசிக்கும்பொருட்டு வந்திருந்த [illegible]கனிவாய்ப் பெருமா ளையும்;

இலக்குமி.

இரண்டுபக்கமும் முனிவர் முதலானோர்களெல்லாந் திரண்டு சேவித்து நிற்ப வரங்கொடுத்தருளுங் கொடிபோல் பவளாய் கூரிய வேலாயுதத்தையுடைய குமாரக்கடவுளது திருமணக்கோலக் காட்சியின் அழகை இரண்டு விழிக்கும் அமுதமாக உண்ணத் திருப்பரங்கிரியில் வந்திருந்த, இலக் குமிதேவியையும;

ஆதிபுவனேசுவரி.

வாசனைவீசும் பசுங்களபச் சேறுமுழுகுந் திரண்டமுலை களையுடைய மார்பினையும், நிறைந்த கருணை கசிந்து கசிந் தூற்றுகின்ற கடைக்கண்களையும,இருபக்கமும் பெரியதவசி கள் கரங்குவித்து வணங்க வளருமியல்பினையும், உடையவ ளாய்த் திருப்பரங்கிரியில் வீற்றிருந்தருளும் ஆதிபுவனேசு வரியையும்;

துர்க்காதேவி.

[illegible]ரங்கிரியைச்சேர்ந்து, அரியதவஞ் செய்து, [illegible] மை யுடைத்தவளும், உலகத்திலே யுயர்ந்த வலிமைபெற்ற [illegible] சங்கரித்து அவன் சிரத்திலே மிதித்து நின்ற [illegible] பாதத்தையுடையவளும், விசேடமாக [illegible]

[illegible] குமாரக்கடவுளது திருமணக்கோலக் காட்சி [illegible] திருந்த குணமுடையவளும், சங்கு சக்கரதாரியும் ஆகிய துர்க்காதேவியையும்;

நவவீரர்கள்.

உமாதேவியார் திருவடித்தாமரையிலே யணிந்த பாதசரங்களினின்றும் உதிர்ந்த நவரத்நங்களிற் பிறந்தவரும், ஒப்பில்லாத சூரபன்மனை யவன் கிளையோடுமாண்டிட சண்டை செய்த புயத்தை யுடையவரும, முருகக்கடவுளது திருவடி நீழலைப் பிரியாதிருப்பவரும் ஆகிய நவவீரர்களையும்;

உக்கிரமூர்த்தி, அண்டாபரணர்.

புகழையே ஆபரணமாகப் புனைந்து, திருப்பரங்கிரி வேலாயுதமூர்த்திக்குக் கொடிய பிழைகள் செய்கின்றவரை எல்லாருங்காண இருதுண்டமாக வெட்டி யெறியுங் கோரமுள்ள உக்கிரன் என்னும் பூதவீரரையும்; எல்லா அண்டங்களையுமெடுத்து முத்தாரமாக மார்பிலே யணியும் அண்டாபரணரென்னும் பெயரையுடைய தகுதி பெற்ற பூதவீரரையும்;

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்.

குற்றமில்லாத கீர்த்தியினையுடைய சீகாழியில் அவதரித்த தலைவரும், பார்வதி தேவியார் கிண்ணத்திலே கறந்து கொடுக்கப்பட்ட ஞானப்பாலையுண்டவரும், மூன்றும்பிறைச் சந்திரனைத் தரித்த சிவபிரான் திருவருளால் [illegible] [illegible] கலைகளையும் ஓதாதுணர்ந்தவரும் ஆகிய சம்பந்தமூர்த்திசுவாமிகளையும்;

திருப்பரங்கிரிப்புராணவசனம்.

திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள்.

சமணர்களாலிடப்பட்ட நீற்றறை குளிரும்படி தமது திருமேனியிலே விபூதியைத் தரித்திருந்தவரும், சமுத்திரத்திலே யாதொரு இடையூறுமின்றிக் கல்லின்மேலே மிதந்து வந்தவரும், கங்காநதியைச் சூடிய சிவபிரானை நன்மார்க்கத்தை யருளிச்செய்யென்று நமச்சிவாயப் பதிகம்பாடினவரும் ஆகிய திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளையும்;

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்.

வலக்கரத்திலே மழுவாயுதத்தைத்தரித்த சிவபிரான், பிரமன் விஷ்ணு அறியப்படாத தமது முடியும் அடியும் பரவை நாச்சியார் வாயிற்படிகள் காண அவளிடம் பிராம்மண வடிவங்கொண்டு தூதுபோய் வரும்படி தமிழ் வேதமாகிய பதிகம் பாடியருளிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளையும்,

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்.

கங்காநதியைத் தரித்த சடைமுடிமேலே சோமசுந்தரக்கடவுள் மண்சுமை யெடுக்கவும், பாண்டியன் கைப் பிரம்பினாலே அவரது முதுகின்மேலே யோரடிபடவும திருவாசகம் பாடி, அவரது திருவடிகளிரண்டையும பெற்ற மாணிக்கவாசக சுவாமிகளையும்;

அறுபத்துமூன்று நாயன்மார் முதலிய சிவனடியார்கள்.

மண்ணுலகத்திலே சிறந்த அறுபத்துமூன்று நாயன்மாருடன் மற்றைச் சிவனடியார்களுடைய திருவடிகளையும் வணங்கி, குணமிகுந்த முருகக்கடவுளது பூசைசெய்கின்ற சிவப்பிராமணர்களுடைய பாதங்களையும் வணங்கித்

துதித்து, யாவரு மெண்ணுகின்ற கீர்த்தி பொருந்திய சிற்
கந்த மலையென்னுந் திருப்பரங்கிரியின் மான்மியமாகிய சரித்
திரத்தை யெல்லாருங் கேள்வியுற்றுப் பெருவாழ்வடை
யத் தமிழிலே யாம் பாடத்தொடங்கினோ மென்று நிரம்ப
வழகிய தேசிகர் கூறினார்

அவையடக்கம்.

வாசனையுலாவிய பூங்கூந்தலையுடைய உமாதேவியின்
கொங்கைகளி னுச்சியாலே கலக்கி நெருங்கக் குழிசெய்யப்
பட்ட தமது திருமேனியிலே சாக்கியநாயனாரெறிந்த கல்லையு
மலர்கள் போலே யணிந்த சிவபிரானுடைய குமாரனாகிய
முருகக்கடவுள் தாம் மகிழும செந்தமிழோடு சேர்த்து, அடி
யேன்பாடுந் தமிழ்ப்பாடலையுந் திருச்செவியிலேற்றருளுவர்.

அரிதாகிய கல்விக்கடலை யளக்கின்ற பேரறிவுடையோ
ர்களுக்கு முன்பாகத் திருப்பரங்கிரிக் கதையை யான் பாடத்
தொடங்கியது எவ்விதமா யிருந்தாலும் நீலகண்டத்தை
யுடைய சிவனடியார்கள் கைக்கொள்வர். மற்றையோரிதை
மகிழ்ந்தாலுமென்ன்பயன் மகிழாதிருந்தாலுமென்னபயன்?

குடத்தினின்றுந் தோன்றிய அகத்திய முனிவருள்ளங்
கையிலே யடக்கிய சமுத்திரத்தை யானு முள்ளங்கையிலே
யடக்குவேனென்று சொல்லுதல்போலும், எங்கும் வியா
பித்த பரங்கிரிக் குமரவேள் சரித்திரம் வடமொழியிலே [illegible]
[illegible]முனிவர் சொல்லியிருக்க யான் தமிழிலே பாடுவேனென
லெழுந்தது.

திருப்பரங்கிரிப்புராணவசனம்.

புராணவரலாறு.

மகுடமாகிய நான்கு வேதங்களின் ஆரவாரமும், பரம சிவமே கடவுளென்று சொல்லும் சிவாகம முழக்கமும், அஞ்ஞானத்தைப் போக்குகின்ற புராணங்களினோசையும், கடலொலியை நிகர்ப்பதாகச் சகல வளங்களும் நிறைந்த நைமிசாரணியத்திலே வந்திருந்து சிவபெருமானுடைய திருவருளாகிய தோணியைப் பற்றிப் பிறவியாகிய சமுத்திரத்தைக் கடப்பதற்குத் தவஞ் செய்கின்ற சௌனகாதி முனிவர்கள் பலரும் சூதமகா முனிவரை வணங்கி, அநேகவிதமாகத் தோத்திரஞ் செய்து, சுவாமீ! ஒரு விண்ணப்பஞ் சொல்கிறோம்; அந்த விண்ணப்பத்தைத் திருவுள்ளத்தில் அங்கீகரித்துக் கருணையோடு உத்தரங் கட்டளையிட்டருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துச் சொல்லுவார். அலைகள் முழங்குஞ் சமுத்திரத்தின் வயிறு தீபபற்றி யெரியுமபடி செய்த வேலாயுதத்தைத் திருக்கரத்திலே தாங்கிய குமாரக்கடவுள் எழுந்தருளியிருக்கும் பழம்பதியாகிய திருப்பரங்கிரியின் மான்மியத்தை அடியேங்களுக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, சூதமுனிவர் கேட்டு மிகச் சந்தோஷமுற்றுத் திருவருளே குடிகொண்டிருக்கும் முகத்தினையுடைய குமாரக்கடவுளுடைய புராதனமாகிய திருப்பரங்கிரியின் மகிமையைச் சொல்லுந்தோறும் மிகுந்த பேரின்பத்தை யுண்டாக்கும். முனிவர்களே! நீங்கள் விரும்புகின்ற திருக்கைலாச மலையிலே யெழுந்தருளியிருக்கும் பரமேசுவரன் நந்திதேவருக்கு உபதேசிக்க, அந்த நந்திதேவர்

சனற்குமார முனிவருக்குச் சொல்லியருளச் சனற்குமார முனிவர் என்னுடைய குருவாகிய வியாசமகா முனிவருக்கு அருளிச்செய்ய, அவர் தமது திருவடியை வணங்கித் துதித்துக் கேட்ட எனக்குக் கருணையுடனருளிச்செய்ததாகும். இந்தக் கதை பதினெண் புராணங்களுள் அடங்கிய சைவ புராணத்திலும் ஸ்காந்தபுராணத்திலும் உள்ளது என்று சொல்லி ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரியப் பெருமகிழ்ச்சியின் மூழ்கிச் சொல்லுவாராயினர்.

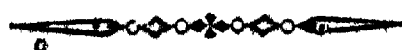
பதிகம்.

மழலைவார்த்தையுடைய பார்வதியுடனே, திருக்கயிலாசமலையில் இளஞ்சந்திரனைத் தரித்த சிவபிரானெழுந்தருளியிருந்ததும், அவளுக்குச் சிவபிரான் பஞ்சாக்ஷர மந்திரோபதேசஞ் செய்தருளியதும், அப்போது அவளுடைய மடிமேலிருந்த குமாரக்கடவுள் அம்மந்திரப் பொருளைத் தெரிந்துகொண்டிருந்ததும், மோட்சங் கொடுக்குந்திருப்பரங்கிரியின் வரலாறும், ஒளித்திருந்து அந்த மந்திரப் பொருளைக் கேட்டதற்குப் பிராயச்சித்தமாகக் குமாரக்கடவுள் திருப்பரங்கிரியை யடைந்து சிவபிரானைப் பூசைசெய்ததும், சிவி வேந்தன் திருப்பரங்கிரியில்வந்து பூதானஞ்செய்யும்போது குறிக்கப்பட்ட பிராமணர்களிலொருவர் குறைந்தகாலை [illegible] கண்ணையுடைய சிவபிரான் அதற்காக வந்து பூதானமேற்றுக்கொண்டதும், பிரமதேவன் சரசுவதியை [illegible] பிரமகூப தீர்த்தத்திலே மூழ்கிச் சென்றதும், அகத்திய முனிவருடைய மாணாக்கராது சாபத்தினாலே பெற்ற [illegible]

னேகம் திரும்பொருட்டுக் கோவிதாரத்துவசன் ஆநந்தப் பிரம கூபத்திலே வந்து ஸ்நானஞ் செய்ததும், குற்ற மில்லாத பரங்கிரியின் சிறப்புச் சொல்லியதும், அரிச்சந்திர மகாரா சன் சத்தியகூவ தீர்த்தத்திலே வந்து படிந்து குமாரக் கடவு ளைப் பணிந்து அவருக்குத் திருவிழாச் செய்ததும, அன் றிச் சத்தியவாக்குப பெறறதும, இன்னும் வேறு தீர்த்தங்க ளின் சிறப்புச் சொல்லியதும, நக்கீரரைச் சிறையிலே வை த்து அவர்பாடிய தமிழ்ப் பிரபந்தத்தை முருகடவுளேற்று வரங்கொடுத்ததும், சூரசங்காரஞ் செய்து ஆறுமுகமூர்த்தி திருப்பரங்கிரி யடைந்ததும், அவர் தெய்வயானை யம்மையை த்திருமணஞ் செய்ததும, அந்த மணக்கோலக் காட்சியைத் தரிசித்தவர்க்குத் தருமம் பொருள் காமம மோட்சத்தைக் கொடுத்து மணக்கோலத்துடனே குமாரக் கடவு ளெழுந்த ருளியிருந்ததும, சூத முனிவ ரருளிச செய்தபடி தமிழிலே சொல்லுகின்றோம்.

முதலாவது பாயிரச்சருக்கவசனம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது குமரன் உபதேசச்சருக்கவசனம்.

திருக்கயிலாசமென்று சொல்லப்படும் வெள்ளியங்கிரியி லுச்சிமேலே யுள்ள பொன் மயமாகிய கோயிலினிலே, அரி பிரமேந்திராதி தேவர்கள் வணங்கிச் சூழ்ந்து நிற்ப, கோடி சூரியர் சேர்ந்தெழுந்தாற்போல எழுந்தருளியிருக்க

கும் சிவபெருமான், தமதொரு பாகத்திலே பெருங் கருணை பெருகிச் சுரக்குங் கண்களையுடையவளாய்ச் சோதிமயமா யுள்ள முருகக் கடவுளாகிய குழந்தையைத் தன் மடிமேலே வைத்துக்கொண்டு சமீபத்திலிருக்கும் உமாதேவியைப் பார்த்து, அவளுடைய மனங் களிகூரும்படி அநேக புராண சார மாகிய கதைகளைத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்; அக்கதைகளைத் தனது திருச்செவிகளுக்கு அமுதமாகக் கேட்டருளிய உமாதேவி, சிவஞானத்தின்மேலே கருத்தைச் செலுத்தி யெழுந்து சிவபிரானை வணங்கிநின்று, சிரமேற் குவித்த கையை யுடையவளாய் விண்ணப்பஞ் செய்வாள். சுவாமீ! புராண நூலின் கதைகளாலே பிறவியை யொழிப்பது அரிய தாகும். சிவஞானத்தினாலேதான் மோக்ஷம் அடையவேண்டும்; சிவஞானத்தை யடைதற் கேதுவாகிய வேதத்தினுச்சியிலே விளங்கும் பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தைப் பிரணவ மந்திரத்தோடுஞ் சேர்த்து நீர் எனக்குபதேசித்தருளவேண்டுமென்று பலவாறு தோத்திரஞ் செய்தாள். அது கேட்ட கிருபாநிதியாகிய சிவபிரான் புன்முறுவல் கொண்டு தலையசைத்து, அங்கு நின்ற சகல தேவர்களையும் அப்புறம் போகும்படி அகற்றிவிட்டுப் பார்வதிதேவியைப் பார்த்துச் சொல்லுவார். நான்கு வேதங்களும் ஆயிரம் வடிவெடுத்துச் சொன்னாலு முடியாத பெரும்புகழையுடைய பெண்ணே! வேதமாகிய தயிரினைக் கடைந்தெடுத்த வெண்ணெயைப்போலும் நீ விளங்கிய மந்திரம்; அதனைச் சொல்லுகிறேன் கேளென்று திருவாய் மலர்ந்தருளுவார். மகத்தாகிய நன்மை யுண்டா கும் ஆறெழுத்தாகிய மந்திரத்தினின்றும் சத்த[illegible]

மந்திரமென்று சொல்லப்படும் ஏழு எழுத்துகளையுடைய எல்லா மந்திரங்களும் வேதமும் வேதாங்கம் ஆறும் இருபத்தெட்டாகமமும் பதினெண் புராணமும் அறுபத்துநான்கு கலைகளும் புவனங்களும் உண்டாகும். இம்மந்திரம உலகத்திலுண்டாகிய சிறிய தெல்லாவற்றினுஞ் சிறியதாயும், பெரியதெல்லாவற்றினும் பெரியதாயும, அரியதெல்லாவற்றினும் அரியதாயும் விளங்கி நிற்கும. இம்மந்திரத்தின் பெருமையை யெம்போலியர் கோடி வருடமெடுத்துச் சொன்னாலு முடியாது. ஆதலால், இந்த மந்திரத்தின் பெருமையை நன்றாகத் தெளிந்து ஞானத்தை யடைந்தவர் எல்லா வுலகங்களிலுமுள்ள ஒழுங்காகிய பொருளை உள்ளங்கையி னெல்லிக்கனிபோல அறிவது மல்லாமல் அட்டமாசித்திகளும வந்து தங்களுக் கேவல் செய்யவும பெறுவார்கள்.

இனி மேற்கூறிய ஆறெழுத்தினுள்ளே முதலெழுத்தாவது அகரமும் உகரமும் மகரமும விந்துவும நாதமும சேர்ந்தொன்றாகிய ஓம் என்பதாம். இதுவே மேலே சொல்லிய ஐந்தினுள் பிரணவமென்றுங் குடிலையென்றும் பெயர் சொல்லப்படும். பிரணவத்தின் உட்பிரிவாகிய ஐந்தினுள், அகரமும் உகரமும் ஓ என்பதாம. அதன்பின் நிற்கின்ற வட்டமுந் தண்டுமு மாகிய எழுத்தே மகரமும் விந்துவும் நாதமும் ஆகும். விந்துவென்பது வட்டவடிவாம, நாத மென்பது தண்ட வடிவாம; அதுவுமன்றி யொலிவடிவு மாகும். முதற் கூறிய அகாரத்திலே பிரமனும இருக்கு வேதமும் உகாரத்திலே விட்டுணுவும் யசுர்வேதமும், மகாரத்திலே ருத்

திரனும் சாமவேதமுந் தோன்றி நிற்கும். விந்து சத்தியாகிய உன்னுடைய வடிவாம், நாதம் சிவமாகிய நம்முடைய வடிவாம் பெண்ணே, இவ்விடத்திலே சுருக்கிச் சொன்னோம். இந்தப் பிரணவமந்திரம எல்லா மந்திரங்களு முண்டாதற்கு மூலாதாரத்திலே தோன்றுகின்ற மந்திரமிததாகும்; ஆதலால், பிறவி வேரறுப்பதற்குப் பஞ்சாக்கரமந்திர செபஞ் செய்யும்போது முதலிலே யிந்த ஓம என்னும் பிரணவத்தைச் சேர்த்துச் செபஞ் செய்வதுவே விதியாகும். இனி நம்முடைய வடிவமாகிய ஐந்தெழுத்துகளாவன ஐம்பத்தொன்றாகிய அக்ஷரங்களுக் குள்ளே முதலிலுள்ள பதினெழுத்தைத் தள்ளிப் பதினேழாவது எழுத்துமுதலெண்ணி வரும்போது தோன்றிய இருபதாவதெழுத்தாகிய நகரமும, இருபத்தைந்தாவதெழுத்தாகிய மகரமும், முப்பதாவதெழுத்தாகிய சகரத்தோடு இகரஞ் சேர்ந்த சியென்பதும், இருபத்தொன்பதாவதெழுத்தாகிய வகரமும், இருபத்தாறாவதெழுத்தாகிய யகரமும் முறையே சேர்ந்த நமசிவய என்பனவாம். இதுவரையும மூலாதாரத்தினின்று முண்டாகும் பஞ்சாக்கர மந்திரம் நிற்கும் ஒழுங்கைச் சொன்னோம். இதிற் சந்தேகமில்லாது தெளிந்து இதன்பொருளையுணர்ந்து திருவருளுண்டாகும்வண்ணம் இந்தமந்திரத்தைப் பிறர் செவிகேளாதபடி மனத்திலுள்ளே தியானிக்கவல்லவன் எவனோ, அவனே சிவத்தோடிரண்டறக் கலந்தவனாவான். இந்தச் சிறப்புத்தங்கிய மந்திரத்தின்பெருமை ஏனைய மந்திரங்களிடத்திலில்லை. இதுதனக்குத்தானே சமானமாயுள்ளது. முடிவில்லாத எல்லா மந்திரங்களுக்குந் தலைமையாயுள்ளது, ஸ்ரீருத்

ரீரத்தின் நடுவாகிய உயிர்த்தானத்திலே யுள்ளது. இமமுட்டோ ஒருவனுக்கு வருஞ சனன மரணத் தொழிலை மாற்றுகின்ற மோக்ஷத்திலே சேர்க்கும் உண்மைப் பொருட்டால வற்றினுந தெளிந்தெடுத்துக்கொண்ட சாரமுமாகும். இநதப் பஞ்சாக்கர மந்திரத்தை இச்சித்த மேம்பாடுடையவர் கல்லால விருட்சத்தடியி லெழுநதருளியிருநத தக்ஷணாமூர்த்தியைப்போன்ற ஞானசாரியனால் உபதேசிக்கபபெற்றுக் கொள்ளக்கடவர். ஞானசாரியனல்லாத ஏனையோர் உபதேசிப்பதற்கு யோக்கியரல்லர். ஆதலால், ஞானசாரியனாகிய குருவே ஒப்பில்லாத செல்வப் பொருளும, அதனினுஞ சிறந்த கல்விப் பொருளும், பூரமானநதத்தைத் விளைக்கு மோக்ஷவீடும், மனம வாக்குக் கெட்டாத பரப பிரமமும் ஆகும். மேலே கூறிய மநதிரத்தைப் * பீஜாக்ஷர மநதிரத்தோடு சேர்த்து உச்சரித்தால் வலிமை யுடையதாம். அப்படியன்றி வேறு பிரித்து உச்சரித்தால் யாதொரு வலிமையுமில்லையாம்.

ஒப்பில்லாத இநத மந்திரத்தைச் செபஞ் செய்யும் போது, பரிசுத்தம் பொருந்தி, மௌனியாகித் தனியே யிருந்து, மனம் ஒருப்பாடெய்தி, உருவேற்றவேண்டும். இப்படித் தனியேயிருந்து செபிக்கப்படும் மநதிரஞ் சீக்கிரம் பயனை விளைவிக்கும். பழமையாகிய தெய்வத்தன்மை பொருந்திய வேதங்களிலே கூறிய ஒழுங்கு தவறாதவரும் யாகஞ்செய்ய முயல்வோரும் இந்த மந்திரமே சீக்கிரம் பயனைத் தருமெ

* பீஜாக்ஷரம் - பிரணவமந்திரம்.

ன்று, உறுதியாகக் கைக்கொள்ளுவர். விதிப்படி பரிசுத்தஞ் செய்துகொண்டவராயினும், இயன்றவளவிற் பரிசுத்தஞ் செய்துகொண்டவராயினும், அவ்விரண்டுஞ் செய்து கொள்ளாதவராயினுங் காலங் குறியாது மனத்திலே ஆசை தோன்றிய அப்பொழுதே உருவேற்றிடுவோர்கள் வற்றாத சனனமாகிய கடலைக் கடந்தேறுவர். இந்த மந்திரத்தைக் குரு உபதேச முறைமையால் நான்கு பக்கமும் ஐந்து ஐந்தாக எண்ணும்படி யிருபத்தஞ்சு அறையாக ஒருசக்கரங் கீறி எழுத்துகளை மாறி மாறி யடைத்து, அட்டகருமமும் சித்தியாகும் பொருட்டு, செபஞ் செய்வார்கள். இவர்களுக்கு மோக்ஷங் கிடையாது. பெரியோர்களிதை விரும்பாது முறையே செபித்து, முத்தியை யடைவர். பார்வதியே! இன்னுங் கேள், மதுரமான பால கொடுக்கும் பசுக் கூட்டங்களுக்குள்ளே காமதேனுவும், மிருகங்களுக்குள்ளே சிங்கமும், மலைகளுக்குள்ளே மகாமேருவும், சுவைப் பொருள்களுக்குள்ளே அமுதமும், ஒளிப் பொருள்களுக்குள்ளே சூரியனும், வாகனங்களுக்குள்ளே யானையும், எழுவகைத் தாதுக்களுக்குள்ளே செந்தாது ஆகிய பொன்னும், குலங்களுக்குள்ளே பிராமண குலமும், இரத்தினங்களுக்குள்ளே கருட மணியும், நதிகளுக்குள்ளே கங்காநதியும், வேதங்கள் முறையிடும் பலவாய நூற்பொருள்களுக்குள்ளே சிவகாயத்திரியும், தானபாத்திரங்களுக்குள்ளே சிவனடியார்களும், உயர்ந்தனபோல அநேக கோடி மந்திரங்களுக்குள்ளே பஞ்சாக்ஷர மந்திரம் உயர்ந்தது ஆகும். பூமாலையை யணிந்த நல்ல கூந்தலையுடைய பார்வதியே! சிவவடிவமாகிய [illegible] மை

ஷயச் சுருக்கி ஒருவாறு சொன்னோம். இனிமையாகிய அமிர்தமாகக் காதினுலிதை யுண்டு, மனத்தினு லாயிரத்தெட் டுருச செபஞ் செய்வாயாக. பெறுதற்கரிய இந்த மந்திரத் தைப் பேரன்பினுலே விதிப்படி செபஞ் செய்யும் மேம்பா டுடையவர் தங்கள் சுற்றத்தாருடன் கோடிகாலங் திருக்கயி லாச மலையிலே வீற்றிருப்பர். ஓதாது செபஞ் செய்வோர் பேறு முன்னமே சொல்லிவிட்டோம. கருணையுடைய இந்த ஐந்தெழுத்தே பரப்பிரமமும, சிவமும, பரமானந்தத்தை விளைக்கும நிலமும், மோட்சமடைதற்கு உண்டுபண்ணிய நுட்பமாகிய ஒரு சூழ்ச்சியும, சச்சிதானந்த சொரூபத்தைக் காட்டும விளக்கொளியுமாகும். இந்த மந்திரத்துக்குத் தெய் வமும இருடியும நாமே. சந்தசு ஜக்தி இதனுலெய்தப்படும் பிரயோசனம் மோட்சமே யென்று கங்காநதியைத் தரித்த சடையையுடைய பரமேசுரன் திருவாய் மலர்ந்தருளினுர்.

௰ அதுகேட்ட பார்வதி தேவியானவள் திருவுள்ளத்திலே சந்தோஷ மதிகரிக்க அந்த மந்திரப்பொருளைத் தியானிக்குங் கருத்துடையவ ளாயினுள். அப்போது உமாதேவியினது மடிமேலிருந்து கேள்வியுற்ற முருகக்கடவுள் நெற்றிக்கண் ணையுடைய சிவபெருமான் அருளிய முறைப்படியே பஞ் சாக்கர மந்திரப்பொருள் முழுவதுந் தெரிந்து கொண்டனர். அந்த முருகக்கடவுளுடைய கேள்வியானது ஒரு விதையி லே தோன்றிய தழை வளார் சினை பூ முதலானவைபோல வும், எள்ளினிற் றோன்றிய எண்ணெய்போலவும், அறிவு டையாருது கல்விபோலவும், நிலத்தினிற் பொதிந்த நீர்போ

லீவும், விருத்தியாயினது. பின்பு சிவபிரானும் உமாதேவி யும் குமாரக்கடவுளுக்கு ஐந்தாவது பருவம வர நோக்கிக் களிகூர்ந்திருக்குங்காலத்தில், ஒருநாள் சேவை செய்ய வந்திருக்குந தேவர்கள் முதலானவர்களைப் போகும்படி செய்து பிரமதேவனை நோக்கி, வாராய் பிரமனே!, நீ நமது குமாரனாகிய முருகனுக்குப பரிசுத்தமாகிய கலைகளை யெல்லாம உபதேசிபபாயென்று, பரமேசுரன் கட்டளை யிட்டருளுதலும, உடனே பிரமன் எழுந்து வணங்கி விடைபெற்றுக் கொண்டு கோடி சூரியருதயஞ் செய்தாற்போன்ற சோதி மயமாகிய முருகக்கடவுளை யழைத்துக் கூட்டிக்கொண்டு திருக்கோயிலி னொருபக்கத்திலே போயிருந்து நல்ல சுப முகூர்த்தம் பார்த்து *விநாயக் கடவுளை வணங்கிப் பிரணவ மந்திரத்தை யுபதேசித்தான். அதைக்கேட்டு, கடப்ப மாலை யணிந்த முருகக்கடவுள் பிரமதேவனைப் பார்த்து, நான்கு முகங்களையுடைய பிரமாவே! இந்த மந்திரத்தின் பொருளைக் கேட்கும் பேராசையுடையவனானேன். ஆதலால் அதை நீ சொல்வாயாகில் நீயே குருவாகுவா யென்று சொன்னார். அப்போது பிரமதேவன் ஒன்றுந் தெரியாதவனாய்ச் சொல்லுவான்: குழறுகின்ற மழலைவார்த்தை பேசுங் குமரனே! கருவினால் பலவற்றையுந் தெரிந்த பின்னரன்றோ இந்த மந்திரப்பொருளைக் காணலாகும். அதன் முன்னார்த் தளர்ந்த சிந்தையுடைய எனக்குச் சொல்ல முடியாதென்றான். அது கேட்டுக் குமாரக்கடவுள் புன்சிரிப்புச் செய்து, யாதொன்றுந் தெரியாத நீ படித்த வேதமென்ன, எல்லா அண்டங்களையுஞ் சிருட்டித்ததும் என்னவென்று பிரமதேவ

னைக் கண்கள் சிவந்து கோபித்துப் பார்க்க, உடனே நாண முற்றுப் பிரமதேவன் நடுநடுங்கிப் பயந்து எழுந்துபோய்ப் பரமேசுரனுடைய சந்நிதானமடைந்து கீழே விழுந்து பணிந்தெழுந்து வாய்புதைத்துக் கைகட்டிக் கண்ணீர் அருவி போலச் சொரிய அழுதுகொண்டு நின்றான். அவனுடைய மனக்குறிப்பைப் பரமேசுரன் றெரிந்து பக்கத்திலே வணங்கிநின்ற கணங்களைப் பார்த்து நமது பிள்ளையாகிய குமாரனை யழைத்து வாருமென்று உத்தரவு செய்தலும் உடனே கணநாதர்கள் சென்று ஆக்கினைப்படி யழைத்து வந்தார்கள். அநேககோடி வேதங்கள் முழங்கிச் சூழ்ந்தாற்போலும் சதங்கை மணிகள் காலிற் சுற்றியொலிப்ப எதிரே வந்து நிற்கின்ற குமாரக்கடவுளை நோக்கிக் கோபித்தவரைப் போலக் குழந்தாய்! உனக்கு உபதேசிக்க வந்த பிரமனாலே வந்த குறையென்ன சொல்லுவா யென்று கேட்க உடனே முருகக்கடவுள் அமுதமுங் கைக்கும்படி இனிக்கும் மழலையாகிய செந்தேன் வாயினின்றும் வழிவதுபோலச் சொல்லுவார். ஐயனே! இங்கு நிற்கின்ற பிரமன் உபதேசித்த பிரணவ மந்திரத்துக்குப் பொருள் சொல்லென்று கேட்டேன்; ஒன்றுஞ் சொல்லத் தெரியாமல், ஊமன்போல உம்மிடத்துக்கு வந்தானிதைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை யென்றுசொல்லுதலும் பிதாவாகிய சிவபிரான் குழந்தையாகிய குமாரக்கடவுளைப் பார்த்துக் கூறுவார். வேதங்களை யெல்லாம் ஆராய்ந்து சொல்லக்கூடிய பிரணவ மந்திரப் பொருளை அதற்கு முன்னரெப்படிச் சொல்லுவான், தனக்குத் தெரிந்த மட்டுந்தானே உபதேசிப்பான், அதற்காக அவனுடைய

வார்த்தையைத் தட்டி அவனையுந் தெரியாதவனென்று இந்தனை சொல்லலாமோவென்று உலக நியாயஞ் சொல்லக் கூரியவேலாயுதத்தை யேந்தும் முருகக்கடவுள் பிதாவை நோக்கிச் சுவாமீ! பிரமனை வினவிய குடிலையாகிய பிரணவமந்திரத்தினின்றுஞ் சகலசராசரங்களுந் தோன்றி விளங்கி நிற்கும். அதனுண்மைப் பொருளை அவன் தெரியாதிருக்கின்றானென்று சொல்லுதலும், உடனே இறைவன் புன்சிரிப்புச் செய்து குழந்தாய் நீ இந்தக் குடிலையின் பொருளை யெவ்வாறு தெரிந்துகொண்டாய்? அதனை நமக்குச் சொல்லென்று காதுகொடுத்துக் கேட்க, முருகக்கடவுள் சொல்லுவார். இவ்விதங் கேட்டாலெப்படிச் சொல்லலாம், பிரகாசிக்கின்ற இரத்நங்களாற் செய்யப்பட்ட செம்பொற் பீடத்திலே நாமிருக்க, எமமைத் தாழ்ந்து நின்று வணங்கிக் கைகளைக் குவித்துக் கேட்டாற் சொல்லலாமென்றார். அந்தப்படியே ஒப்பும் உயர்வும தனக்கு இல்லாத சிவபிரான் முருகக்கடவுளை ஆதனத்தி லெழுந்தருளப் பண்ணி வணங்கி நின்று கேட்க; உமாதேவியாருக்குச் சிவபிரான் உபதேசித்த முறைப்படியே யுள்ளங்கைநெல்லிக்கனிபோல்விளங்குமாறு உபதேசிக்கத் தொடங்கினார். இந்தப்படி தேவவருடத்தி லொருவருட மூச்சுவிடாமல் உபதேசித்துங் குடிலையாகிய பிரணவமந்திரப் பொருளின் எல்லை தெரியவில்லையாக; அது தெரிந்து சிவபெருமான் இந்த மந்திரத்தைப் பார்வதிக்கு உபதேசஞ் செய்யும்போது அவள் மடியிலே யிருந்து இவன் தெரிந்து கொண்டானென்று நினைத்து முருகக்கடவுளை நோக்கி, குழந்தாய் குருவை வணங்கி யுபதேச முறை

ாதைப் பெற்றுக் கொள்ளாத மந்திரம் பிரயோசனப்படா தென்று, நம்மை ஆசனத்தினகிழே நின்று முறைப்படி கேட்கச் சொல்லினே; உனனுடைய வடிவம் நமது பிரதி பிம்பமாயிருந்தாலும் உலகநியாயப்படி குருமூலமாகப் பெற்றுக்கொள்ளாத மந்திரஞ் சித்தியடையாது. ஆதலால் நீ நம்மிடத்திலே முறைப்படி உபதேசமூலமாகப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். முருகக்கடவுள் அதற்கிணங்கி எழுந்து வணங்கிச சிவபிரானுடைய திருவடியைச் சிரமேற்றாங்கி நிற்க; அவரது முடிமேலே தமதுடைய கையாகிய தாமரைமலரை வைத்துத் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய வேதங்கள் முதலாகிய கலைகளெல்லாம் விதிப்படி யுபதேசித்தருளி, கடம்பமாலை யணிந்த முருகனே! பழைய நூற்பொருளை நீ யெனக்கு உபதேசித்தலாலே சுவாமிநாதனென்னு மொருநாமமும் பெறுவாய், நாமிருவரும் ஒன்றாயிருந்த போதிலும் உலக நீதிக்கு விரோதமான காரியத்தைச் செய்தால் அதைநாமே பரிகரிக்கவேண்டும்; ஆதலால், உமாதேவிக்கு உபதேசித்த மந்திரத்தை அவள் மடியிலிருந்து கேட்டு நீ வெளிப்படுத்திய குற்றம் நீங்கும்பொருட்டுத் தவஞ்செய்யவேண்டும். தவஞ்செய்யும் இடமாவது மகாமேருமலைக்குத் தென்றிசையிலே நாவலந்தீவிலே பரதகண்டத்திலே காவிரிநதிக்கரைக்குத் தெற்கேயுள்ள பாண்டிநாட்டிலே வையைநதி சூழப்பெற்ற மதுரைமாநகரத்திற்குத் தென்மேற்கிலே தன்பேர் கேட்டமாத்திரத்திலே ஞானத்தைத்தருஞ் சத்தியகிரி யென்னுந் திருப்பரங்கிரியாகும். அந்தத் திருப்பரங்கிரி யென்னுமலை பிறவிக்

கட்டுலைக் கடைப்படுதற்கு ஒருதோணியாகும்; அம்மலையின் வடபக்கத்திலுள்ள சத்தியகூவ தீர்த்தத்திலே முழ்கினாற் சத்தியவார்த்தையுண்டாகும்; மேல்பக்கத்திலுள்ள புத்திரகூவ தீர்த்தத்திலே படிந்தாற் புத்திரபேறுண்டாவதும் அன்றிப் பாவமும நோயும் நீங்கும்; ஈசான திக்கிலே தாமரைத் தடாக மொன்றிருக்கிறது; அதைக் கண்ணாலே தரிசித்தோருக்கும் கையாலே தொட்ட பேருக்கும் மனத்திலே நினைத்த எல்லாப் பொருள்களையுங் கொடுக்கும்; அதிலே ஸ்நானஞ்செய்து வேதமந்திரத்தாலே தருப்பண முதலானவைகள் செய்து வேதந்தெரிந்த பிராமணருக்குத் தானங் கொடுத்து நமது சொரூபமாகிய திருப்பரங்குன்றத்தைப் பிரகாசம் பொருந்திய பலமலர்களாலே யருச்சனை செய்து பின்பு அந்தத் தாமரைத்தடாகத்தை வேலாயுதத்தினாலே கிழித்தாற் கிழிந்த இடத்திலே தீர்த்தம் பெருகி மேலெழுந்து வரும்; அப்போது அது சரவணப் பொய்கை யென்று சொல்லப்படும். அதற்கு வாயுகோணத் திசையிலே ஒரு சிவலிங்கந்தாபித்து மந்திரவிதிப்படி சோடசோபசாரத்தாற் பூசைசெய்து விரதாதிகளைச் செய்துகொண்டிருக்க வேண்டுமென்று பரமேசுரன் கட்டளையிட்டருளுதலும்; உடனே குமாரக்கடவுள் நவவீரராகிய வீரவாகு முதலிய தம்பிமார்களுஞ் சிவகணங்களும உக்கிரன் அண்டாபரணன் முதலிய கணநாதர்களும் பிறரும் தன்னைச் சூழ்ந்துவரக் கயிலாசமலையை விட்டு நீங்கி, பிரகாசிக்கின்ற தேரின்மேலெழுந்தருளி ஆகாயமார்க்கமாகத் தென்றிசை நோக்கி வந்தனர்.

இரண்டாவது குமரன் உபதேசச்சருக்கம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது குமரன் தவஞ்செய்த சருக்கம்.

குமாரக்கடவுள் தனது தாயாகிய பார்வதிதேவியின் உபதேசமந்திரப் பொருளைத் தெரிந்து, வெளிப்படுத்திய குற்றந் தீரும்பொருட்டு, சிவபிரான் ஆக்கினைப்படி கயிலாசமலையை நீங்கிய கதையைச் சொன்னோம். பின்பு அந்தக் குமாரக்கடவுள் சத்தியகிரியாகிய திருப்பரங்குன்றத்தை யடைந்து தவஞ்செய்திருந்த கதையைச் சொல்லுவாம்.

எல்லா நூற்பொருளுக்கு மிருப்பிடமாகிய சூதமுனிவரைச் சவுனகமுனிவர் வணங்கிச் சுவாமீ! திருப்பரங்குன்றமானது பூலோகத்தில் வந்த காரணமென்ன? அதைச் சொல்லியருளவேண்டு மென்று கேட்கச் சூதமுனிவர் சொல்லுவார்.

முன்னொருகாலத்திலே ஆதிசேடனும் வாயுதேவனும் விரோதங்கொண்டு புயவலியாரென்று ஒருவர்க் கொருவர் பேசி யுத்தஞ்செய்யும்போது, வாயுவானவன் எல்லாவுயிரும் நாசமடையும் ஊழிக்காற்று வடிவமாகி மகாமேருமலையிலே அதன் வேர்கெட்டு அசையும்படி மோதி அதன் சிகரங்களைப் பிளந்தெறிந்து, அதன் பக்கமேயுள்ள கந்தமாதன மலைமேலிருக்கும் கனைப்பம், சுனையும், கந்திருவம், சுகேது, மந்தாரம், சத்தியசிருங்கம், வைனியம், சித்திரம் என்னும் எட்டுச் சிகரங்களுள் ஆறாவது சிகரமாகிய சத்தியசிருங்க மென்னு முடியைப் பறித்துப் புயவலிமையினாலே யெறிந்து வீச அந்தச் சிகரமானது பூமாதேவி செய்த தவப்பிரயோசனத்தினாலே

பாண்டிநாட்டிலே வந்து விழுந்து தங்கியது. இப்படி விழும் போது அதிலுள்ள குயில்கள் பரமனே மலையாய் வருகின்றான், தேவர்களே வாருங்களென்று அவர்களை யழைப்பது போலுங் கூவுதல் செய்தன. பெண்கள்போல மயில்கள், நடனமாடின; இசைபாடுகின்ற கந்தருவர்போல வண்டுகள் கீதம்பாடின; அருவிகள் நாற்புறத்தும சாமரைகள்போல அலைசந்தன; வாத்தியமபோலப் பறவைகள் முழங்கின; இந்தச் சிறப்புடன் விழுந்து கிடந்த சிகரஞ் சத்தியகிரியென்று சொல்லப்படும்.

இந்த விதமாகச் சத்தியகிரியின் வரலாறு கூறிய சூதமுனிவரைச் சவுனகமுனிவர் வணங்கிச் சுவாமீ! இனி முருக்கக்கடவுள் சிவபிரானைப பூசைசெய்து தவஞசெய்யச் சத்தியகிரியாகிய திருப்பரஙகுன்றத்துக்கு வந்த கதையைக் கூறுமென்று கேட்கச் சூதமுனிவர் சொல்லுவாரர். அநேகம் பூதகணஙகள் முதலோர் சூழ இளஞ்சூரியனென்று வடக்கே நின்று தெறகே புறபபட்டாறபோலும் குமாரக்கடவுள் எழுந்தருளி வநது,கஙகாநதி, காளிநதிநதி, நருமதாநதி, கோதாவரிநதி, துஙகபத்திரிநதி,கண்ணவேணிநதி, காவிரிநதி முதலிய புண்ணிய தீர்த்தஙகளிலே ஸ்நானஞ் செய்து, ஆங்காங்குள்ள சிவஸ்தலஙகளை முறையே வணங்கி தம்மை யெதிர்கொண்டு பணியு முனிவர்களுக் கெல்லாந்திருவருள் செய்து, தமிழ்நாட்டிலே வந்து, குறிஞ்சி பாலை முல்லை யென்னு மூன்று நிலங்களையுங் கடந்து, சகல வளமும் நிறைந்த வையைநதி பொருந்திய மதுராநகரம் வந்து, சோமசுந்தரேசனைப் பணிந்து துதித்து, செற்கதிர்களெல்லாஞ் சாமரம்

போலசையாகின்ற வயல்களாற் சூழப்பட்ட திருப்பரங்கிரியைச் சார்ந்தனர். பின்பு குமாரக்கடவுள் அம்மலையின் கண்ணே தவஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் அநேக முனிவர்கள் எதிர்கொண்டு வந்து பணிந்து

வெங்கொடுஞ் சூரன் காலனே சரணம் மேவுபூங் காலனே சரணம், துங்கர்உள் உணரும் மெய்யனே சரணம் சோதிசேர் மெய்யனே சரணம், சுந்தரி தூழும்வாய்ப் பாலனே சரணம் சங்கரன் பாலனே சரணம், பைங்கடம் பொழுகும் முருகனே சரணம் பரங்கிரி முருகனே சரணம். (க)

அங்கையில் வெண்ணெய்க் கண்ணனே புகழும் ஆறிரு கண்ணனே சரணம், பொங்கிய நறைசேர் அம்புயாசனனும் புகழ்தரு அம்புயா சரணம், தங்கிய மணிப்பூண களததனே சூரைச் சயங்கொளுங் னே சரணம், பைங்கறை யெழும்வேற் காங்கையா சரணம் க் காங்கையா சரணம், (உ)

என்று

பலவிதமான தோத்திரஞ் செய்து நிற்க, அம்முனிவரர்கள் அன்பின் மிகுதிக்குத் தக்கவாறு திருவருள் சுரந்து கடைக்கண் செய்து, பின்பு திருப்பரங்கிரியைச் சமீபத்தில் வந்து வணங்கி, சத்திய கூவத் தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ் செய்து, வேத மந்திரஞ் சொல்லிய பிராமணர்களுக்குத் தானமாகப் பொன் கொடுத்துப் பின்னர் பரங்கிரியாகிய கடவுளைப் பூசனைசெய்ய நினைத்து, வீரவாகு முதலிய கணங்களைப் பார்த்துப் பூசைக்கு வேண்டுந் திரவியங்கள் கொண்டுவாருங்களென்று உத்தரவு செய்தலும், வீரவாகு தேவர் முதலிய கணங்கள் சென்று கோட்டுப்பூ,

கொடிப்பூ, நீர்ப்பூ, நிலப்பூ என்று சொல்லப்படும் நால்வகை மலர்களும், பரிசுத்தமான பஞ்ச கௌவியமும் இளநீர் வாசனைகலந்த திருமஞ்சனமும், நல்லவாசனையுள்ள சந்தனமுதலிய வாசனைத்திரவியமும், மதுரமாகிய முக்கனி ஆதிய கனிவருக்கமும் தூபதீபமும் கொண்டுவந்து கொடுக்க, குமாரக்கடவுள் வாங்கி பரங்கிரியாகிய சிவபெருமானை வேதாகம மந்திரவிதிப்படி பூசைசெய்து, அக்கினிகாரியஞ் செய்து, அநேக மந்திரசெபஞ்செய்து, மலர்களைத்தூவியிறைஞ்சி எழுந்தெழுந்து தோத்திரஞ்செய்து, மூன்றுதரம் வலமாகப் பிரதக்ஷணம் வந்து பேரானந்தத்திலே மூழ்கினார். பின்பு திருப்பரங்கிரிக்கு வடகிழக்கிலே சென்று அங்கே சரவணப் பொய்கையென்னுந் தீர்த்தத்தை வேலாயுதத்தினாலே பூமியைக் கிழித்து மேலெழும்படி யுண்டுபண்ணி அதிலே ஸ்நானஞ்செய்து அத்தீர்த்தத்தின் சமீபமாக வாயுதிசையிலே, சிவலிங்கந்தாபித்து இவ்விலிங்கத்தை யன்போடு தரிசித்தோர்கள் இச்சித்த பலனை யருளவேண்டுமென்று சிவபிரானை யாவாகனஞ்செய்து, வேதமந்திரங்களால் பதினாறுவிதமான உபசாரத்துடன் பூசித்து, அப் பூசையின் பயனை யேற்றுக்கொள்ளுமென்று சிவபெருமான் திருக்கரத்திலே சலத்தை வார்த்துக் கொடுத்துவிட்டு மூன்றுவருடம் பெரியதவஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். அதன்மேல் பிரமா விஷ்ணு, இந்திரன், தேவர்கள் முதலானவர்களுஞ் சிவகணங்களுந் தம்மைச்சூழ்ந்துவரச் சிவபிரான் இடபவாகனத்தின்மீது கோடிசூரியருதயமானாற்போலெழுந்து தவஞ்செய்யு மிடத்துக்கு வந்தார். உடனே குமாரக்கடவுள் பன்

ரிரு கண்களாலும் அதைக்கண்டு எழுந்து வணங்கிப் பிர தக்ஷிணஞ்செய்து தோத்திரஞ் செய்யத் தொடங்கினர்.

மூகையவிழ்ந்திட விளரிவண்டு முரன்றனபங்கயேண சிந்துவேள்
தகையவிழ்ந்திட நுதல்மலர்ந்தவ தருபழம்பொருள் தத்துவ
பஃறலைப்பணி கக்குஞ்சு பதித்திடுங்கா வெண்பொடி
நகுமெழிற்பெற வருபரங்கிரி நாதசேவடி போற்றுவாம். (க)

அளிமுரன்றிடுமலர்த்தொடை யணிதரும்புய விமலவான்
குளிறிடுந்திரை நதியுடன்பிறை குலவிஞ்சடை முடியமா
மூளரியண்ணலொ டரிபுரந்தரர் முடிதழும்பிடு பதம்உளாய்
களிர்பெறும்பொழில வளர்பரங்கிரி நாதசேவடி போற்றுவாம். (உ)

உலகமுந்திய அறுவிதம்பெற ஒரிவிலஙெழ விரிசெய்தே
அலகில்அம்புவி பிறவிகொண்டிட அருளருந்துணை வினைசமன்
மலிவிடும்பொழு தருள்பொருந்தினா மலமகன்றிடு பிறவிதீர்
கலமெழும்பொருள் வளர்பரங்கிரி நாதசேவடி போற்றுவாம். (௩)

தானுமேசத சதமெனும்படி சத்தறிந்திட அரியதாம்
ஞானமேயிரு ளாகிமூடிட உற்றபானு மறைத்தகண்
மேனமேம்பட லந்துடைக்க விளம்புசற்குரு உண்ருமோ
ஞானமேவடி வள்பரங்கிரி நாதசேவடி போற்றுவாம் (௪)

மன்மதனை யெரித்த நெற்றிக் கண்ணையுடையாய் பழமையாகிய தத்துவப் பொருளா யுள்ளவனே! நீலகண் டத்தை யுடையவனே! கொன்றை மாலையைத் தரித்த புயங்களை யுடையவனே! நின்மலமானவனே! கங்காநதி யையுஞ் சந்திரனையுந் தாங்கிய சடையை யுடையாய் அரிபிரமேந்திராதிகள் பரவிய பாத தாமரை யுடையாய் பதார்த்தங்களைக் காண வொட்டாது கண்களை மறைத்

இருந்த பிறவிருளை யோட்டிப் பதார்த்தங்களைக் காணச் செய்யுஞ் சூரியனைப்போல மெய்ப் பொருளாகிய சிவ த்தைக்காண வொட்டாமல் சதசத்தாகிய ஆன்மாக்களை மறைத்திருக்கும் ஆணவமலமாகிய அகவிருளைப் போக்கிச் சிவத்தைக் காணச்செய்யுங் குருவி னுபதேசமாகிய ஞானமே சொரூபமாக விளங்குந் திருப்பரங்கிரியி லெழுந்தருளிய கடவுளே! யென்று தோத்திரஞ்செய்து வணங்கி நின்றார். அப்படி நின்ற முருகக் கடவுளைச் சிவபிரான் தமது திருக் கைகளாரத் தழுவியெடுத்து மார்போடணைத்து இறுகத்தழுவி யுச்சிமோந்து தமது பக்கத்திலே யிருத்திச் சொல்லுவார். பன்னிரு கண்களையுடைய குமரனே!, உன்னுடைய தோத்திரத்தைக்கேட்டு மிக்க சந்தோஷமடைந்தோம். தெய்வதன்மைபொருந்திய வேதசிவாகமங்களால் வடித்தெடுத்த சாரமாகிய பஞ்சாக்ஷர மந்திரம் பயனைத் தரும் பொருட்டுக் குருமுகமாகப் பெற்றுக்கொள்ளுவதே நியாயமென்று உலகத்தா ரறிவதற்காகப் பூமியிலே வீற்று திருப்பரங்கிரியிலே தவஞ்செய்வாயென்று சொன்னோம். பஞ்சாக்ஷர மந்திரமட்டுமல்ல இன்னும் ஏழுகோடியென்று சொல்லப்படும் எல்லாமந்திரங்களும், தன்னையுந்தலைவனையு முணர்ந்த சற்குருவாலே யுபதேசிக்கத் தெரிந்துகொண்டாற்றான் பலன்கொடுக்கும். இந்தப்பஞ்சாக்கர மந்திரம் 'எழுதாக்கிளவி'யென்னும்வேதமோதுபவர்களுக்கும், பிராமணர் க்ஷத்திரியர் வைசியர் சூத்திரரென்னும உத்தமமாகிய நால்வகை வருணத்தார்களுக்கும், பிரமசரியம், வானப்பிரஸ்தம் கிருகஸ்தம் சந்நியாச மென்னும் நால்வகை யாச்சிரமத்தார்

கருக்கும், இலிங்கதாரணஞ்செய்து கொள்ளும் வீரசைவர்க
ளுக்கும், முழுதுணர் சிவபிரானால் அருளிச்செய்யப்பட்ட
தூயசிவாகமங்களின் நெறியிலொழுகுஞ் சித்தாந்த சைவர்க
ளுக்கும், பொதுவாக உரிமையுடையதாகும். தேவர்களுக்கும்,
முனிவர்களுக்கும், மகிழ்ச்சியை விளைக்கும் கந்தமாதனத்
தின் கொடுமுடியாகிய திருப்பரங்கிரியிலே நமது சொல்மு
றை தவறாது நீசெய்த தவத்தை மகிழ்ந்தனம். இனி யுனக்கு
வேண்டிய வரத்தைக்கேளென்று சிவபிரான் அருளிச்செய்ய
முருகக்கடவுள்பன்னிரண்டு கண்களாலும் பிதாவாகிய சுவா
மியைப்பார்த்து, சுவாமீ! உமது திருவுளத்துக்குப் பொருந்
தாதசெய்கையைச் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருளவேண
டும்; அன்றியுந்தினந்தோறும் உமது திருவருட்பார்வை தந்
தருளவேண்டும்; இன்னும், உலகத்திலே சேரக்கூடாத மாத
ரைச்சேர்ந்த தோஷமும், பசியினாலே யுண்ணக்கூடாதவரிட
த்திலே யுணவுகளைப் புசித்ததோஷமுதலாகிய பாவமும் நீங்
கும்பொருட்டுத் திருப்பரங்கிரிக்கு வந்தவர்கள் அவைகளை
நீங்கிச் சிவகதியடையவும், உமது திருவுருவிளங்கத் தாபி
த்துப் பூசைசெய்து அடியேன் அர்ச்சனை செய்யு மிலிங்கத்
தைக் கண்ணாரத் தரிசித்தவர் தந்தை தாய் குரு வேதியர்க்
குச்செய்த பாவத்தைப் போக்கி மோக்ஷத்தை யடையவும்
வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, பரமேசுவரனும் அந்த வரங்
களைக்கொடுத்துப், பின்னுஞ் சொல்லுவார். சரவணப்பொய்
கையைத் தரிசித்தவர், புண்ணியத்தைப்பெறுவார். தொட்ட
வர்பொருளைப் பெறுவார். உள்ளே கொண்டவர் உலகவின்ப
த்தையடைவார். ஸ்நானஞ்செய்வோரெல்லாரும், மோக்ஷத்

தையடைவார். சத்தியகிரியாகிய திருப்பரங்குன்றத்தை வந்தடைந்தவரும, மகிடாசுரசங்காரஞ்செய்த காளிக்கு முன்னும், துளவ்மாலையணிந்த விஷ்ணுவுக்கு முன்னும், புனிதராயிருந்து பஞ்சாக்ஷர ஜெபஞ்செய்வோரும், பிறவிவேரை யறுப்பார்களென்று திருவாய் மலர்ந்து குமாரக் கடவுளைத் தமது திருக்கரங்களாலெடுத்து மார்போடணைத்துத்தழுவி யிருத்தி, உமாதேவியாருடன் மகிழ்ந்து, ரிஷபவாகனத்தின்மே லெழுந்து, விஷ்ணுமுதலான தேவர்களும முனிவர்களுஞ் சூழ்ந்து சேவிக்கவும் தேவர்கள் புட்பவருடம பொழிந்து மகிழவுங் கயிலாசமலையை யடைந்திருந்தனர். இத்தன்மையான புகழ்பெற்ற திருப்பரங்கிரியின் மான்மியத்தை யறிந்ததேவர்முனிவர் ஆசை மிகுதியாக அங்குவருவார். வந்தபின் பிரியாமலிருப்பார்; இனிக் குமாரக்கடவுள் திருவாய் மலர்ந்து நின்மல சொரூபியாகிய சிவபிரானைத் துதித்த தோத்திரங்களைப் படிப்பவர்களுங் கேட்பவர்களும் அடையும் பலனைக் கேளுங்கள். முனிவர்களே! அக்கினியை வீசுகின்ற கொடிய காட்டினிடத்திலே மிருகங்களாலெய்திய பயமும, கொடுங்கோலரசர்களாற் செய்யப்பட்ட மனவருத்தமும், வயிறெரியும்படி கைப்பொருளெல்லாம் பறித்து ஓட்டுகின்ற கள்ளர் செய்கின்ற துன்பமும், நீங்குவார். இமமட்டோ சரீரத்திலே பிரத்தம்வற்றி யிளைத்து நோய்கொண்டு சகிக்கக்கூடாத துன்பமும், உணவுக்கும் இடமின்றி வருத்தஞ்செய்யும் வறுமையும், மழையில்லாமற் பஞ்சகாலத்தா லுண்டாகுங் கேடும், உயிரிறக்கவரும் போர்க்களத்திலுண்டாகிய மனத்துணுக்கமும், புணரக்கூடாத மாதரைச் சேர்ந்த பாவமும், பசியால்

யருந்தியுண்ணக்கூடாதவர்கொண்டுவந்துகொடுத்தவுணவை யுண்டதோஷமும் நீங்குவார். அன்றியும் தங்கத்தகட்டிலாயி னும் வெள்ளித் தகட்டிலாயினும் பூளையோலையி லாயினும் அந்தத் தோத்திரமாகிய கவிகளை யெழுதித் தலைமேலே யணி ந்துகொண்டவர், வஞ்சகமெல்லாம் போக்கிப் பரிசுத்த மன முடையவராவார். ஆறுமாதந் தங்கள் திங்களுக்கேற்ற நித் தியகன்மமுடித்துப் பரிசுத்தராயிருந்து இந்தத் தோத்திரத் தை வாசிப்போர் அழகாகிய புத்திரப்பேறடைவார்கள்; பிணி யினாலே வருத்தமடைய மாட்டார். ஒருமாதம் வாசிப்பவர் மனமகிழ்ச்சி யடைவார்கள். அரியதாகிய தவஞ்செய்தாலுங் காணுதற் கருமையாகிய ஆறு திருமுகங்களையுடைய குமா ரக்கடவுளுக்குச் சிவபிரான் றிருவுருக்காட்சி கட்டளையிட்ட நாளென்று சொல்லப்படுந் தைப்பூசமாகிய தினத்திலே, அந்த இருவருக்கும் அபிடேக நைவேத்திய முதலிய சிறப் புச்செய்து தரிசனஞ்செய்வோர், மனத்திலே நினைத்த காரிய மெல்லாம் அடைவார். இன்னும் இந்தத் தைப்பூச நாளி லே சூரியவுதயகாலத்தில் சத்தியகூவ தீர்த்தத்திலும் புத்திர கூவ தீர்த்தத்திலுஞ் சரவணபொய்கையிலும் ஐந்து பசிய அறுகம் புல்லைத் தலைமேலே வைத்துக்கொண்டு ஸ்நானஞ் செய்து பஞ்சாக்கர செபஞ்செய்வோரது பெருமையை யாவ ரெடுத்துப் பேச வல்லவர்? இன்னும் வேறு தலங்களிலே வே தங்களை யுணர்ந்த வேதியருக்குச் செய்வித்த கோடி கன்னி காதானப் பலனையு மடைவார். கிடைத்தற்கரிய தைப்பூச நாளிலே திருவிழாச்சேவை செய்பவரும், தேவரும் புகழும் இந்தத் திருப்பரங்கிரியிலே வசிப்பவரும், பாசவேரைப் பறி

த்தெறிந்து மோக்ஷவீட்டை யடைவார். கங்காநதி சூழப்பு ட்ட காசியாதிய க்ஷேத்திரங்களைக் காட்டிலும் பரிசுத்த மிகு ந்த தலமாகிய திருப்பரங்கிரியி னுண்மையைச் சொன்னோம். இம்மட்டோ இந்தத தலத்தில் வந்து அரைக்ஷண மிருந்து போகும் உயர்ச்சி யுள்ளவரை முருகக்கடவுள விடமும் பின் சென்று இரக்ஷித்தருளுவர். அண்டமுகட்டை யளாவி நிற் கு திருப்பரங்கிரியின கதையாகிய அமுதத்தைக் காதினாலே யுண்டு மகிழ்ச்சியடையு முனிவர்களே! உமது பிரயோசனத் தை யெவர் சொல்லவல்லவர்? இந்தக கதையைச் சொல்லிய எமக்கும பெரும்பயனேயாகும். புலவா சொல்லியென்னே? எமக்கும் இந்ததலததில் வசிப்பதற்கு ஆசையதிகமேயாம். பூலோகத்திலே யிந்தத திருப்பரங்கிரியானது கிரேதாயுகத் திலே சத்தியகிரியெனவும திரேதா யுகத்திலே சுமந்தவன மெனவும துவாபரயுகததிலே விஷ்ணுத்துருவ மெனவும் கலியுகததிலே குமராபுரியெனவும பெயர் பெற்று விளங்கும். சிபியென்னுமொரு அரசன் பூதானஞ்செய்து மோக்ஷத்தை யடையும் இந்தத்திருப்பரங்கிரியின் சரித்திரங்களுக்குள்ளே யிந்தக் கதையைச் சொன்னவர்களுங் கேட்டவர்களுங் கங் காநதியையுஞ் சந்திரனையுந்தரித்த சடாமகுடத்தையுடைய சிவபிரான் குமாரனாகிய முருகக்கடவுளது கருணையைப் பெற்றுப் பூலோகத்திலே பெருவாழ் வடைந்திருப்பார்கள்.

மூன்றாவது குமரன் தவஞ்செய்த சருக்கம் முற்றிற்று.

நான்காவது சிபிவேந்தன் பூதானச்சருக்கம்.

நூற்பொருளை யாராய்ந்த சவுனக முனிவர் மதுரம் பெருகியூறுங் கதைகளைச் சொல்லுஞ் சூதமுனிவரை வணங்கிச் சுவாமீ! சிபிவேந்தன் திருப்பரங்கிரியிலே வந்து பூதானஞ்செய்து மோக்ஷமடைந்த காரண மெனையென்று கேட்க, சூதமுனிவர் சொல்லுவார் காமபீலி தேசத்திலே, சூரியகுலத்திற் பிறந்து, சிபியெனனும் பெயரை யடைந்த அரசன், சமுத்திரம்போன்ற ரத கச துரக பதாதிகளாகிய நால்வகைச்சேனைப் பெருக்கத்துடனே யிருந்து நீதிச்செங்கோல் செலுத்தி, உலகமெல்லாம் அரசாட்சிசெய்து, மணிமகுடந் தரித்துச் சகல சாத்திரபண்டிதனாய்ப் பகையரசர்களை வென்று, எல்லாவுயிர்களையுந் தன்மகவைப் போலவே யிரக்ஷித்து, வெகுகாலம் வாழ்ந்து வந்தான். பின்னொரு தினத்திலே புண்ணிய மிகுந்த தீர்த்த யாத்திரை செய்ய நினைந்திருந்தான்: அந்தச் சமையத்தில் விபூதி பொதிந்த மெய்யையும், வேதங்களையோதும் நாவையும், கருணைசுரக்குங் கடைக்கண்களையுமுடையவராய்க் கௌதமமுனிவர்வந்து சேர்ந்தார். அவர் வரவை அரசனறிந்து எதிர்கொண்டழைத்துவந்து அருக்கிய பாத்திய முதலாகிய உபசாரத்துடனே யுயராசனத்தி லிருத்தித் தலைவணங்கித் தொழுது போற்றித் தன்னுடைய மனைவிமக்கள் முதலானவர்களையும் வணங்கச் செய்வித்து அவர்களுடனே பிரதக்ஷணஞ்செய்து எதிரேகரங்களைக் குவித்து நின்றான். இப்படி வணங்கி நின்றவர்களை

நோக்கிக் கௌதமமுனிவர், உலகமெல்லா மொருகுடை நிழலிலே வைத்துச் செங்கோல செலுத்தி வாழ்ந்து சேமமாக இருக்கின்றீர்களாவென்று வினவிப் பின்னும் அரசனைத் தனியே நோக்கிச் சொல்லுவார். வாராய் அரசனே நீ பிறந்த தினத்திலே நவக்கிரகங்களிலே சூரியன் இராகு கேது செவ்வாய் ஆகிய கிரகங்கள் ஒழுங்காக இராமல் நிலைதப்பி இருந்தன. இப்படி யிருந்தும் நீ நீதித்தருமனுகையினாலே யொன்றையு நினையாதிருந்தாய் ஆதலால், தருமமே தனித்த காலத்திலே யொப்பற்ற துணையாகும்; தருமம் பொருள் காமம் மோக்ஷம் ஆகிய நான்கு பொருள்களையுங் கொடுக்கும்; பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரரென்கிற நான்கு வருணத்தையு மெய்யாக நிலை நிறுத்தும்; ஆறு சமயங்களையும் பிறவற்றையுங் காக்கும். அரசனே! இளமைப்பருவத்தை யுடையவரா யிருந்தாலும், யௌவன பருவத்தை யுடையவரா யிருந்தாலும், விருத்தப்பருவத்தை யுடையவரா யிருந்தாலு, மேலுமேலும் வளர்கின்ற தருமங்கள் செய்யவேண்டும்; சரீரமானது கண்ணாடியிலுள்ள உருத்துருவுமளவு மிருப்பதென்பதும பொய்யாம். அதற்குள்ளே யமன்வந்து வளைந்து கொல்வானென்பதும் அறியார். காமம் குரோதம், உலோபம் மோகம் மதம் மார்ச்சரியம் எனப்படுங் கள்ளர், பின்னே நடந்து செல்கின்றவர், தருமத்தை நினைக்கவுமாட்டார், கேடு வருமேயென்று மனமூமெலியார். அப்படிப்பட்ட தீமையி லகப்படாதவர்களே தருமஞ்செய்வார். அரசனே! தருமந் தூலம் சூக்குமம் என இரண்டு பகுப்பினதாகும்; தூலதருமத்தைப் பார்க்கினுஞ் சூக்

ரும தருமமே மேலானது; அதையே செய்யவேண்டும்,
தூல தருமம வாங்குவோரை அது நரகத்திலே செலுத்தி
விடும். சூக்கும தருமமே நல்லது. தருமஞ்செய்யப் பொருளி
ல்லாதவர்கள், பொருளுடையாரைத் தண்டித்தாவது, தரும
ஞ்செய்தலா லுண்டாகிய பயனையெடுத்துச்சொல்லித் தரு
மஞ்செய்விக்கவேண்டும்; நமபோலியர்களெடுத்துச் சொல
லுந்தருமம வெகுநுட்பமாகும், கொடுப்போனுங்கொள்வோ
னும் நன்மை பெறினுந் தானத்துள்ளே கன்னிகாதானமுங்
கல்விததானமும பூமிதானமும் மிகுந்த பயனுடைய தான
ங்களாகும். பிரகாசம் பொருந்திய இரத்நாபரணங்களைப் பூட்
டிக் கன்னிகையைத் தானஞ்செய்தோரும அநதக்கன்னிகை
யாசையினு லேற்றுக்கொண்டோருமாகிய இருவரும, பிரம
லோகத்திலே யொருகற்பகாலம வாழ்ந்திருந்து பூலோகத்
திலே நல்ல சாதியிலேவந்து பிறந்து வாழ்ந்திருப்பார்கள்.
கல்வித்தானஞ் செய்தோரும் அதை யேற்றுக்கொண்டோரு
மேற்கூறிய தானத்தின் பலனை யடைவார்கள். பூதானம
சிவபிரானிடத் தன்புள்ளவராய்த் தமபத்நிசமேதராய் யாகஞ்
செய்த சிவப்பிராமணர் ஆயிரத்தெட்டுப் பேருக்காவது
அல்லது நூற்றெட்டுப் பேருக்காவது அல்லது எட்டுப்பேரு
க்காவது கொடுக்கவேண்டும. இந்தத் தானத்தினுலுண்டா
கும் புகழானது சூரியசந்திரர்களுள்ளமட்டும் நிலைநிற்கும்.
இதன்பயனை யோசிக்குமிடத்தில் தானங்கொடுத்தவர், தாங்
கொடுத்த நிலத்திலேவிளைந்த ஒவ்வொரு நெல்லுக்கும் ஒவ்
வொரு தேவவருடந் திருக்கயிலாசமலையிலே வாழ்ந்திருப்
பாரென்று சொல்ல, சிபிவேந்தன் கேட்டு மிக்க சந்தோஷ

மூடடந்து கௌதம முனிவரைவணங்கி அவருக்கு வேண்டு வன வெல்லாங் கொடுத்து அவ ரிருப்பிடத்திற் கெழுந்த ளச்செய்வித்துப பின்னர் சுற்றத்தாரும் புத்திரர்களுங் குறிப்பறிந் தேவல்செய்யு மந்திரிமார்களுந் தன்னைச் சூழ்ந்துவர விபூதி ருத்திராக்ஷதாரணஞ் செய்துகொண்டவனாகிச் சிவ பிரானையே துதித்து மிகுந்த திரவியங்களை ஒட்டகங்கள் மேலேற்றிக்கொண்டு சதுரங்க சேனைகளுடனே புறப்பட்டு வேதப் பிராமணர்கள் மங்கலவாழ்த்துக்கூறக் காடுகள் மலை கள் பலவுங்கடந்து பெருமைதங்கிய ரதத்தைச் செலுத்தி வந்து கங்கைநதிசூழ்ந்த காசி, கயா, பிரயாகை, சிந்துவாகினி, [illegible], கோதாவரி, கோதமை, நருமதை, துங்கபத்திரி, குலிங்கம், நைமிசாரணியம், வாரதி, சத்தமசங்கம், பார்வதேச் சுரம், விசாலேசசுரம், விமலேசம், பருப்பதம், குகாரணியம், அயிராபதேச்சுரம், பருப்பதேச்சுரம், திரியம்பகம், காஞ்சி, காளத்தி, திருவேங்கடம, திருவோத்தூர், அருணை, விருத்தா சலம், சீகாழி, சிதம்பரம், சாய்க்காடு, புள்ளிருக்குவேளூர், திரு வெண்காடு, காவிரிசங்கமத்துறை, மூரதுறை, பொன்னியந் துறை, மத்தியார்ச்சுனம், சண்பகவனம, திருவாரூர், வேதார ணியம், ஆலங்காடு, மாதவிவனம, திருவையாறு, சமுபுகேசுரம், இராமேசுரமுதலாகியபுண்ணியதீர்த்தங்கள் சிவஸ்தலங்களெ ல்லவற்றுஞ்சென்றுவணங்கி, தீர்த்தமாடி மதுராநகரத்திலேவந்து சோமசுந்தரப்பெருமானை யிறைஞ்சித் தென்மேற்றிசையிற் சென்று, திருப்பரங்கிரியைக் கண்குளிரத் தரிசித்து, ஹராஹரா வென்று இரண்டு கைகளையுந் தலைமேலே குவித்து நிற்கும் போது, அம்மலையிலுள்ள கிளிகளொடுத்துக்கூறும் வேதமுழ

ந்கும் இருசெவிகளிலும் வந்து புகுவதைக்கேட்டுப் பரவசு ஞன்ச் சிமேந்தன் திருப்பரங்கிரியினிடத்துவந்து, அமுத மயமாகிய நீர்த்துளிகளை அலைகள் வீசாநின்ற சரவணப்பொய்கையைக் கண்டுதரிசித்து அதிலே விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்து அப்பாற்சென்று சத்தியகூவ தீர்தத்திலேமுழ்கி அதன்மேற் புத்திர கூவத்தையடைந்து அதிலே படிந்து வேதமந்திரங்களையுச்சரித்து வேதத்தில் வல்லவராகிய பிராமணர் கரத்திலே சொர்னதானங்கொடுத்து அங்கங்கே தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கு முனிவரைப்பணிந்து அவர்களாலாசி கூறப்பெற்றுப் பின்பு ஆகாயத்தைத யளாவிய உன்னதமான கோயிலினுள்ளேபுகுந்து, பரங்கிரிநாதரையுங் குமாரக்கடவுளையும் பணிந்து துதித்துப் புறத்தே வந்து கோடிமாணாக்கர் பரவ வீற்றிருந்த மார்க்கண்ட முனிவரைக்கண்டு, பரமசிவனென்றே வணங்கி நெக்குருகித் தோத்திரஞ்செய்து அங்குநின்ற மகாமுனிவரர்களால் ஆசீர்வதிக்கப்பெற்றுத் திரும்பும்போது, தீர்த்த யாத்திரையாகவந்த பவளம்போன்ற சடையினையுடைய மகாமுனிவர் பலரை யெதிர்கண்டு தரிசித்து நின்றபின், நாரதமாமுனிவர் அரசனைநோக்கி முருகக்கடவுளைத் துதித்து நிற்கின்ற நாவினாலே யுக்தத் தலத்தின் பெருமையைச் சொல்லுவார். கடல்சூழ்ந்த வுலகத்திலே யித்தத்தலம் உயர்ந்ததாகும். இதிலுள்ள தீர்த்தங்கள் பரிசுத்தமுள்ளனவாகும். பதிபசுபாசமென்னு முப்பொருளினியல்புணர்ந்த பெரியோர் சிவமே சத்தியமென்றும் பரமென்றுங் கூறுவர். சிவமே யித்தமலைவடிவா யிருத்தலால் இதற்குச் சத்தியகிரியென்றும் பரங்கிரியென்றும் பெயர்

றது, என்றுசொல்ல அரசன்கேட்டுச் சூலாயுதத்தைத் தாங்கிய கையையுடைய சிவபிரான் பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்து, ஐய்ந்திருந்தி காலத்திலுங் கெடாம லோங்கி வளர்ந்து, அடிமுடி நடுவறியப்படாத பரங்கிரியாகிய கடவுளே சரணமென்று துதித்து வலஞ்செய்துபோய் ஒரு சோலையின்கண்ணே யிருந்து யோசனை செய்வான்; கேதாரம் சேதுவைப் பார்க்கிலும் புனிதமாகிய இந்தத்தலத்திற் பிராமண ரொருவரைப் பிரதிட்டை செய்துவைத்தாற் பிரமலோகத்திலே கோடி பிராமணரைப் பிரதிட்டைசெய்த பலனுண்டாமென்று நினைத்து, தன்னுடைய தேர்ச்சாரதியை நோக்கிக் காசிக்ஷேத்திரத்திலே சென்று ஐஞ்ஞூறு வேதப் பிராமணரைத் தெரிந்தெடுத்துத் திருப்பரங் கிரியாகிய இந்தத் தலத்தின் பெருமையை முழுதுஞ்சொல்லி அவர்களைக் குதிரை கட்டிய ரதத்தின்மேலே யழைத்துக்கொண்டு வருகவென்றனுப்பிவிட்டு, அவன் வருதற்கு முன்னமே தேவதச்சனை வரவழைத்து, தேவருலகம்போலவே ஐஞ்ஞூறு மாளிகை யமைந்த கிரகங்களைக் கண்டுபண்ணும்படி யுத்தரவுசெய்தான். உடனே தேவதச்சனுஞ் சுபமுகூர்த்தத்திலே சிற்பசாத்திர விதிப்படி யுன்னதமாகிய மாளிகை பலவிதமாகச்சமைத்து, இலக்குமி யெப்போதும் கிரகந்தோறும் வாசஞ் செய்து நீங்கா திருக்கும்படியாகிய யந்திரங்களை யங்கங்கே வைத்துச் சிபி யரசனிடம் வந்து சொன்னான். அவனும் அதுகண்டு மகிழ்ந்து உலாவிநிற்கும்போது, காசி நகரத்துக்குச் சென்ற சாரதி ஐஞ்ஞூறு வேதப்பிராமணரை யழைத்துக்கொண்டு, இரதத்தை விரைந்துசெலுத்தி வருவதைக்கண்டான். உட

னை யெதிர்கொண்டு அவர்களைப் பணிந்து, இரண்டு கண்க ளுங்குளிர நோக்கிக் கிரீடந்தரித்த தலையசைத்துநீங்களிங்கே வர முன்னமே தவஞ்செய்தேனென்று பலபல விதமாகத் தோத்திரஞ் செய்தான. பிராமணர்களும அநேக ஆசிகூறி னார்கள். அரசனவர்களை யழைததுக்கொண்டு கோயிலி னுள்ளே புகுந்து சிவபிரானுடைய சந்நிதி முன்பும குமா ரக் கடவுள் சந்நிதானத்தின் முனபும நின்று சொல்லு வான். வையைநதி பரவிய சதுர்வேத மங்கலமென்னுங் கிராமத்திலே பாதி நிலத்தைச் சிவபிரானுக்குத் தானஞ் செய்து, இந்தத் தானஞ் செய்ததனாலே சிவபிரான் தரி சன மிந்தக்ஷணமே வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். பின் னர் மற்றொருபாதிநிலத்தைக் கூடவந்துநின்ற பிராமணர்க ளுக்குத் தானமாக ஒவ்வொருவர் கையிலும நீரைவார்த்துக் கொண்டுவந்தான். வரும்போது அந்தப் பிராமணர்கள் ஐஞ் னூறுபேரில் ஒருவரைக்காணமல் பெருமூச்சுவிட்டு வரு ந்தி ஐயோநான் பூருவத்திலே செய்த கன்மத்தினலோ இம் மையிலே செய்த பாவத்தினலோ என்னுடைய சங்கற்பந த விரும் விதமாகவந்ததேயென்று, மனது நைந்து நைந்து உரு கிக் கீழேவிழுந்து, நித்திரைசெய்து கனவுகண்டெழுந்தவ னைப்போ லெழுந்துநின்றான். அப்போது பரமேசுரன் அரச னது பேரன்புக்கிரங்கி, யொருபிராமணர் வடிவங்கொண்டு மலைபோலும் வீங்கியபுயத்தில் விளங்கிய வெள்ளருவிபோ லச் சுற்றிய வுத்தரிய வெண்பட்டும தக்கன் யாகத்திலே பட்டபாட்டை இரண்டுகாதினுஞ் சொல்லவந்த இரண்டு சூரியர்களைப்போலும பிரகாசிக்கின்ற இரத்நமிழைக்கபபூட்

டபொற்குழைகளும் விபூதியணிந்த நெற்றியும் உருத்திரா
க்ஷமணிந்த திருமுடியுமார்புஞ் சந்திரோதயம் போன்ற முக
மும் சந்திரகிரணம் போன்ற புன்முறுவலும் பிரகாசிக்க
வந்தார். உமாதேவியும் விநாயகக்கடவுளும் குமாரக்கடவு
ளும் அவரவர்களுக்கேற்ற திருவுருக்கொண்டு வந்தார்கள்.
இவ்விதமாக மனைவிமக்களுடனெதிரே தோன்றிய பிராம
ணரை அரசன் கண்டு அதிசயித்து ஆனந்தபரவசனாய் நின்று
வணங்கி யிந்தப் பூமண்டலனு செய்த தவத்தின் பிரயோசன
மோ, அறிவில்லாத யான்செய்த தவபெருமபேறோ, சந்தி
ரனைத் தரித்த பரமசிவனை யொப்பாகிய இவர்களிந்த இடத்
திலே தோன்றியதற்குக் காரணம் வேறென்னையோ வென்று
வியந்து, அந்தப் பிராமணரைநோக்கிச் சுவாமீ! நீ ரெந்த
வூர், உமது பெயரென்னவென்று கேட்க, பிராமணராய்வந்த
சிவபெருமான் சொல்லுவார். அரசனே கேட்பாய்; நம்மு
டைய பெயர் பரங்கிரிகுமரன; நாமெல்லாத் தலங்களிலு
மிருப்போம், தலங்களெல்லாவற்றிலு மிந்தத்தலம் பரிசுத்த
முள்ளதல மாதலால், நாமுமிங்கிருப்பதற்கு வந்தோமெ
ன்று சொன்னார். அதுகேட்ட காமபீடதேசத்தை யாளுஞ்
சிபிவேந்தன் மனமகிழ்ந்து அவருடைய பாதங்களிலே குளி
ர்ந்த மலர்களைத்தூவித் தூபதீபத்தாற் பலவகை யுபசாரஞ்
செய்து புனிதமாகிய நீரை யவர்கரத்திலே பூதானமாக வார்
த்து, இரண்டுகைகளையும் குவித்து நின்றான். அப்போது
அந்தப் பிராமணரும் ஆசிகள்கூறி, மற்றைப்பிராமணர்களு
டன் சேர்ந்து தாமுமொருவராய்த் தமக்குத் தானஞ்செய்த
மாளிகையுள்ளே மனைவிமக்களுடன் புகுந்து வீற்றிருந்

தார். இவ்விதமாக எல்லாபபிராமணரும் தங்கள் தங்கள் மாளிகையிலே புகுந்திருந்தார்கள். அதன்மேல் அரசன் பரமேசுரனுடைய திருவருளைச் சிந்தித்து வணங்கி யிராமேசுரமாகிய சேதுசென்று தரிசித்துத் திரும்பித் தனது காம்பிலிநகரம்வந்து தனது அரணமனையிற்புகுந்து முனபோலச் செங்கோல்செலுத்தி, வெகுகாலம அரசாட்சிசெய்திருந்து, பின்பு கயிலாசமலையை யடைந்து நீடூழிகாலம வாழ்ந்து சிவபிரான் றிருவடி நீழலிற் கலந்தான். உலகமெல்லாம புகழுந்திருப்பரங்கிரியிலே யொருதின மிருந்தவரும் கொடிய பிறவியை மாற்றுவாரென்றால், அந்த அரசன் மோக்ஷமடைவது அரிய தோவென்று சூதமுனிவர் சொல்லியருளினார்.

நான்காவது சிபிவேந்தன் பூதானச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது பிரமகூவச்சருக்கம்.

கல்வியாகிய சமுத்திரத்தையளந்து மகிழ்கின்ற சூதமுனிவர் தமது சொற்பொருளை யுணருந் தகுதியையுடைய சவுனகமுனிவரைப் பார்த்துச் சொல்லுவார். தவசிரேஷ்டமுள்ளவர்களே கேளுங்கள். யமனையுதைத்த திருவடியையுடைய சிவபெருமானும் முருகக்கடவுளு மெழுந்தருளியிருக்குஞ் சத்தியகிரியென்னுந் திருப்பரங்கிரியின் சரித்திரங்களுக்குள்ளே, கேட்டவர்களுடைய வல்வினையைக் கெடுக்கு மொருகதைசொல்வோம். கோதமிநதி தீரத்திலே காவலனென்னு மொரு பிராமணன் வேதவொழுக்கந் தவறுது

தருமஞ் செய்பவனுகி யில்லறத்திலிருந்து பிதாமாதா மகிழ்ச்சியடையுமபடி, அவர்களுக் கேவல்செய்து நற்குண நற்செய்கையுள்ள மனைவியுடனே வாழ்ந்திருந்தான். இப்படியிருக்குங் காலத்திலே தேவர்களும புகழத்தக்க பெரிய தவங்களைச் செய்த தேவதூதி யென்னும பெயரையுடைய முனிவர், அவனிடம வநது சேர்நதார். உடனே காலவனெழுந்து, அவருடைய பாதங்களிலே புட்பங்களைத் தூவித் தலைவணங்கிச் சுவாமீ! இங்கெழுந்தருள எத்தவமுடையேனின்றைத்தினம. அடியேன் கிரகத்திலே பூசை போசனஞ் செய்தருள வேண்டுமென்று கூறுதலும், அம்முனிவரதற்கிசைந்து தேவாமிர்தத்தினு மினிய விருநதருநதி யிருந்து பல்வார்த்தை பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, உலகத்திலே யதிசயம் விளக்குந் தீர்த்தங்களுக்குள்ளே மோக்ஷத்தை யெளிதிலே தரத்தக்க புனிததீர்த்தததிலேமூழ்கி வநதனம், வெண்ணிற விபூதி பிரகாசிக்கின்ற நெற்றியையுடைய காலவனே! என்று தீர்த்த மான்மியங்களைச் சொல்லத் தொடங்கினர். கேதாரமலையிலேயுள்ள புட்கர் தீர்த்தம், காசியிலுள்ள மணிகருணிகை, பிரயாகை, கண்ணவேணி, வன்னி தீர்த்தம், சத்தாரணியத்திலுள்ள பிரம தீர்த்தம், ஆலங்காடு குகாச்சிரமம் காஞ்சியிலுள்ள தீர்த்தங்கள், வேகவதி தீர்த்தம், மாளவியத்திரி தீர்த்தம், சிதம்பரத்திலுள்ள சிவகங்கை, திருவெண்காட்டிலிருக்குங் காயத்திரி தீர்த்தம், காயாவனத்திலிருக்குஞ் சாவித்திரீர்த்தம், திருவிடைமருதூரில் முத்தி தீர்த்தம், கும்பகோணத்தில் காவிரி, கன்னிகா தீர்த்தம், தனுக்கோடி, சேது, அனநதபுரம், தாமிரபருணி, பாவநாசம், அதன்பக்க

மேன்னி அத்திதீர்த்தம், பாண்டு தீர்த்தமு, வையைநதி, இந்த வையை நதிக்குப் பதியாகிய மதுரைக்குத் தென்மேற்றிசை யிலே யரை யோசனை தூரத்திலே யிருக்குஞ் சுமந்தவனத் திலே, முருகக்கடவு ளெழுந்தருளியிருக்கும் ஆறு தலங் களுக்குள்ளே முதலாவதாகிய திருப்பரங்குன்றமென்னு மலையொன்றுண்டு. அந்தத் திருப்பரங்குன்றத்துக்கு வட பக்கத்தில் தேவர்கள் முனிவர்கள் வந்து மூழ்குஞ் சத்திய மென்னுந் தீர்த்தமிருக்கிறது. அதற்குக் கிழக்குப் பக் கத்திலே வயித்தியசாரக் கூபமென்னு மொரு தீர்த்தமிருக் கிறது. அது சந்திரனுடைய க்ஷயரோகத்தை மாற்றியது. அந்தத் தீர்த்தந் தன்னிடத்திலே ஸ்நானஞ்செய்வோருக்கு சகல வியாதியையும் போக்குதலால் அதற்கு எக்கால மும் வயித்தியசாரக் கூபமென்ற பெயர் நிலைத்திருக்கிறது. இதுவன்றியுந் தன்னை வந்து பார்த்தவருக்கும் நோயையும் பாவத்தையும் போக்குஞ் சரவணப் பூம்பொய்கை யொன் றுண்டு. அதிலே ஸ்நானஞ்செய்து சிவலிங்கப் பெருமானை யுங் குமாரக் கடவுளையும் பணிந்து துதித்து, மூன்றுதினந் திருப்பரங்குன்றத்தி லிருந்தேன். இப்படி யிருக்கும்போது நடந்த கதை யொன்று சொல்லுகிறேன்.

விசாலை நகரத்திலே பாண்டியன் குலத்திலே யுதித்த கோவிந்தராத்துவச னென்னு மொரு அரசன் பகை யரசரை யெல்லாம் வென்ற வேலாயுதத்தை யுடையவனாகி யுலக மெல்லாம் ஏக சக்கராதிபதியாய்ச் செங்கோல் செலுத்தி வருங்காலத்திலே யவனுடைய அரண்மனை வாயிலில் விபூதி ருத்திராக்ஷமாகிய சிவ சின்னங்களைத் தாங்கிய அநேக

மாணுக்கர்கள் சூழ அகத்தியமாமுனிவ ரெழுந்தருளினர். அவர் வரவை யறிந்த அரசனை செல்வச் செருக்கினலே யெழுந்திருந்து புட்புஙகளைத் தூவி வணங்கித் தோத்திரங் கள் செய்யாதவனுய்க் குருடன்போலச் சும்மா இருந்தான். உடனே அகத்தியமுனிவர் கோபங்கொண்டு முன்னொரு காலத்திலே யிந்திரனைப் பாம்பாகச் சபித்த தமது திருவாயி னலே தமது மாணுக்கருளளே சிறபபுறறவராய் முன்னே செல்லும பிரமிட்டமுனிவரைப் பார்ததுக் குற்றமுண்டா கிய அரசனகஙகாரங கெடுமபடி, அவனுக்குக் குட்டநோ ண்டாகச சாபங்கொடுவெனறு சொல்லிபபோயினர். அந் வூர்த்த ... பிரமிட்டமுனிவர், எல்லாருமிருக்கவும்எனக் குக் கட்டளையிட்டாரென்று மகிழ்ந்து அமுர்தமாக இரண்டு காதுகளாலு முண்டு, அரசனை யழைத்துப் பொய்வாழ்வை மதித்திருநத பேதாய்! உன்னுடைய அழகு கெடும்படி குட்டநோய் பெறக்கடவை யென்று சபித்தார். அந்த க்ஷணமே யரசன் சரீரமெல்லாம் வெண்குட்டநோய் வந்து மூடியது. அது எதுபோலிருந்ததென்றால் வெண்ணிறமாகிய விபூதி நிறையப்பூசிய முனிவர்க ளெதிரேவரத் தரிசித்தபுண் ணியத்தா லரச னவர்களுடைய சாரூபத்தை யடைந்தது போலும், அன்றி யமமுனிவர்களிடத்தில் வரம்பெற்று நீங் கா்த வெண்பட்டினலாகிய சட்டையைப் போர்த்துக்கொண் டதுபோலும், அன்றியும அரசனது கொடைக்குப் பயந்து, நீருண்ட மேகம் வெளுத்து அரசனைவந்து சரணடைந்து சூழ்ந்ததுபோலும். கரிய மை யெழுதிய கண்களையு முத் துப்போன்ற பற்களையுமுடைய இளம்பருவப் பெண்கள்

முயல் கொள்ளுமபடி யழுகுவாய்த்த தன் சர்ரமுழுவது மிவ்விதம் வெண் குட்டம வநது வளர்ந்ததைக் கோவி தாரத் துவச னென்னு மன்னவன் பார்த்துப் பார்த்து, "ஐயோ ஐயோ இந்த வெண்குட்ட நோய் பெறுவதற்கா சரீரமெடுத்தேன்? இளஞ்சேரிதி மயமாகிய பொன்னுக் குச் சமமான தேகத்தினழகு மெவ்விடத்தூக்குப்போயதோ? வேற்றரசர்களிது கேட்டு வசைமொழிகள் சொல்லாரோ? க்கொவ்வைக்கனிபோன்ற வாயையுடைய இளமபருவப்பெண் ணள் பார்ப்பதை வெறுத்து நகைத்து இகழ்ச்சி செய்யாதிருப் பரோ? உயிரிருந்தும்பிறநதவனைப் போலானேனே. அரசர்க ளெல்லாருங் கைகுவித்து நிற்க ரத்நசிங்காதனத்தில் வீற்றி ருப்பேனோ, வெட்கமில்லாமற் றிரிவேனோ? அந்தோ! இந்த விசாலைபுரியை யாளுதற்கொரு புத்திரனுங்கூட வில்லையே!" யென்று கண்ணீர் தாரைதாரையாக வோட அழுது தனக் குச் சரூபந்தந்த பிரமிட்ட முனிவருள்ளத்திலே யிரக்கம வரும்படி துதித்து அவருடைய இரண்டுபாதத்தையும் பிடி த்து விடாமல் வைந்து வருந்துஞ் சமயத்தில், அம்முனி வருங் கருணைகூர்ந்து மனமிரங்கிப் பொறுமைகொண்டு சொல்லுவார். அரசனே! உன்மீது கோபந்தணிந்தது. இனி நீ குட்டவியாதி நீங்கி முன்போல அரசாட்சி செய்யவேண்டு மானுல் நசம சொல்லு முண்மையைக் கைக்கொள்ளென்று சொல்லுவார். மதுராநகரத்திற்கு நிருதி திசையிலே சோலை சூழ்ந்த திருப்பரங்கிரியானது சிபி வேந்தனுலே பூதானஞ் செய்யத் தேவதச்சனுலே செய்யப்பட்ட வீதிகளையுடைய மாமதானபுராம். அந்த மலைக்கு வாயு திசையிலே நாலுநூ

விற்திடைதூரத்திலே, பிரமாவினாலே யுண்டுபண்ணப்பட்ட தீர்த்தமொன்றிருக்கிறது. அதின் பெயர் பிரமகூவமாம். பிரமன் அதிலே மூழ்கிச் சரசுவதியைக் கலியாணஞ் செய்ததனாலே கலியாண கூவமெனறும பெயராம. அந்தத் தீர்த்தத்திலே மெய்யனபோடு நெஞ்சமுருகிவந்து தீர்த்தமாடினால் பெருவியாதியாகிய குட்டநோய் தீரும. இன்னும் கேள், அரசனே! பிரமன் றனக்கு விவாகஞ் செய்ய நினைத்துத் திருப்பரங்கிரியிலே கற்பக விநாயகரை வேதமந்திரத்தால் மலர்களைத் தூவிப் பூசித்து, அவரது திருவருள் பெற்றான். பின்பு மேறறிஞ்சயிமேல சங்கு சக்கரதாரியாகிய விஷ்ணுவைப் பூசைபண்ணித் தோத்திரஞ் செய்தான். அதுவன்றி, நீலநிறமுள்ள துர்க்கையானவள் அசுரர்களுக்குத் தலைவனாகிய மகிடாசுரனைச சங்காரஞ் செய்யச் சிவபிரானை யந்த மலையிலே தேவவருடத்திலே மூன்று வருடம்பூசித்து, இரவும் பகலும தவஞ்செய்ய, சிவபிரான் இடபாரூடரா யெழுந்தருளி, அவள் முன்பு நின்று காட்சிதந்து, வேண்டிய வரங்களைக் கேளென்று கூறத், துர்க்காதேவியுந் தான் விரும்பிய வரத்தைக்கேட்க, சிவபிரான் அவளுக்குப் பஞ்சாக்ஷர மநதிரோபதேசஞசெய்து சொல்லுவார், நமது குமாரனாகிய குகனுக்கு முதற்பதியாகிய இநதத் தலத்திலே வந்தவர்க ளிடையூறுநீக்கி நல்ல பூவசிகளும் புகழ்கின்ற கடுநாயகமாகக் குமரவேள் கோயிலிலிருவென்று அருளிச் செய்து மறைந்தார். உடனே துர்க்கையும் திருவருள் பெற்ற வலத்தால் மகிடாசுரனைக்கொன்று அவன் றலையிலே மிதித்துக்கொண்டு கடுநாயகமாக வடதிசையை நோக்கி

பிருக்கின்றாள். அவளையும பிரமதேவன் பூசித்துப் பின்பு சிவபிரானை யாராதித்து முருகக்கடவுளைச் சோடசோபசார த்தாற் பூசனைபுரிந்து திருவருள்பெற்றுச் சரசுவதியை மண ந்து நீங்காத மகிழ்ச்சியாகிய கடலிலே மூழ்கினான். அதன் மேற் பிரமகூவதீர்த்தத்திலே மனைவியாகிய சரசுவதியுடனே மூழ்கித் தருப்பண முதலியவைகளை விதிப்படி செய்து திருப்பரங்கிரியைப் பிரதக்ஷணம் வந்து தமது சத்தியவுல கம்போய்ச் சேர்ந்திருந்தான். இவவிதம் விளங்கித் தன்னிடத் தில் வந்து மூழ்குவோர்க்கு இம்மையிலே வாழ்வும் மறுமை யிலே மோக்ஷமுங் கொடுக்கும பிரமதீர்த்தத்திலே நீபோய் ஸ்நானஞ்செய்தால் வெண்குட்டநோய் நீங்கி முன்போலவே யுலகத்தை யரசாட்சி செய்வா யரசனே! என்று பிரமிட்ட முனிவர் சொல்லிவிட்டுத் தமதிடத்துக்குச்சென்றார் அதன் மேல் கோவிதாரத்துவசனாகிய அரசன் அப்பொழுதே யெழு ந்துவந்து திருப்பரங்கிரியையடைந்து பிரமகூவதீர்த்தநீராடி வெண்குட்டநோய் நீங்கி முன்னையினும் பிரகாசமடைந்து சிவபிரானையு முருகக்கடவுளையும் பணிந்து தோத்திரஞ் செய்து கிரிப்பிரதக்ஷணம வந்து தன்னுடைய விசாலை நக ரம் வந்திருந்து மகிழ்ச்சியுட னரசாட்சிசெய்துவாழ்ந்தான். இத்தன்மையான பயனை விளைக்கும பிரமகூவ தீரிலே மூழ் கிச் சிவலிங்கப்பெருமானையும் குமாரக் கடவுளையும் வணங் கித் திருப்பரங்கிரியை வலமாகச் சூழ்ந்து இவ்விடத்துக்கு வந்தோமென்று காலவனெனனும வேதியனுக்குத தேவத் துதிமுனிவர் சொல்லியருளிப்போயினர். இந்தப் பிரம கூவத் தீர்த்தமான்மியத்தைச் சொன்னவருங் கேட்டவருந்

தீங்சனுக்குச் சாபத்தால் வந்த பாவத்தை நீக்குவார், மணக் கோலமும பெறுவாரென்று தேவத்துதி முனிவர் காலவனுக்குச் சொன்ன நல்ல கதையாமென்று சூதமுனிவர் சவுனக முனிவருக்குச் சொல்லிமகிழ்ந்தனர்.

ஐந்தாவது பிரமகூவச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆறாவது தலவிசேடச்சருக்கம்.

வண்டுகளா முழங்குகின்ற தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும பிரமதேவன் சரசுவதியைய விவாகஞ் செய்து பிரமகூவமாகிய வேதகூவத்திலே ஸ்நானஞ்செய்த சரித்திரத்தைச் சொல்லியபின், தேவர்களும் புகழுந் திருப்பரங்கிரித்தலத்தின் மான்மியத்தைப பரிசுத்தமான நினைபபுடைய சவுனக முனிவர்களுக்கு சூதமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினார். திருப்பரங்கிரியிலே யூறம்றடுத்துப பொங்கி வழிகின்ற புனிதமாகிய தீர்த்தங்களொன்பது, அவற்றி லிரண்டு தீர்த்தங்கள் மிகமேன்மை யுடையனவாகும. ஒன்று சரவணப்பொய்கை; அதிலே மூழ்குவோர் தருமார்த்த காமமோக்ஷமடைவார் மற்றொன்று சத்திய கூவமென்பது; அதிலே மூழ்கினோருடைய வலிமையாகிய தீவினைகள் நீங்கும். அன்றியுஞ் சக்கரவர்த்திகளறுவரி லொருவனாகிய அரிச்சந்திரனென்னும் அரசன் அதிலே வந்து மூழ்கிச் சத்தியவாக்குத் தவறாத நிலைமையைப் பெற்றுப் பொன்றாத புகழ்நம்மை

யும் பெற்றான். குமாரக்கடவுளெழுந்தருளியிருக்கு மந்தத்தலத்திலே யொருகணமேனு மரைக்கணமேனும வசிப்பவர்கள் தீவினை வேரறுத்துச் சிவசாரூப பதவியை யடைந்து விளங்குவார்கள். இது சத்தியமே. மேகங்கள் வந்து நித்திரை செய்கின்ற உச்சியினையுடைய திருப்பரங்குன்றத்திலே யிருந்து தவஞ்செய்கின்ற மகாமுனிவர்களநேகர். அவர்களுட் சிலர்மகத்துவத்தை யெடுத்துச்சொல்லவேண்டுமானால் அனேகயுகமுங்காலங்காணாது. ஆயினுஞ் சிறிதெடுத்துச் சொல்லுகின்றோம். கபிலர், அத்திரி, கண்ணுவர், சவுனபாற்கரர், மரீசி, வசிட்டர், அங்கிரா, பிருகு, கோகிலர், தூமிரா, சங்கிரதித்தர் முதலாகிய பலரும், விபூதி ருத்திராக்ஷந்தரித்த மார்பினையும, மரவுரிதரித்த அரையினையும், பத்தி மிகுந்த நெஞ்சினையும், கிழங்கு சருகு வாயு முதலிய வுணவையு முடையவராயுங் கொம்பு முளைத்த மிருக வடிவினை யுடையவராயும இரண்டு பக்கமும் சிறைமுளைத்த பக்ஷிவடிவினை யுடையவராயு மிருந்து பரங்கிரிநாதரையும் நின்மலசொரூபியாகிய முருகக்கடவுளையுந் திரிகாலமுந் தேனொழுகு மலரைத் தூவிப் பூசித்து வணங்கும் நியமமொழுக்கந் தவறாதவராய்ப் பரிமபொருளை யுள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோலக் காண்பவர். இந்தத் தகுதியையுடைய தவ சிரேட்டர்கள், தங்குந் திருப்பரங்கிரிக்குக் கூப்பிடுதூரம் வரை நான்குபக்கமும் தேவேந்திரன் முதலியதேவர்களும் திக்குப்பாலகர்களும் வந்து சிவலிங்கந் தாபித்துப் பூசைசெய்வார்கள். இப்படிப் பூசைசெய்தவருக்குப் பாவ வேரை யறுத்து வேண்டிய போகத்தையுங்கொடுத்து நெற்றிக்கண்ணையுடை

ய் சிவபிரானது சிவசாரூப்பியத்தையுங் கொடுத்துத் திருக்கயிலாச மலையிலே யிருத்தி மோக்ஷத்தையு முந்தத் தலங் கொடுக்கும். வேதங்களை யுணர்ந்த பிராமணருக்குக் கோதானங் கொடுத்தால், கொடுத்த பசுவின் ஒவ்வொரு உரோமத்துக்கு ஒவ்வொரு கற்பகாலங் கயிலாசமலையிலே கொடுத்தவரை யிருக்கச் செய்யும். இந்தத் திருப்பரங் கிரியைச் சூழப் பூஞ்சோலையை வைத்து வளரச்செய்தோரும், குமாரக்கடவுள் புயத்திலே சுகந்த புட்பமாலையை யணிவித்தோரும், அவருடைய கோயிலிலே திருவிளக்கிட்டோரும் பெறும் பிரயோசனத்தை யெம்மாற் சொல்லமுடியாது, சிவபிரானே தான் சொல்லவேண்டும். மாதந்தோறும் வரு ஞ் சோமவாரதினத்திலே திருப்பரங்கிரியில் வந்து சிவபிரானுக்கும் குமாரக்கடவுளுக்கும் அபிடேக நைவேத்திய முதலியவை செய்வித்துச் சேவை செய்து விரதமிருப்பவர் வேறு தலங்களிற்போய்க் கோடி விரதஞ் செய்பவர் பெறும் பலனை யடைவர். முழங்குகின்ற அலைகளையுடைய சமுத்திரவளமிகுந்த திருப்பரங்கிரியிலே வந்து எந்த விரதத்தைச் செய்தாலும் பிறதலங்களிற் கோடி விரதஞ் செய்தபலனைக் கிடைக்கும். அறிந்தும் பாவமெல்லாம் நீங்கிப் பெருஞ் செல்வமடைந்து சுற்றத்தாருடனே வெள்ளியங்கிரியைச் சேர்ந்து வாழ்வார்; சிவபிரானுக்குரிய சோமவாரத்திலும் முருகக்கடவுளுக்குரிய விசாகநாளினும் அவ்விருவருக்கும் கொய்தெடுத்த மலர்மாலைகளைச் சாத்துவிப்போர் குறையாத பலனை யடைவார்; திருப்பரங்கிரியிலே செய்யுஞ் சிவபூசையின் பயனை யளந்து யாவர்? கூறுவார். அங்கே சண்

து

டேசுர பூசையை விதிப்படி செய்விப்போர், உயர்ந்த மோ
க்ஷத்தை யடைவார்; இது உறுதி. அந்தத்தலத்துக் குவமான
மில்லை. ஆதலால் கார்த்திகை மாதத்திலே வருங் கார்த்திகை
நக்ஷத்திரத்திலே வந்து சரவணப்பொய்கையிலே தீர்த்த
மாடிச் சண்முகக்கடவுளைப் பால் பஞ்சாமிர்தம் பஞ்சகௌ
வியம் தேன் பழச்சாறு முதலியவைகளா லபிஷேகஞ் செய்
வித்துப் பூசைசெய்து அவர் விரும்பும் நீலோற்பல
மலர்மாலை புனைவித்து அமுதம்போன்ற பலவிதமான நிவே
தனங்களை யாறு திருமுகங்களிலும் நிவேதிப்பித்து விரத
மநுட்டித்திருந்தோர் சமஸ்கிருதமுந் தமிழுமாகிய இரண்டு
பாஷைகளிலும் பாடுதற்கு வல்லவராகிப் புலவர்க்கு யாவர்க்கு
மரசருமாவார். பஞ்சபாதகத்தையும் போக்குவார். பஞ்சா
க்ஷர மந்திரத்தைக் குமாரக்கடவுள் சந்நிதியின் முன்னிருந்து
ஆயிரத்தெட்டுருவாயினும் நூற்றெட்டுருவாயினுஞ் செபித்
தவர் தாய் வயிற்றிற் பிறக்குங் கருவைக்கெடுத்துச் சிவ
சாரூபம்பெறுவர். ஐசுவரிய மிகுந்த திருப்பரங்கிரியின்
ஐந்து கூப்பிடுதூரத்திலுள்ளோர் பிறந்தவர்களெல்லாருங் கதி
யடைவார்கள் இப்படிப்பட்ட தலத்திலே மண்ணுங்கிடைப்
பது எளியதல்ல. உலகத்தையே மெய்யென்று நம்பினோர்க்
குச் சுயம்புத்தலமாகிய பழைய தலங்களி லிருப்புக்கிடைப்
பதுமரிது. மனிதர் தாபித்த லிங்கத்தைப் பார்க்கினுமுனி
வர் தாபித்த லிங்கமுயர்ந்தது; அதைப்பார்க்கினுஞ் சித்தர்
தாபித்த லிங்கமுயர்ந்தது; அதைப்பார்க்கினுந் தேவர்கள்
தாபித்தலிங்க முயர்ந்தது; அதைப்பார்க்கினுஞ் * சுயம்பு

* சுயம்புலிங்கம் தானே முளைத்தலிங்கம்.

மிகவுமுயர்ந்தது. இத்தன்மையாகிய சுயம்பு லிங்கமுள்ள
சிவக்ஷேத்திரங்களுக்குள்ளே புராண சித்தாந்தங்களாற் சந்
தேகமறவெடுத்துச்சொல்லப்பட்ட தலமே மிகமேலானது.
அந்தத்தலத்திலே யிருக்க ஆசை யுதிக்கிறதாலும், கலியுகத்
திலே உய்யும்விதத்தைக் கோரிட்ட பிறவியிற் மனிதர்களுறுதி
யைப் பெறமாட்டார்கள். ஆதலாலே பல நூலாலே புகழப்
படுந் திருப்பரங்கிரித்தலத்தின் மான்மியத்தை யறிந்து எத்
தனை யிடையூறு வந்தாலு மதற்கெல்லாஞ் சலியாமலங்கே
யிடைவிடாது நீங்காதிருப்பவர் நரகத்தை யடையமாட்டார்
கள். சந்திரனை யழைந்து செல்லுஞ் சிரத்தையையுடைய திரு
ப்பரங்குன்றத்திலே நிலையாக விருந்து வாழ்வார். அயலார்
மனைவியை யிச்சித்தாலும் பசியால உண்ணக்கூடாதவரு
டைய வுணவை யுண்டாலும் சொர்ணத்தைத் திருடினாலும்
இன்னுங் கொடுமையான பாதகமெல்லாஞ் செய்தாலும் நர
கத்தை யடையமாட்டார். ஆனால் அவர்கள் செய்த பாதகங்
கள் நீங்கியவிதமென்னவெனில் ஐயனார் குலத்தினாலே யவ
ர்களைக்குத்தித் துடித்துடிக்க விரத்தமொழுகச்செய்து தீவினை
யைத் தணித்து மோக்ஷத்திலே சேர்ப்பார். இந்தக் கதை
வேதத்தின் வடித்தெடுத்துக்கொண்ட சாரமென்று நினைத்
துக் கேட்பாருஞ் சொல்லுவாருஞ் சிவபிரானே யெனப்
பாவித்துத் துதிக்கத்தக்கயா மோக்ஷத்தை யடைவர். இது
சத்தியமே.

ஆறவது தலவிசேடச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஏழாவது அரிச்சந்திரச்சருக்கம்.

வாச்சுனை மிகுந்த குளிர்ந்த சோலைகள் சூழ்ந்துவளர்ந்தங் கிய திருப்பரங்கிரியிலுள்ள சத்திய கூவதீர்த்தத்திலே ஸ்நா னஞ்செய்யும் புண்ணிய காலமும், ஸ்நானஞ்செய்யு முறை யும், இன்னும் வேறு விசேடங்களும், அரிச்சந்திரமகாராசன சத்திய கூவதீர்த்தத்திலே மூழ்கிச் சொல்லுறுதி தவறாத வரம் பெற்று மேன்மை யடைந்ததும், சவுனக முனிவர் கேட்கச் சிவநேசமறவாத சூதமுனிவர் கூறுவார். மன் மதன் மகிழ்ச்சி கூரும் இளவேனிற் காலமாகிய சித்திரை மாதத்திற் சித்திரை நக்ஷத்திரமும் பௌர்ணமியுங் கூடிய தினத்தில் சூரியனுதயமாகும்போது நித்தியகன்ம முடித் துச் சத்தியகூவ தீர்த்தத்தை யடைந்து வருணபகவானைத் தியானித்து வலமாகச் சூழந்துவந்து அன்போடெதிர்நின்று பஞ்சாங்கமாகவும் அட்டாங்கமாகவும் நமஸ்காரஞ்செய்து, பிராமணருக்குத் தமமாலியன்ற தக்ஷிணை கொடுத்துச் சங் கற்பஞ்செய்து அவர்களாலாசிபெற்றபின் கோமயம், எள்ளு, பிச்சை யறுகம்புல் இவைகளைத் தலையிலே தரித்துக்கொ ண்டு நாடோறுஞ் சிறிது சிறிதாகச் சம்பாதிக்கப்பட்டுக் கூடியிருந்த தீவினையாலாகிய பாவக்கூட்டங்க ளெல்லாந் தன்னை விட்டு வெளியிலேவந்ததாக நினைத்து மந்திரஞ்சொல் லிக் கொடுமையாகிய எல்லாப்பாவங்களையும் போக்கியரு ளென் றெதிரே வணங்கி மூழ்குதல் வேண்டும். மனிதரு க்கு விதித்த வயது நூறுக்குள்ளே யொருநாளாயினு மிந் தப்படி சத்தியகூவதீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்யவேண்டும்;

அது செய்யாதவர் முனிதருக்குள்ளே நடமாடும பிணத்துக்குச்சமமாவார். மேன்மையாகிய திருப்பரஙகிரியையடைந்து வேதபபிராமணருக்கு அனனதானஞ் செய்பவர் சுறறத்தாரோடு நெடுஙகாலமும வாழ்ந்திருபபார். இம்மடமடாலயத்திலே சூரியசந்திருள்ளவரையு மவா சந்ததி பரம்பரை விருத்தியாகித் தழைத்திருக்கும். அததலததிலே சிவபிரானுக்கும முருகக்கடவுளுககும வேதஙகளை யோதும் புணணியவான்களுக்கும இனிய பாற்சோறறை யூட்டுவிபபோர் வினை யெல்லாவற்றையும் கெடுத்துச சகலபேறறையு மடைவார். இன்னும வைகாசி மாததததிலே சோமவாரததிலே வருநத கேட்டை நக்ஷத்திரத்திற சத்தியகூவதீாதத நீராடியபிறர் தருபபணஞ்செய்தால் செய்தவரது பிதிாகள் நரகததிலே கிடந்தாலும் அனத விட்டுத் திருககயிலாச மலையை யடைநது களிகூர்நதிருப்பார்கள்.

சததியகூவதீரதத்திலே யாவா மூழ்கினாலும் அவர்கள் முயலகநோய், குட்டநோய், ஈளைநோயுடன் பூதஙகளாலும் பேய்களாலுமவரபட்டட துன்பஙகளெல்லாம நீஙகியருளடைந்து பின்புநல்லகுலத்திலே வநது பிறநது மிகுந்த செல்வவான்களாயிருநது முடிவிலே யரசாகள் பதவியையு மடைவார்கள். இது நிறக, இனி அயோததிமாநகருக் கரசனாகிய அரிச்சந்திரன சத்தியவாய்மைபெறற கதையைச் சொல்லுவோம். கரிய கடல்சூழ்நதவுலகத்தி லெட்டுத் திசைகளிலும் அட்டகுல பருவதஙகளைத தனதெல்லைக்கல்லாக நிறுத்திப் பகையரசர்களை யெல்லா மொடுக்கி நீதியாகிய செங்கோலைச் செலுத்தி யொரு குடை நிழலிலே யுயிர்களை யெல்லாம்

வைத்துக் காக்கின்றவன், விபூதி ருத்திராக்ஷ தாரணஞ்
செய்து சிவபிரானை நினைந்து நினைந்து தழும்பேறிய மன
த்தை யுடையவன், குற்றமற்ற அரசர்கள் பலரு மொரு
வரை யொருவர் நெருக்கி மோதுதலா லவர்கள் கிரீடமொன்
றோடொன்று தாக்கப்பட்டு உதிர்ந்த சொர்ணமும் இரத்தினங்
களும் மலைபோலக் குவிந்துகிடக்குந் திருமுற்றத்தையுடைய
வன், தான் விவாகஞ்செய்யப்படாத மாதரை யெல்லாந் தா
யெனவே நினைக்கும் நினைப்புடையவன், இத்தன்மையனாகிய
அரிச்சந்திர மகாராஜனை எல்லாவுயிரையுந் தன்னுயிரைப்போ
லப் பாதுகாத்து அரசளுகின்ற காலத்தில் தன்னுடையகுல
குருவாகிய வசிட்டரை வணங்கி யொருநாள் நீதிமார்க்கங்கேட்கவிரு
ம்பத்தொடங்கினன். இப்படிக்கேட்ட அரசனுக்கு வசிட்டர்
பல பல நீதிகளை யெல்லா முறையே யெடுத்துச் சொல்லிப்
பின்பு சொல்லுவார்: எல்லா நீதியிலுஞ் சிறந்த வுத்தமமாகிய
நீதியாவது, உலகத்திலே யொருவன் சொன்னசொல் தவ
றாமல் நடப்பதுவே, இந்தச் சத்தியமாகிய விரதமே பரிசுத்த
மாகிய பிரயோசனத்தை யுண்டாக்கும் தன்னுள்ளத்தைப்
புனிதஞ் செய்யும்; ஆதலாலே சத்தியமே யுறுதியானபொரு
ளென்று நினைப்பாயாக என்று சொல்ல, அரிச்சந்திரன்
கேட்டு மனமகிழ்ந்து மணிமுடி யசைத்துச் சத்தியமாகிய
மெய்யே கதி யென்று கைக்கொண்டு சொப்பனத்தி
லும், உயிரிறந்துபட வரும் யுத்தகளத்திலும், வழக்கிலும்,
தன் பக்கமேயிருக்கும் அரசர் முதலானோர் மகிழ்ச்சியி
னாலே செய்யும் விநோதத்திலும், இன்னுமெந்தக் காரியத்
திலும் இருசொற் சொல்லுவதே யன்றிப் பொய்வார்த்தை

பேசத்தெரியாதவனும் உலகத்திலே பொய் சொல்லுவாரை
க்கண்டால் யமனைக்கண்டதுபோல நடுநடுங்கி மனந்திடுக்
கிடுவான். இவ்விதமாக நீதி செலுத்தி அயோத்திமாநக
ரிலேயிருக்கும்போது எம்பிரானாகிய முருகக்கடவுளது திரு
வடித்தாமரையின் சீர்த்தியை வீணையிலேயிசைத்துப்பாடி
நாரதமுனிவர் அங்கு வந்தனர். அவ்வரசன் ஆசனமெழுந்து
அருக்கிய பாத்திய முதலிய கொடுத்து வணங்கி நிற்க, நார
தர் திருப்பரங்கிரியின் மான்மியமுஞ் சத்திய தீர்த்தத்தின்
மேன்மையு மெடுத்து விரித்துக்கூறினர். சத்தியவாய்மை
விரதத்திலே யுறுதிகொண்டிருந்த அரிச்சந்திரன் கேட்டு
மிக மகிழ்ச்சியுற்றுச் சத்தியமாகிய செல்வத்தை நிலைபெறத்
தந்தருளுந் திருப்பரங்கிரியாகிய சத்தியகிரியின் சத்திய
கூவதீர்த்தத்திலே விருப்பமுற்றுத் தீர்த்தயாத்திரை செய்ய
நினைந்து மந்திரிமாரை யழைத்துத் தீர்த்தயாத்திரைக்குச்
சுபமுகூர்த்தம் வைக்கும்படி சொன்னான். உடனே மந்திரி
மார் சோதிட சாஸ்திரிகளை வரவழைத்துப் பிரயாணத்துக்
கேற்ற ஒருகாலத்தைக் குறிப்பிட்டு ரதகஜதுரகபதாதிகளா
கிய நால்வகைச் சேனைகளையு மொன்று சேர்த்து யானை
யொட்டகமிவற்றின் மேலே சொர்ணங்களையும் இரத்தினங்
களையும் பொதியேற்றி யரசனுக்குத் தெரிவித்தார். அரசன்
குறித்தகாலத்திலே தன் பரிவாரங்கள் சூழப்புறப்பட்டு இர
தத்தைச் செலுத்திக்கொண்டு திருப்பரங்கிரிக்கும் அயோத்
திமாநகரத்துக்கு மிடையிலேயிருக்குந் தீர்த்தங்களிலெல்
லாம் ஸ்நானஞ்செய்து வேதியர்களுக்குச் சொர்ணதானம்
மழைபோலப் பொழிந்து, அங்கங்கேயுள்ள க்ஷேத்திரங்களை

யெல்லாம் வணங்கி விருத்தாசலம் வந்து மணிமுத்தா நதிக் கரையையடைந்து, அதிலே விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்து விபூதி ருத்திராக்ஷந்தரித்து நித்தியகன்மமுடித்து விருத்த கிரிநாதரெழுந்தருளியிருக்குங் கோயிலுக்குள்ளே வந்தான். வரும்போது சந்நிதியிலே யுள்ள வன்னிமரத்தின் கீழிருந்து முனிவர்களுக் குபதேசஞ்செய்யும் உரோமசமுனிவரைக்கண்டு அவருடைய சிவந்தபாதங்களை யெடுத்தெடுத்துச் சிரசிலே சூடிக் கண்ணிலே யொற்றித் துதித்து நின்றான். இப்படித் துதித்துநிற்கும் அரிசசந்திரனை அம்முனிவர் கிருபைக்கண்ணாலே பார்த்து அரசனே! ஏழுலகத்திலும் நிலையான வுண்மைப்பொருள் சத்தியமே, இது எல்லாருக்குந் தெரியாது; சத்தியத்தைத்தவிரத் தனக்கு உறுதிகூறுந் துணைவர் வேறில்லை. நாடோறு மொருவன் சத்தியத்தைக் கெடுத்துச் செய்யும் புண்ணியத்தினாலே பயனில்லை; உலகமெல்லாந் திரிந்து சத்தியத்தைத் தவிரச் சம்பாதிக்குந் திரவியமில்லை; சத்தியத்தை நீங்கிச் சரீரத்தை வருத்தப்படுத்திச் செய்யுந் தவங்கள் வேறில்லை, சத்தியத்தைவிட்டு உறுதிப்படுத்துங் கல்வி யெது இருக்கிறது? சத்தியத்தைவிட்டு ஊர்தோறுந் அலைந்து ஸ்நானஞ்செய்யுந் தீர்த்தம் எது? சத்தியத்தைப் போக்கிச் செய்யும் யாகமுமில்லை; சத்தியத்தைக் கொள்ளாதவனுக்குச் சற்குணங்க ளெப்படி வாய்க்கும்? எல்லாவற்றிலு முயர்ந்து விளங்கும் புண்ணியத்துள் யாகஞ் சிறந்தது; அந்த யாகத்தையுஞ் சத்தியத்தையும் ஒருதராசிலிட்டு நிறுத்தா லிரண்டுஞ் சமமாக நிற்கும்; ஆதலா லிவ் விரண்டு செயலையும் அரசனே! உலகத்திலே நீ செய்யவேண்

டும். வேதங்களா லெடுத்துச் சொல்லு மிவ்விரண்டு செயலை
யுங் கைக்கொண்டாய் அரசனே! உனக்குச் சமானமானவர்
வேறொருவருமில்லை; இதுவல்லாம லின்னுமொரு செயலுய
ர்ந்தது; அஃதாவது திருமால் பிரம னிந்திரன முதலான
தேவர் முனிவர்கள் மலரிட்டிறைஞ்சுஞ் சிவபூசையாம்; அந்
தப் பூசையையுந் தவறாது நீ செய்தல்வேண்டும். மலையி
னிடத்தும், குகையினிடத்தும், பரிசுத்தமான பூமியினி
டத்தும், பழமையான நதிக்கரையிலும், நல்ல ஆரணியத்தில்
முனிவர் வாசஞ் செய்யுமிடத்திலுஞ் சிவலிங்கம் தானே
தோன்றும்; இப்படித் தோன்றிய சுயம்புலிங்கம் பூசைப்
பயனை மிகவுமுண்டாக்கும். ஆதலா லித்தன்மையுடைய
சுயம்புலிங்கத்துடனே விளங்குகின்ற முருகக்கடவுளெழு
ந்தருளி யிருக்கும் புண்ணிய க்ஷேத்திரஞ் சொல்லுவோம்
கேட்பாய்: தமிழ்நாட்டிலே மதுராபுரிக்கு நிருதி திசை
யிலே காலயோசனை தூரத்துக்கப்பால் சத்தியகிரி யென்
னுமொரு மலையிருக்கிறது; அம்மலை வாயு ஒடுங்காலத்திற்
கந்தமாதன மலையிலே பறித்தெறிந்த சிகரமாம்; அதிலே
குமாரக்கடவுளெழுந்தருளி யிருக்கின்றார். அதற்குத் திரு
பரங்கிரி யென்றுங் குமாரபுரி யென்றும் நாமமுமுண்டு.
அதன்பெருமையைச் சொல்ல நாமா வல்லமையுடையேம்?
அம்மலையின் சிகரத்தின் வடபக்கத்திலே சத்தியகூபமென்னு
மொரு தீர்த்தமிருக்கிறது. அதிலே ஸ்நானஞ்செய்து நியதி
முடித்து, அங்கே சுயம்புவாகிய சிவலிங்கப் பெருமானையுங்
குமாரக்கடவுளையும் பூசனைசெய்து தோத்திரஞ் செய்வோர்
சனனமாகிய கடலைக்கடந்து முனிவர்களுக்கு மெய்துதற்

கரிய மோக்ஷத்தை யடைவார். ஆதலால், அரசனே! நாரத முனிவர் சொல்லியபடி திருப்பரங்கிரிக்குச் சென்று சத்தியகூவ தீர்த்தமாதி மேற்செய்யவேண்டிய தவங்களைச் செய்யென்று உரோமச முனிவர்கூற, அரசன் மாசிமாத மக நக்ஷத்திரத்திலே யங்குச் செல்வேனென்று அவரைப் பணிந்து விடைபெற்று, விருத்தகிரி நாதரையும் பெரியநாயகி யம்மையையும் வணங்கிப் போற்றித் தன் பெயரெழுதிய பொன்மாலையுடனே பூமாலையினை யவ்விருவருக்கும் அணிவித்துமீண்டு, மார்கழிமாதத் திருவாதிரை நக்ஷத்திரத்திலே சிதம்பரம் வந்து நடராஜப்பெருமானைத் தரிசனஞ் செய்து திரும்பி, பல சிவஸ்தலங்களை யாங்காங்கே தரிசித்துத் திருப்பரங்குன்றத்தில் வந்து சேர்ந்து, பொன்மயமான ரதத்தையுஞ் சதுரங்கசேனைகளையு மொருபுறம் நிறுத்தி விட்டுச் சுற்றத்தார் மந்திரிமார் சூழ்ந்து வரச் சென்று சத்தியகூவ தீர்த்தத்தை யடைந்து சங்கற்பஞ்செய்து ஸ்நானஞ் செய்து பசுமைதங்கிய சொர்ணத்தையும் மணிகளையுங் கைநிறைய வாரி வேதியர்களுக்குத் தானங்கொடுத்துக் கோயிலைநோக்கி வருவான்; வரும்போது நீண்ட சடையையுடைய கௌதம முனிவரை யிடையிலே கண்டு அவரைப் பரமேசுரனென நினைந்து அவரது திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்கி அருகில் நின்ற மாணாக்கர்களையுந் தன் கைகளைக் கூப்பித் தொழுது நின்றான். கௌதமர் மங்கல வாழ்த்துக்கூறிப் பூருவத்திலே செய்த தவப்பயனால் நாரதமுனிவர் சொற்படி யிங்கே வந்தாய்; சத்தியகூவநீரிலே ஸ்நானஞ்செய்தாய்; இனிச் சிவலிங்கப்பெருமானையுங் குமாரக் கடவுளையும் பூசித்துப் பணிந்து

போற்றிக் கோயிலுஞ் செய்து திருவிழாவு நடாத்தித் தரிச
னஞ் செய் என்று சொல்ல, அந்தத் திருவாக்கைச் சிரமேற்
றாங்கி யரசனே சிவபிரானையும் முருகக்கடவுளையும் பூசித்துந்
தரிசித்தும் பேரானந்தங்கொண் டிருந்து தேவதச்சனை
யழைத்துச் சிற்பநூல் விதிப்படி ஆலயஞ்செய்யும்படி யுத்
தரவுசெய்தான்.

ஏழாவது அரிச்சந்திரச்சருக்கம் முற்றிற்று.

எட்டாவது திருவிழாச்சருக்கம்.

அரிச்சந்திரனாகிய சக்கரவர்த்தி யாக்கினையைத் தலை
மேலே தாங்கித் தேவதச்சன் திருப்பரங்குன்றத்துக்குவந்து,
சிவபிரான் முருகக்கடவுள் முதலான தேவர்களுக்குப் பிர
காசம் பொருந்திய கோயில் செய்யத் தொடங்கினான். தாம
ரைப் பூவிலே வாசஞ்செய்யுஞ் சரசுவதியைப் பிரமதேவன்
விவாகஞ் செய்யுங் காலத்திலே செய்த மண்டபத்தின் சிங்
காரம்போலப் பல மண்டபங்கள் ஆகாயத்தை யளாவும்படி
யுன்னதமாகச் செய்தான்; அந்த மண்டபங்களின்மேலே
நாற்புறத்துஞ் சூளிகையென்னு மண்டபத்தைச் சூரியசந்தி
ரர்களைச் சூழ்ந்த பரிவேடம்போலப் பிரகாசிக்கச் செய்
தான். இதழ்விரிந்த கடம்பமாலையைச் சூடிய முருகக்கட
வுளை வணங்க வருஞ் சூரியன் தன்னுடைய குதிரையைக்
கட்டிவைக்க நாட்டிய கட்டுத் தறியைப்போலத் துசத்தம்
பத்தை நிறுத்தி வைத்தான். சிவபிரானையும் முருகக்கடவுளை

யுந் தினந்தோறும பணிந்தவர் சிவபுரத்துக்குப் போவதற்கு வைத்த ஏணியைப்போலக் கோபுரத்தைச் செய்தான். வெள்ளிய பிரகாசம் பொருந்திய வெள்ளியங்கிரியி லெழுந்தருளி யிருக்கும் பரமபிதாவை வடக்கு நோக்கிக் குமாரக்கடவுள் பார்ப்பதற்குச் செய்ததுபோலத் திருப்பரங்கிரியோடு சேர்த்துச் செய்த கோயிலுக்கு வடக்குமுகமாக வாயில் வைத்துக் கோயில் முழுவதும பொனமயமாகச் செய்தான். தனது குமரனாகிய முருகக்கடவுளைக் கிழக்கு நோக்கிப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதுபோல மேறகுப பக்கததிலே சிவபிரானுக்கு ஆலயஞ்செய்தான். அதன் பககததிலே உமாதேவியார் விஷ்ணுமூர்த்தி முதலானவர்களுக்கும பரிவார தேவதைகளுக்கும ஆகமங்கு விதிப்படி கோயில்கள் செய்தான். முருகக்கடவுளைச் சேவை செய்யவந்த குபேரன இந்திரன் முதலானவர்கள் விமானத்தை யாகாயததிலே நிறுததி வைத்தது போலுஞ் சொனமயமாகிய சிகரங்களையுஞ் செய்தான். இவ் விதமாக மயன் சிருட்டிக்க, அரிசசந்திர மகாராஜன கண்டு களிப்படைந்து மயனை நோக்கி இனிக் குமாரக்கடவுள் திருவிழாக்கொண்டருளும் வீதிகளை யலங்காரம பெறச செய் யென்று உத்தரவு செய்தான. உடனே மயனும் மகாமேருவைப்போலும பொனமயமாகிய இரதஞ் சூழ்ந்து வருகின்ற வீதிகளை யொழுங்காகச் செய்து வாசனை பொருந்திய பூமாலைகளைத் தூக்கி கண்ணாடிகளையுங் கோத்துத்தூக்கி யின்னுங் கடைவீதியாதியாகிய வெல்லா வீதிகளையுந தோரண முதலிய அலங்காரத்துடன் செய்து,கோயிலினுள்ள மண்டபங்களையு மழகுபெறக்கட்டி, வாழை, கமுகு,கரும்பு,தோரண

ங்கள் கட்டி யலங்கரித்தன. அரசன் அதுகண்டு மகிழ்ச்சியுற் றுத தெய்வத்தன்மை பொருந்திய வேதசிவாகமங்களிலே கூறப்பட்ட பல் பல யாகவகைகளைச் செய்து முடித்த ஆதி சைவர்களைக் கொண்டு சிந்தியம் எனனும் சிவாகம விதிப்படி உத்திரட்டாதி நக்ஷத்திரத்திலே குமாரக்கடவுளுக்குத் திரு விழாத தொடங்கிக் கொடியேற்றுவித்துப் பிரகாசம் பொரு ந்திய பாலிகையிலே முளைதெளிப பித்துப் பூசைமுடிப்பி த்து அவவைமபெருமானை வீதியிலே யெழுந்தருளுவித்த் ...ாலே, சல்லரி, திமிலே, தகைகை, பேரி, மத்தளம, சேகண்டி, ...டாரி, துந்துபி, தவணடை, மல்லரி, கிடுபிடி, தவில், ...மாரம இவ்வை முதலிய வாத்தியங்கள் கடல்போல முழங் ...ச் சிவந்த காந்திதங்கிய குடுமியையுடைய கோழிக்கொடி பலபக்கத்திலே வர மினனல்போன்ற பெண்கள் பலரும அநேகவிதமாக நடனஞ் செய்துவரப பிரமன் விஷ்ணு இந்தி ரன் முதலாகிய தேவர்கள் சேவைசெய்து சூழ்ந்துவர ஆறு வது நாளுற்சவத்திலே குமாரக்கடவுளுடனே சிவபெருமா னும் இடபாரூடரா யெழுந்தருளிவர வீதிகளெல்லாம் சித் திரங்களெழுதபபட்டும் பூரண கும்பங்கள் வைக்கப்பட்டும் விளக்குகளிடபபட்டும மிக ஆனந்தகரமாய்த் திகழ்ந்தன. அபபோது முனிவருந தேவரும மனிதரும் எண்ணில்லாத பர் சூழ்ந்து வணங்கித் துதிபபாராயினர். திரிபுரங்களை யெ ரிக்கும் புன்சிரிபபையுடையாய்! சோதிமயமாகிய முத்தலை வலாகிய சூலாயுதத்தைத் தரித்தவனே! யானைத்தோலை யுரித்துப் போர்த்திய அக்கினி சொரூபமுடையவனே! விஷ்ணுவாகிய பாணத்தையுடையவனே யென்று தோத்தி

ரளு செய்வார். அநேகர், முழங்குகின்ற கடல் வற்றும்படி
கூரிய வேலாயுதத்தை யேவிய வலிமையுடையாய்! கொர்ச்சி
த்துவரும் அசுரருயிர் சிந்தும்படி போர்புரிபவனே! தமி
ழில் வல்ல நக்கீரர்பாடிய தோத்திரப் பாமாலையை யணிப
வனே! குளிர்ந்த பன்னிரு கண்களையுடையா யென்று துதி
ப்பார். இவ்விதமாகச் சிவயோகிகள், முருகக் கடவுளை
நேரே நின்று தரிசித்துத் தொழுவாரும், கிருபைசெய்வா
யென்று திருவடியை நோக்கிக் கீழேவிழுவாரும், பரவசமா
யுடல் நடுங்கி மொழிகுழறி யழுவாரும், இசைபாடுவாரும்,
தெளிவாருமாயினார். தேவர்களெல்லாரும், குமாரக்கடவுள
திருவடியை மனம் பதிப்பாரும், வணங்குவாரும், பூமாலை
சூட்டுவாரும், புலன்வழி மனத்தைச் செலுத்தாமல் நெரு
ங்கத் துணிவாரும், திருவருள் விளைவை யெடுத்துச் சொல்
லிக் களித்துத் தங்குவாரும், மனை மக்களாகிய பந்தத்தி
லாசையைப் படுப்பாரும், வினையைக் கோழிப்பாருமாயி
னார். தவசிரேட்டர் அனைவரும், முருகக்கடவுளைக் கண்ட
வுடனே யடியற்ற மரம்போல் விழுந்து வணங்குவாரும்,
அவரது திருவழகாகிய அமுதத்தைக் கண்ணாலேயுண்டு வா
ழ்வாரும், சிவஞானாமிர்தத்தை யுண்டு களிப்பாகிய கட
லிலே மூழ்குவாரும், தமது துன்பக்கடலை நீந்துவாரும்,
தோத்திரஞ் சொல்வாரும், சுவாமீ! கருணை செய்யுமென்று
மனமுருகுவாரும், அங்கே வருகின்ற அடியார்களுக்கு ஞா
னக்கண் திறக்கும்படி செய்வாரும், யமனையும் விதியையும்
வைவாரும், இனிப் பிழைத்தோமென்று வினையைக் கெடுப்
பாருமாகி நெருங்கி யுலாவி, நகாரமாதி யைந்தெழுத்து மந்தி

ர்த்தையுஞ் சகாரமாதியாமெழுத்து மந்திரத்தையு முச்சரித்துக் காங்கேயராகிய குமாரக்கடவுளை மகிழ்ந்த திருநாளிற் பெற்றபேறு இவ்வாறுதானென்று நம்மாற் சொல்ல முடியாது. தினந்தோறு மிப்படித் திருவிழா நடாத்தி யொன்பதாவது நாளாகிய புனர்பூச நக்ஷத்திரத்திலே இரதோற்சவஞ் செய்வித்துத் தரித்துப் பத்தாவது நாளாகிய பூசநக்ஷத்திரத்திலே சரவணப் பொய்கையிற் சர்வ சனங்களுக்குங் குமாரக்கடவுளைத் தீர்த்தங் கொடுக்கும்படி செய்வித்து அரசனுந் தீர்த்தத்திலே முழுகி யாலயஞ் சென்று முருகக்கடவுளைச் சேவைசெய்து நெஞ்சு நெக்குருகி நின்று ஆனந்தக் கண்ணீர் பொழியத் தோத்திரஞ் செய்து சத்தியந் தவறாத விரதத்தை முற்றுப்பெறும் வரத்தைப் பெற்றுச் சிலநாளிருந்து, திருப்பரங்கிரியைப் பிரியாற்றாமற் பிரிந்து, சேது முதலாகிய தீர்த்தங்களிலே ஸ்நானஞ்செய்து, அயோத்திமாநகரஞ் சென்று மந்திரிமார் முதலானவர்க ளெதிர்கொண்டழைக்கத் தனதரண்மனையினுள்ளே புகுந்து இரத்நசிங்காதனத்திலேறி யிருந்து முன்போலவே செங்கோல் செலுத்திச் சகல போகங்களையு நுய்த்து நெடுங்காலம் வாழ்ந்திருந்தும்முடிவிலே பேரின்பவீட்டை யடைந்தான். இந்தத் தகுதியாகிய மான்மியம் விளங்கிய திருப்பரங்கிரியின் கீர்த்தியை யாவர் சொல்லவல்லவர்? சத்தியகூவ தீர்த்தத்திலே தெய்வத்தன்மை பொருந்திய மாமகதினத்திலே மூழ்கினால் உலகத்திலுள்ள மற்றைத் தீர்த்தங்களிலும் மிகுந்த தீர்த்தத்திலுங் கோடி மாசிமகத்திலே மூழ்கிய பலன் கிடைக்கும். இந்த மலையினுச்சியிலே தென்பக்கத்திலேயுள்ள கங்காகுண்டமெ

ன்னுங் தீர்த்தத்திலே காரத்திகைமாதம் வருங் கார்த்திகை நக்ஷத்திரத்திலே காரத்திகேய மந்திரத்தைச் சொல்லிச் சூரியனுதயந் தொடங்கிப் பதினேழாவது நாழிகை யளவிலே மூழ்கிச் சிவபிரானை அபிடேகாதியாற் சிறப்புச்செய்து பூசித்துத் தரிசித்தோர்க்குச சுறறததார பலரும் கதியடைவார்கள். தரிசிததோர்க்குச சுறறத்தாருமே கதியடைவாரென்றாற் தரிசிததோர் கதியடைவது சொல்லவும வேண்டுமோ? மேற்கூறிய தினததிலே சரவணப் பொய்கையிலே சென்று நான்கு வேதஙகளாலும் புகழபபடுங காரததிகேய மந்திரத்தைச் சொல்லி ஸ்நானஞ் செய்து நித்திய கனம முடித்து முருகக் கடவுளைத் தரிசனஞ் செய்தவர் வெள்ளியங்கிரியைச் சேர்வார்கள். மாதந்தோறுங காரத்திகை நக்ஷத்திரத்திலே சரவணப் பொய்கையிலே படிந்து தெய்வப் பெண்களது மஙகலநாண்காதத குமாரககடவுளுக்கு அபிடேக முதலிய சிறபபுச செய்து தரிசித்துத் துதித்து விரதமிருந்தவர் ஆசு மதுரம் சித்திரம வித்தாரம என்னும நான்கு கவிக்குந் தலைமையுடையவரா யறிவிலே சிறந்தவராவார். மாசிமாதம் வருஞ சோமவாரத்தில் மத்தியான நேரத்திலே மேலே சொல்லிய கார்ததிகேய மந்திரஞ சொல்லித் திருப்பாற்குண்ட நீரிலே மூழகினவர் அன்னிய மாதரைப் புணர்ந்த தோஷமும், மாமிசம புசித்த குற்றமும் நீங்குவர். பாலிற் பிரியராகிய பரமேசுரனுக்குப் பாலபிடேகஞ் செய்வித்தோர் எளிதிலே கயிலாசமலையைச் சேர்வார். பரமபதியாகிய சிவபிரானுக்கும் ஆறு திருமுகங்களையுடைய குமாரக் கடவுளுக்கும் அபிடேகஞ் செய்யப்பட்டு வரும்

பாத்தருளாட்டமென்னுந் நிருத்தங் கண்மையைப் பார்க்கிறுங்
கோடிப் பிரயாசனத்தைத் தரும் கணாதேயும் சிவபிரான்
அவிட்டத்திற் செய்யப்பெற்றமையினாலன்றோ மோக்ஷத்தரும
பயபாகிய மானமும் மடைந்தார். தெரிந்த தமிழ்வளம்
பெற்ற திருப்பரங்கிரியிலெழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவ
பெருமானைப் பணிவிடைகள் செய்து, யாவின திருதியி
னாலே அருச்சனை செய்ததனாலன்றோ சிவபெருமானை மகிழ்
சசி யடைந்த புருகூதன் தெய்வீகத் தமத்தம்பத்திலே சுவாமி
நாதனென்னுஞ் சிறப்புப்பெயர் கொடுத்து வைத்துக்கொண்
டார். அன்றியுங் கலியுகத்திலே முருகக்கடவுள் திருவிழா
எக்காலமும் நடக்கவேண்டுமென்றும், திருப்பரங்குன்றங்
குமாரக்கடவுள் தலமென்றே யாவருஞ் சொல்லவேண்டுமென்
றும், குமாரக்கடவுளிடத் தனிபலராகவா தம்மிடத்து அவ
டையமாற்றினவ ராவரென்றும் வரங்கொடுத்தார். இந்த
விதம் வரங்கொடுத்தும் சண்முகக்கடவுள் களிகூர்ந்து எல்லா
ருக்கும் தலைமையாக வெழுந்தருளியிருந்தார். ஆதலால்
திருப்பரங்கிரி சூரிய சந்திரர்களுள்ளமட்டும் ஏழுலகங்களா
லுஞ் சுவாமிபுரமென்று துதிக்கப்படும். இனிச் சகிரகுண்டத்
தைச் சேர்ந்து விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்து வேதத்தின
முறைதெரிந்த பிராமணர் கையிலே ஒருசிறிய சொர்ணம்பொ
டிப்புக தானஞ் செய்தவர்கள் பிறதலங்களிலே மலையளவு
சொர்ணதானஞ் செய்த பலனை யடைவார்கள். மேம்பட்டோ
ரன்னமளவாகத் தானஞ் செய்த பலனையும் பெறுவார்கள்.
அழகிய திருப்பரங்கிரியில் வந்து சிறப்புத்தங்கிய வேதி,
யருக்குச் சொர்ணதானம், பூதானம், கோதானம், கன்னிகா

கு

தானம், வஸ்திரதான முதலிய தானங்களைக் கொடுத்தவா பூமியிலே பிரசராகியிருந்து சகல போகத்தையு மநுபவித்து முடிவிலே மோக்ஷத்தையு மடைவார் இதுவன்றிக் குமாரக்கடவுளுக்குப் பொன்னாலும், வெள்ளியாலும், செம்பினாலும் பிரகாசம் பொருந்திய தீபதூபங்கள் நிவேதன பாத்திர முதலியவை செய்து கொடுத்தவா முத்தலைச் சூலபாணியாகிய சிவபிரா னெழுந்தருளியிருக்கும் கயிலாச மலையை யடைவார். இந்திரன் திக்குப்பாலகர், தேவர்கள், சித்தர், முனிவர், சூரிய சந்திரர் முதலாயினோரும் அரிச்சந்திரன் முதலிய மன்னர்களும் சிவபிரானை யாராதித்து மோக்ஷம் பெற்றவிடமாகிய திருப்பரங்கிரி, எழுகடலையு மூடிக்கொண்டெழும் யுகாந்தகாலப் பிரளய வெள்ளத்தினு மழியாது. இத்தகுதியையுடைய இந்தத் தலத்துக்கெல்லை ஐந்துகூட விடு தூரமாகும், இந்த எல்லைக்குள்ளே யாராயிருந்தாலு மரண மடைந்தவா காதிலே சிவபிரான் பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தைக் கூறுவர். உடனே யவர்கள் திருவருள் பெற்றுத் திருக்கயிலாசஞ் சேர்வார்களென்றால் முத்தித்தலமாகிய இதன் பெருமையை யெவரா லெடுத்துச் சொல்லலாகுமென்று சூதமுனிவர் சௌனகாதி முனிவர்களுக்குச் சொல்லியருளினார்.

எட்டாவது திருவிழாச்சருக்கம் முற்றிற்று

ஒன்பதாவது நக்கீரச் சருக்கம்.

இந்த தமிழ்ச்சங்கத் தலைமைப் புலவராகிய நக்கீரர் பொருட்டுக் குமாரக்கடவுள் செய்த திருவிளையாட்லைச் சொல்லுவோமென்று சவுனகாதி முனிவர்களுக்குச் சூத முனிவர் சொல்லத்தொடங்கினார் ஊற்றிருந்து தேனருவி யொழுகப்பட்ட பூஞ்சோலைகள் சூழ்ந்த மதுராநகரத்திலே சோமசுந்தரக் கடவுளருளினாற் பெற்ற சங்கப்பலகையிலே வீற்றிருக்கின்ற நாற்பத்தெட்டுப் புலவர்களுக்குள்ளே தலைமைப் புலவராகிய நக்கீரர், தமிழாகிய கடலினெல்லையைக் கண்டவரா யிருக்கும்போது " சோமசுந்தரக்கடவுள் நாற்பத்தொன்பதாவது புலவராகச் சங்கப்பலகையி லொருகாலத்தி லெழுந்தருளி வந்திருந்தார். அப்போது அவருடன் தமிழிலே *, வாதுபேசிக் கீர்த்தியை யடைந்த நக்கீரர் பின்பு சோமசுந்தரக் கடவுளாலே யுபதேசிக்கப்பட்டவரா யறிவாலுயர்ந்து அவரிடத்து மிகுந்த அன்பு செய்யும் நல்லொழுக்கத்திற் சிறந்து தினந்தோறுந் திருப்பரங்கிரியை யடைந்து தனக்குத்தானே சமானமாகி விளங்குஞ் சரவணப்பொய்கையிலே ஸ்நானஞ் செய்து நித்தியகன்ம முடித்துப் பஞ்சாக்கரப் பாறையிலிருந்து பஞ்சாக்கர செபஞ் செய்து துதித்து மதுரைக்கு வருவாராய்த் தேவர்களிலே திருவாலவாயி லெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக் கடவுளையும்

---

* வாதுபேசிய கதை திருவிளையாடற் புராணத்திலே காணக சீகாளத்திப் புராணத்திலுந் தெரியலாம்.

மனிதரில் பாண்டியராசனையு மல்லாமல் வேறொருவருக்குந்
தமிழ்மாலை தொடுத்துச் சாத்தாத விரத்தத்தைக் கைக்கொண
டவராயிருந்தார். இப்படி யிருப்பதனைக் கட்டியமாலையை
யணிந்த குமாரக்கடவுளறிந்து நமக்குத் தமிழ் மாலையை
யிவர் சாத்தவில்லையே யென்று பக்கத்திலே வந்து நின்ற
நாரதமுனிவரை நோக்கிக் குறிப்பித்தருளினார். அம
முனிவருங் கண்டு நக்கீரர் சரவணப் பொய்கைக்கு வந்த
மையைத் தெரிந்து சுவாமி நாதனாகிய குமாரக்கடவுளிடந்
தெரிவித்தார். உடனே யவர் உக்கிரன் ஆடையாபரணன்
என்னும் பூத வீரனை யழைத்துச் சொல்லுவார், நம்முடைய
வேலாயுதத்தைப் பூண்டு நாமே வரவழைத்த சரவணப்பொய
கைக் கவியுந்ததியிலே ஆயிரமிதழோடு கூடிய செந்தாமரை
மலர்களைப் பூத்து விளங்காநிற்கும். அந்தத் தீர்த்தத்திலே
நக்கீரனிருப்பான். அவன்மேலேதாவது ஒரு குற்றத்தைச்
சுமத்தி நம்முடைய திருப்பரங்கிரியி லொருபக்கத்துச் சிறையிலே
வைத்துவிட்டு வாருங்களென்று கட்டளையிட்டனர். அப
பணிவிடையைச் சிரசின்மேற்றாங்கிய பூதவீரரிருவரும்,
குமாரக்கடவுளை நினையாத நக்கீரர் சரவணப் பொய்கை
யடைந்து தீர்த்தமாடி விபூதிதரித்துக் கரையோரமுள்ள
அரசமரத்தி னிழலில் வெண்ணிறமுள்ள பஞ்சாக்கரப் பா
றையிலிருந்து பஞ்சாக்கரத்தை யுச்சரித்துச் செபஞ்செய்
திருக்கும்போது அந்த அரசமரத்தி னிலை தண்ணீரிலேவிழு
ந்தால் சேல் மீனாகவும் கரையிலே விழுந்தால் பறவையாக
வுஞ் செல்லும் விசேடமான அதிசயத்தைத் தெரிந்து மர
த்தி னுச்சியிலே யேறி யொரு சருகிலையைப் பாதி கரையி•

லேயும் பாதி தண்ணீரிலேயும் விழும்படி யுதிர்த்தார். உடனே மச்சமாயப்பாதி சலத்திலுற்றாரும் பறவையாகிய பாதி கரையிலேமேலும். இந்த அற்புதத்தை நக்கீரர்கண்டு மனங்கசிந்து நோக்குந்தி அந்தநிலையிலே பறவையை வேறு மச்சம் வேறாகக் கிள்ளிவிட்டார். அவ்விரண்டும் ஆடி ஓடித் தங்கள் இனங்களோடு கூடிப் பறந்துபோயின. அந்தச் சமயம் பூத வீரர் திருவுருவம் பாலைக காத்தநாக கோபித்துவந்து எம்பிரா னாகிய சுப்பிரமணியக் கடவுள் எழுந்தருளியிருக்கும் புண் ணிய க்ஷேத்திரமாகிய திருப்பரங்குன்றிலே யிந்தக் கொடிய பாதகத்தைச் செய்தாயென்று முந்தினிலே யழைத்து பயப் படும்படி பிடித்துக்கொண்டு வந்து நக்கீரரை மலையினுள்ளே உள்ள ஒரு குகையிலே யடைத்து ஒரு கல்லைக்கொண்டு குகையை மூடிவைத்துவிட்டுச் சென்றது. குகையிலகப் பட்ட நக்கீரர் பெருமூச்சுவிட்டு வருந்தி விம்மிப் புகைமனங் கரைய முகத்தைச் சுளித்து மயங்கி யழுதழுது சிலநாள் கழிந்தபின் மயில்வாகனத்தி லெழுந்தருளுங் கந்தசுவாமிக் குச் செந்தமிழ் மாலை புனையாத காரணத்தினாலே யிந்தக் கொடுமை வந்தது என்று மனத்திலே யுறுதியாகத் தெரி ந்து, திருவருளினாலே திருமுருகாற்றுப் படையென்னப் பெயரிட்டு மதுரம் பொருந்திய தமிழ் மாலையாகிய ஒரு பிர பந்தத்தை உலகமென முதலிலெடுத்துக் கிழவோனென்ன இறுதியிலே பாடி முடித்தார். அரியதவங் கோடி செய் தாலு மறிதற்கரிய குமாரக் கடவுள் அது தெரிந்து நக்கீரர் சொப்பனத்திலே வந்து பூமியிலே கிழவனாக நாம் வரச் சில காலஞ் செல்லுமென்று சொல்லிப் போயினர்; அப்போது

நக்கீரர் அந்தத் தமிழ்மாலையி னிறுதியிலுள்ள முதலாவது வெண்பாவில் இளையோனென்று கூறி யன்பினாலே கூட்டு தலும் குமாரக்கடவுள் மிகக களிப்படைந்து மயில் வாக னத்தி லெழுந்தருளி வந்து நின்று, அந்த மலையிலே கலியுகத் திலுள்ளோர் காணும்பொருட்டு வேலெறிந்தபாறையென்று சொல்லும் அடையாளமாக, வேலாயுதத்தினாலே குகையை யடைத்திருந்த பாறையைக்கிழித்து நக்கீரரை வெளியேற்றி விட்டனர். அப்போது பேரானந்தத்துடன் குகையைவிட்டு வெளியிலே வந்த நக்கீரர் அந்தர துந்துமி முழங்கவும், தே வர்கள் புட்பமாரி பொழியவும், பிரமன் முதலானோர்க ளிர ண்டு பக்கத்திலும் வந்து கை குவித்துத் தோத்திரஞ் செய்ய வும், உக்கிரன் அணடாபரணன் எனனும் பூதவீரர் சூழ்ந் துலாவவும், நவவீரர்களும், இலக்ஷம் வீரர்களுஞ் சூழ்ந்து நிற்கவும், ஒருபக்கத்திலே தெய்வயானை யம்மை சமேதராய் மயில்வாகனத்தி லெழுந்தருளிய குமாரக கடவுளை யிரண்டு கண்களுங் குளிரத் தரிசித்து மழலைவார்த்தை பேசுகின்ற குறுஞ்சிரிப்பை யுடையவாயும், சந்திரனைப்போலப் பிர காசிக்கின்ற திருமுகமும், கருணை வழிந்தொழுகுகின்ற திருக்கண்களும், தேவர்கள் முடிபடுதலா லுண்டாகிற தழு மபிருந்த தண்டை யணிந்த திருவடிகளும் பிரகாசிக்கத் தோன்றிய திருமேனியினழகை வியந்து பணிந்து நின்று ஆச்சரியமடைந்து தலையசைத்து ஆனந்தக்கண்ணீர் முத் துப்போலத் துளிசெய்ய உடல் மயிர்ப்புளகங் கொள்ள விதிர்விதித்து மூன்றுதரம் பிரதக்ஷணஞ் செய்து நாத்தழும் புறத் தோத்திரஞ் செய்வாராயினர். மலைமகளாகிய பார்வதி

தேவி தர உண்டருளிய பால் மணங்கமழும் வாயையுடைய வனே! நமஸ்காரம். கருப்புவில்லைத் தாங்கிய மன்மதனும் நாணமடையத் திருமேனியின் முருகுவாய்த்த குமாரக்கடவுளே! நமஸ்காரம். அசுரர் குலத்தை வேரறுக்கத் திருவுள்ளத்தி லெண்ணிய பெரியோனே! நமஸ்காரம். முனிவரிருதயங் கனிய மிக மகிழ்ந்து வேண்டும் வரத்தைத் தந்து விளங்குந் திரு பரங்கிரியின் முருகனே! நமஸ்காரம். என்று பலவாறு கத் துதித்துப் பின்னும் சொல்லுவார் விடமேபாலக் கொதித்து யமன் வருங்காலத்து உன்னுடைய தாமரைபோன்ற திருவடிகளிலே கருத்துவைப்பேன், என்னைக் காத்தருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, முருகக்கடவுள் கேட்டு நக்கீரனே யுன்னுடைய தோத்திரத்தைக் கேள்வி யுற்று மிக மகிழ்ச்சியடைந்தோம் உனக்கு வேண்டிய வரத் தைக் கேளென்று சொல்ல நக்கீரர் வணங்கிச் சுவாமீ! யிந்த வுலகமிருக்கின்ற வரைக்குமென் புகழிருக்க வேண்டும். தன்றியும் யான் கூறிய திருமுருகாற்றுப்படையென்னும் பிர பந்தத்தை யன்புடன் தோத்திரஞ் செய்து படிப்பவருக்கு இச்சித்த வரங்களைத் தந்தருள வேண்டுமென்று வணங்கி நின்றார். குமாரக்கடவுளு மப்படியே யாகுகவென்று வரங் கொடுத்தனுப்ப, நக்கீர சுவாமீ! அடியேன் கங்கை நதியிலே போய் ஸ்நானஞ்செய்து வருதற்கு விடைதரவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கக் குமாரக்கடவுள் இந்த மலையினுச்சியிலே தென் பக்கத்திலே கங்கையை வரவழைக்கின்றோம், அக்கங்கைக்கு அடையாளமாக ஐந்து நிறத்தையுடைய தேளியென்னும் ஒருவகையான மீன்கள் உலாவித் திரியுமென்று சொல்லி

விட்டு மறைந்தருளினுர். நக்கீரர் அந்தக்ஷணமே முருகக் கடவுளுடைய திருவருளை நினைத்துப் புகழ்ந்து தென்பக்க முள்ள திருப்பரங்கிரி மலையி னுச்சியிலேபோய்க் கங்கைநதி யைத்திருத்தலைக் கலியுகத்தி லுண்டாக்கினர். பஞ்ச வன்னத் தையுடைய தேளியுடைய மீன் உலாவுகிறதும் பழைய பொய்யாகிய உடலெடுத்தற்கு மூலமாகிய பிறவியைப் போக்கும் அந்தக் கங்கா தீர்த்தத்திலேமூழ்கிக் குமாரக்கடவு ளை வந்துவணங்கித்துதித் தார்களென்று, பின்னுமுனபோலவே தினந்தோறுஞ் சரவணப்பொய்கையிலே வந்து தீர்த்தமாடிக் குமரவேளுடைய திருவடிகளை மறவாது பணிந்து மதுராநக ரத்தை யடைந்திருந்து முடிவிலே மோக்ஷத்தை படைந்தனர். நக்கீரர் பெற்ற வரத்தினுலே யுலகமெல்லாங் குமாரக்கட வுளை யெந்தக்காலமும் இளையோனென்றே சொல்லித் துதி க்கும். இத்தன்மையுடைய நக்கீரர் பெருமையை யெம்மாற் சொல்லமுடியாது. வாசனை விரியுங் கூந்தலையுடைய வுமா தேவியாரைச் சிவபிரான் திருமணஞ்செய்யச் செய்வித்தவ ரும், பிரமதேவனைக் குட்டிப்பட்டுச் சிறைச்சாலை யடையச் செய்வித்தவரும், அசுரர் கிளையோ டழியும்படி சூரனுக்குச் சிநேகிதனபோலவிருந்து அவனுடைய வுண்மை யெல்லா முருகக்கடவுளுக்கு வந்து சொன்னவரும், இன்னு முரு கக்கடவுளுடைய திருவுள்ளக் குறிப்பறிந்து வேண்டுமேவல் செய்பவரும், திருப்பரங்கிரியின கீர்த்தியை யெட்டுத்திசை யினும் விரித்துப்பாடி மிசை யமுதத்தைக் கேட்பவர் செவி களுக்கு விருந்தாகக் கொடுப்பவரும், உலகத்திலே மேன மைதங்கிய மகரிஷிகளுக்குத் தொண்டு செய்பவரும், என்

னுடைய தலையின்மேலே யிரண்டு திருவடிகளையும் வைப்
பவருமாகிய நாரதமுனிவரைத் திருவருள் சுரந்து நோக்கித்
தமது பக்கத்திலிருக்கும்படி யடியவர்க்கெளியவராகிய குமா
ரக்கடவுள் வரங்கொடுத்தனர் இதை நினைக்குந்தோறு
மெனக்கே யற்புதம் விளையுமானால், உலகத்தார்க்கு என்
னாகுமோ அறியேனென்றார்.

ஒன்பதாவது நக்கீரச்சருக்கம் முற்றிற்று.

பத்தாவது சூரசங்காரச் சருக்கம்.

சிவபுராணமாகிய சைவபுராணம் பத்திலுள்ளே ஆறு
புராணங்களைத் தமிழிலே விரித்துப்பாடிய நக்கீரர் பயப்
படும்படி செய்து, பின்பு அவராலே பாடப்பட்ட திருமுரு
காற்றுப்படையென்னும் பாமாலையைக் குமாரக்கடவுள் தரி
த்தருளிய கதையைச் சொன்னோம். இனிக் காந்தபுரா
ணத்திலே கூறிய குமாரக்கடவுள் தெய்வயானையம்மையை
க்கலியாணஞ் செய்த கதையைச் சொல்லுவோம். அதற்கு
முன்பு சூரசங்காரஞ் செய்த சரித்திரத்தைச் சுருக்கிச்
சிறிது கூறுகின்றோம். பூருவகாலத்தி லொருநாள் குமா
ரக்கடவுள் சூரசங்காரஞ் செய்தற்காகப் பிரமன் விஷ்ணு
இந்திரன் முதலிய தேவர்களெல்லாந் தம்மைச் சூழ்ந்துவரப்
பொன்னாலாகிய ரதத்தைச் செலுத்தித் தேவகிரியினின்
றுந் தெற்குநோக்கிக் கொடிய காடுகளையெல்லாங் கடந்து
திருப்பரங்கிரியின்கண் வந்து சேர்ந்தார். அப்போது அங்கே

தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த முனிவாகள் ஆறுபேர் வந்து சுவாமியை யெதிரே கணடு வணங்கி நின்றார்கள். அதுகண்ட அம்முனிவர்க ளறுவர் வரலாறறை யிந்திரன் குமாரககடவுளுககுச் சொல்லுவான். சுவாமீ! இந்த ஆறுமுனிவாகளும் அருமையான தவசிரேட்டராகிய பராசரமுனிவர் புத்திரர்கள். ததனை, நநதி, பரிதி, பாணி, சனுமுகன, தவமாலி யென்னும பெயரையுடையவாகள், இவர்கள குழநதைப பருவததிலே சரவணப்பொய்கையிலே வநது புனல்விளையாட்டுச செய்து அதிலே யுள்ள மசசஙகளைப பிடித்துக கொனறு வெயில் சுடுகினற பாறையிலே போட்டு உலாததி விளையாடினார்கள். அநதச் சமயததிலே சூரிய னுசசியிலே வரும போது இவர்கள பிதாவாகிய பராசரமுனிவா நிததிய கனமமாகிய மத்தியானக்கடன செய்வதறகு வநது பிளளைகள செய்யுங கொடுமையைப பார்ததுத தீய செய்கை செய்ததலால் நீஙக ளிநதச சரவணப பொய்கையிலே மீனவடிவமெடுத்துக் கிடநது வருநதுவீராகவென்று சபிதத்ாா. பிள்ளைகள் மனங் கலஙகிப பிதாவை வணஙகி, ஐயா! எஙகளுக்கிநதச்சாப மெநதககாலம விமோசனமாகுமென்று கேட்கப பராசரமுனிவரும மனமிரஙகி யிநதத தடாகததில் குமாரககடவுள் குழநதையாக வருவாா. அபபோது உமாதேவி வநது தமது திருக்கரஙகளாலே குழநதையை யெடுக்கும்போது அவளுடைய கொஙகைகளினின்று சொரிநதிடும பாலிலே சிநதிய துளிகளை நீஙகளுணடு மீனவடிவம நீஙகித் திருப்பரங்கிரியிலே போய்த் தவஞ் செய்துகொண டிருஙகள் அஙகே முருகக்கடவு ளெழுநதருளும்போது, அவரைத தரிசித்துக்

கதியடைவீர்களென்று சொல்லிவிட்டு அப்பாற் சென்றார். உடனே யந்தத் தடாகத்திலே செல்மீன் வடிவெடுத்துப் பிள்ளைக ளறுவரு முலாவிக்கொண்டு திரியுங் காலத்திலே தங்களுக்கு நல்லகாலம் வந்து சேர, சுவாமீ! நீர் சரவணப் பொய்கையிலே குழந்தையாக வெழுந்தருளி யிருக்கும்போது, அங்கெழுந்தருளிய வுமாதேவியின் கொங்கைகளினின்றுஞ் சொரிந்த பாற்றிவலையை யுண்டு மீனுரு நீங்கி ஞான தன்மை யடைந்து, பழைய வுருப்பெற்று இங்கே வந்து முருகக் கடவுளென் றெழுந்தருளுவாரென்று தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தனரென்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். அது கேட்டுக் குமாரக்கடவுளும் அம்முனிவரை வியந்து திருவருள் செய்து வேண்டிய வரத்தைக்கொடுத்து அப்பாற் சென்று, முழங்குகின்ற கடல் அருச்சனை செய்தல்போல முத்துகளாகிய மலர்களை யலைகளாகிய கரங்களால் வீசிவந்து வணங்குந் தமிழ்மணங் கமழுகின்ற சீரலைவாயென்று சொல்லப்படுந் திருச்செந்தூரினிடத்தேவந்து சேர்ந்திருந்தனர். பின்பு பிறைச்சந்திரனைப்போலும் பிரகாசிக்கின்ற பற்களையுடைய சூரபன்மன் அவன் சுற்றத்தாரோடும் வந்து யுத்தஞ் செய்யச் சமுத்திரத்தின்கண் இரண்டாயிரம் பூதவீரர், இலக்ஷவீரர், நவவீரர் சூழச்சென்று குமாரக்கடவுள் சண்டை செய்து தமது சத்திவேலையேவி யசுரர் குலங்களை யெல்லாம் அடியோடே யறுத்து மாமரமாய் நின்ற சூரபன்மனையும் இரண்டு பிளவாகப் பிளந்தெறிந்தார். அந்த இரண்டு பிளவிலே யொன்று மயிலாகவு மொன்று சேவலாகவும் வந்து தோத்திரஞ் செய்து வணங்கி நிற்கக் கருணைகூர்

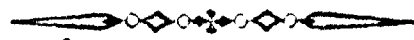
ந்து மயிலை வாகனமாக வேறிக்கொண்டு சேவலைக் கொடியாகக் கையிலே பிடித்துக்கொண்டு சூரசங்காரஞ் செய்து சமுத்திரத்திலே ஸ்நானஞ்செய்து கோடி சூரியோதயம்போலப் பிரகாசித்து வந்து வணங்கும் வேலாயுதத்தையுந் திருக்கரத்திலே தாங்கி மகிழ்ச்சியடைந்து சண்முகக்கடவுள் நிற்க, அரிபிரமேந்திராதி தேவர்கள் புஷ்பமாரி சொரிந்து பூசனை செய்து துதித்து நின்றார்கள் இவ்விதந் துதித்து நின்ற எல்லாரையுங் கடைக்கணித்துத் திருவருள்செய்து திருப்பரங்குன்றத்துக்கு வரும்படி கட்டளையிட்டுத் தாமும் மயிலவாகனத்திலெழுந்தருளிப் புறப்பட்டார். அப்போது வண்டுகள் முழங்குகின்ற கடப்பமாலையை யணிந்த சிறப்பான வந்தானென்றும், தெய்வயானை யம்மையைத் திருக்கலியாணஞ் செய்யும் ஆறுமுகக்கடவுள் வந்தானென்றும், பிரமதேவனைச் சிறைவைத்தனையில் வைத்த மூலகாரணன் வந்தானென்றும், தெய்வப்பெண்கள் மங்கலநாணைக் காத்தவன வந்தானென்றும் யுத்தகளத்திலே சூரபன்மனைச் செயித்தவன் வந்தானென்றும், தன்னை நினைக்கின்ற அன்பருக்கருள புரியுங் கருணையுடையான் வந்தானென்றும், தேவர்களிறைஞ்சுந் திருவடியையுடையவன் வந்தானென்றும், இன்னும பலவிதமான தோத்திரஞ் சொல்லிச் சின்னங்கள் முழங்கக காற்றினும் வேகமாக மயில்வாகனத்தைச் செலுத்தி யநேக காதத்தூரங் கடந்துவந்து சிவசொரூபமாகிய திருப்பரங்குன்றத்தைக் கண்டு சந்தோஷமடைந்து தேவர்களெல்லாரும எதிர்கொண்டுவந்து இறைஞ்சத் தம்மது திருவுள்ள மகிழும ஆறுபதிகளுக்குள்ளே முதற்பதியாகிய திருப்பரங்கிரியிலே

குமாரக்கடவு ளெழுந்தருளி யிருந்தார். இப்படி யிருக்குங் காலத்திலே தேவேந்திரன் அமராங்கனைகளுங் களிப்ப முருகக்கடவுளைச் சிந்தித்து மீண்டுந் தன் புத்திரியாகிய தெய்வயானை யம்மையைச் சண்முகப் பெருமானுக்குக் கைம்மாறாக விவாகஞ்செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று விஷ்ணுவுடனே பிரமதேவனுக்குஞ் சொல்ல அவ்விருவருங் கேட்டு நல்லதென்று மகிழ்ந்து குமாரக்கடவுள் ஆலயஞ்சென்று வணங்கிச் சூழ்ந்து பணிந்து எங்களுக்கெல்லாம் பரமபிதாவே! யொருவரந் தரவேண்டுமென்று கிழே கேட்டார். அது கேட்டுச் சுவாமியுங் குறுஞ்சிரிப்புக்கொண்டு அவரை யெழுந்திருமென்று கூறி அவர் கூறுமுன்னமே அவருள்ளக் கருத்தை யறிந்து நீங்கள் கேட்டவரத்தைத் தந்தனமென் றருளிச் செய்தார். உடனே பிரமனும் விஷ்ணுவும் இந்திரனுக்குத் தெரிவித்தார்கள். அவனும் மனமகிழ்ந்து தன்னுடைய தேவதூதவரைப் பார்த்து நீங்கள் சென்று சகல தேவர்களையுந் தம்பதி சகிதமாகச் சுவாமி திருக்கலியாணச் சேவை செய்யத் திருப்பரங்கிரிக்கு அழைத்துக்கொண்டு வாருங்களென் றனுப்பிவிட்டு, அந்தத் தூதுவருண் மேலான ஒரு தூதுவனை யழைத்துத் தன்மனைவியாகிய இந்திராணியுடன் புத்திரியாகிய தெய்வயானையையும் இங்கே யழைத்துவாவென் றனுப்பினான். உடனே அந்தத் தூதுவனும் அதி விரைவிற் சென்று முருகக்கடவுள் எக்காலம் நம்மை விவாகஞ் செய்வாரோ வென்று தெய்வ வாவியிலே தவஞ்செய்துகொண் டிருக்குந் தெய்வயானை யம்மை இரண்டு காதுகளுக்கும் அமுதத்தை யொழுக்கினாற்போலும்

இந்தச் சோபனவார்த்தையைச் சொல்லினன். அவனுந் தாயாகிய இந்திராணியுடனே மிக மகிழ்ச்சியுற்று வெள்ளை யானையின் மேலேறிக்கொண்டு திருப்பரங்கிரியிலே தெய்வப் பெண்கள் மங்கலவாழ்த்துக் கூறி யெதிர்கொண்டழைக்க வந்துசேர்ந்தனன். இந்திரன் மனைவியையும் மகளையுங்கண்டு களிப்படைந்து தேவகம்மியனாகிய மயனை யழைத்துத் திருக் கலியாணத்துக்கு வந்த சகல தேவர்களும் இருக்கும்படியாகப் பட்டணத்தை முன்னையினும் விசாலமாகச்செய்து வீதிகளை யொழுங்காக வைத்து அலங்காரஞ் செய்வாயென்று சொன்னான். உடனே மயனும் தேவராசன் ஆக்கினைப்படி பிராமணாவீதி, அரசாவீதி, வணிகாவீதி, வேளாளாவீதிகளை முறைப்படி செய்து தங்கத்தினாலும் மணிகளாலும் மாடமாளிகைகளுங் கூட கோபுரங்களுஞ்செய்து நவரத்தினங்களாலும் பொன்னாலுஞ் செய்த மாலைகளை யெங்குந் தூக்கி மணிகள் பதித்த மகரதோரணங் கட்டிக் கரும்பு வாழை கமுகுகளை நாட்டி வேதிகைகள் தோறும் பூரணகும்பம் முதலிய அட்டமங்கலங்களும் அமைத்து வைத்துச் சுவர்க்கநாடென்று சொல்லும்படியாகப் பலவிதமாக அலங்காரஞ் செய்தான். பின்பு சகல தேவர்களும் முனிவர்களும் முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தியுந் திருக்கலியாணக் காட்சி தரிசிக்க வந்து சேர்ந்தனர்.

பத்தாவது சூரசங்காரச்சருக்கம் முற்றிற்று.

பதினோராவது திருக்கலியாணச்சருக்கம்.

தெய்வீகமாகிய சொல்லையுடைய குமாரக்கடவுள் சூரசங்காரஞ் செய்து திருப்பரங்கிரிக்கு வந்து சோந்து தேவேந்திரனை விரும்பிய வரத்தைக் கொடுத்தருளியதும், அவன் மயனை யழைத்துப் பட்டணத்தை விருத்தியாக்ச சிருட்டிக்கச் சொன்னபடி செய்ததும, தேவர்கள் மனிதர்கள் முதலியோர்கள் நெருங்கி வந்து சேர்ந்ததுஞ் சொன்னோம். இனிக் குமாரக்கடவுள் தெய்வயானை யம்மையை விவாகஞ் செய்து மகிழ்ந்திருந்த கதையைக் கூறுகின்றோம். தேவேந்திரனும உபேந்திரனாகிய விஷ்ணுவுஞ் சொல்லியபடி தேவகம்மியன திருக்கலியாண மண்டபஞ்செய்யத் தொடங்கினன், மகாமேருவுங் கண்டு நாணும்படியாக மண்டபஞ் செய்து அதனுச்சியிலே கோடி சூரியர்களைப்போலச் சொர்ணகலசங்களைப் பதித்து மண்டபத்தில நாலுதிசையிலுமுள்ள கோபுரவாயிலிலே முத்துகளையு மாணிக்கங்களையு மிடையிடையே கலந்து மாலையாகச்செய்து தூக்கி வயிரத்தாலாகிய கண்ணாடிகளையுங் கோத்துத் தூக்கி மண்டபத்தி னடுவே கோடி சூரியோதயம்போலச் செம்பொற பீடமொன்று செய்து, பீடத்தைச் சூழச் சாமரைகளும நவரத்தமாலைகளுந் தொங்கவிட்டு நான்குபக்கத்துத் தூண்களிலும மயிலுங் கிளிகளு முலாவுகின்ற கமுகும் வாழையுங் கரும்புஞ் சேர்த்துக் கட்டிக் குற்றமற்ற சூட்சியினையுடைய பதுமைகளுஞ் சூழ நிறுத்தினன்; அப்பதுமைகளிலே சில நட்னஞ் செய்யும,

சில இராகம் பாடும், சில தாளந் தட்டும், சில இவாகுபாயும், சில வேதங்களை யிசையுடன் கூறும், சில துடை தட்டி யசையும், சில வரிசையாகப் பதை சொல்லும், சில கின்னரி வாசிக்கும், சில கேடகம் வாள்களை வீசி விளையாடும், சில கட்டியங் கூறும், 'சில குமாரக்கடவுள் கீர்த்தியை விரித்துப் பாடும், சில அதைக் கேட்டுச் சந்தோஷிக்கும், சில சாமரம் வீசும், சில விசிறி வீசும், இவையன்றி மண்டபத்தி னுச்சி யிலே தொங்கவிட்ட பூமாலை யெர்பூக்கிய தேனுடனே தேவர்கள் முடிமிசைத் தரித்த கற்பகப் பூமாலையினின் றொழுகுந் தேனும் வழிந்து பெருகி வீதியெங்கணுஞ் சேறுக்கிவிடும் அந்தச் சேற்றில நடப்பவர்களுக்குப் பாதம் பதியாவண்ணங் கொவ்வைக்கனி போன்ற வாயையுடைய தேவப்பெண்கள் கொங்கையிலே யணிந்த குங்குமத்தூ ளுதிர்ந்து அச்சேற்றை யிறுக்கிவிடும், கலியாணக்கோலங் காணவந்த இலக்குமிகளும் ,அனந்தங்கோடி. சரசுவதிகளும், தேவப்பெண்"களும், ரிஷிபத்தினிகளும் அப்படியே யெண்ணில்லாதவர்கள் முளைப்பாலிகை முதலாகிய மணச்சடங்கு செய்யவந்த "பிரமன் விஷ்ணுவும், அநேகர் சூரியசந்திரர்க ளெல்லாரும் விளக்கிட்டார்கள். கந்திருவரெல்லாரு மிசைபாடினார்கள் தேவப்பெண்களிட மிடந்தோறு நடித்தார்கள் அப்போது தென்றற்காற்றும் மந்தமாருதமென்ற பெயருக்கேற்ப மிருதுவாக மண்டபத்தினுள்ளே வந்தசைந்தது, பசிய இலைகளாற் சூழப்பட்ட அரசுகொண்டுவந்து நிறுத்துவார், முளைப்பாலிகை நிரம்ப வைப்பார், இரத்தின தீபங்களேற்றி மூலைகடோறும் வைப்பார், வாசனைபொருந்திய கூட்டுவர்க்கச ௬ந

தனம்நிறைந்த பொற்கிண்ணங்களை கொண்டுவந்து வைப்பார், காந்திதங்கிய பொற்குடத்திலே நீர்வார்த்து மாதுளைசெரு கிக்கொண்டுவந்து வைப்பார், பலவிதமான வாத்தியங்களை முழக்குவார்கள். சிலர், பிரமதேவனிடமவந்து முகூர்த்த வோரை வந்துவிட்டதாவென்று நெருங்கிக்கேட்பார். சிலர், முகூர்த்தஞ் சமீபித்ததென்று தெரிந்து மாப்பிள்ளைக்கும் பெண்ணுக்கும் பிரகாசிக்கின்ற ஆபரணங்களை யணியச்சொல்லுமென்று சொல்லுவார். சிலர், இவ்விதமாக மணப்பந்தரினுள்ளே பேசுவாரொலி யொருசமுத்திரத்தை யொத்திருந்தது. அதன்மேல் இலக்குமி முதலானவர்கள் தெய்வயானையம்மையினிடஞ்சென்று அவளை வெண்ணிறமுள்ள கலையிலே வடித்தெடுத்த கங்கை நீரிலே வாசனையூட்டிக் கூந்தலைவகிர்ந்து ஸ்நானஞ்செய்வித்து மிருதுவான வெண்பட்டினாலே யீரத்தை மேனியெங்கணும் புலருமபடி யொற்றியெடுத்து, அரையிலே யிளஞ்சூரியனைப்போல விளங்குஞ் செம்பட்டினைத் தரித்துப பொன்விசிறிககாற்றினாலே கூந்தலினீரத்தைப புலர்த்தி யகிற்புகைமுதலிய வாசனையூட்டி மேகத்தைச் சேர்ந்த நக்ஷத்திரக் கூட்டங்கள்போல விளங்கு முத்துமாலையினாலே சூழப்புனைந்துகட்டிச் சூரியப்பிறை சந்திரப்பிறை யென்னும ஆபரணத்தையணிந்து இளம்பிறைச் சந்திரனை வந்து தீண்டிய பாம்பின் கறையென்று சொல்ல நெற்றிச் சுட்டியின் கீழே திலகமொன்று சாத்திப் பாம்பு தீண்டும்போது சந்திரனிடத்தினின்றுந் துளித்து வீழ்கின்ற அமுதத்துளிபோல வெண் முத்தினாலாகிய மூக்குத்தியணிந்து பாலிலேயமிதந்த நீலமணிபோலுங் கருவிழியை

ச்சூழ அஞ்சனமெழுதிச் சந்திரனுக்குக்கீழ் யுதயமாகுஞ் சூரியர்கள்போல முகத்தின்கீழ இரண்டுகாதுகளிலு மாணிக்கமபதித்த தோடுமுதலிய ஆபரணங்களணிந்து மேகமென்று நினைத்துக் கழுகமரத்தைச்சூழ்ந்த மினனலைப்போலத் தங்கத்தினலாகிய மங்கலக்காப்பையைக் கழுத்திலே சூழப புனைந்து இரண்டுமலையினமத்தியிலே தோனறிய சூரியனைபபோல இரண்டு கொங்கைகளுக்கு நடுவே முத்தாரத்திற கோத்த மாணிக்கமபதித்த சொரனபபதக்கந்தரித்துச் சாக்ஷுவதியுந் தேவபபெணகளும வேறுவடிவங்கொண்டு வந்து எங்களைக் காவென்று கையையபபிடிபபதுபோல வெள்ளியவளையலும் பொறசரியுங் கரங்களிலே யணிந்து மார்பிலே பதக்கந் தவிரப பலவிதம ஆபரணங்களுந் தெரிந்தெடுத்துப பூட்டிப் பட்டுவஸ்திரந்தரித்த இடை பினனபபடா திருக்க, அதன்மேல மேகலாபரணத்தை யிறுக்கித்தரித்துத் தனக்கு அசுரராகிய பாரத்தைமாறறிய குமாரக்கடவுள் தேவியென்று நினைத்துத் தணண்டைத்துளள மணியாலும பொனனாலும ஆதிசேடனை யமையச்செய்து சாதகினாற் போலும பாடகங்களை யிரண்டுகாலிலும புனைந்து; பினனும பாதசரமுந் தணடையுமணிந்து நகங்களாகிய சந்திரர்களைச் சிறறுருவங்கொண்டு சூரியாகள வந்தடைந்தாறபோலும் விரறபணிகளை முறையாகத் தரித்தாாகள். இவவிதமாய்ச் சருவாபரணங்களாலுந் தெய்வயானையை யலங்காரஞ்செய்துகொண்டிருக்கும்போதே பிரமா விஷ்ணு முதலோர்கள் சகல வுலகத்தையு முடையவராகிய குமாரக்கடவு ளாலயஞ்சென்று வணங்கித் திருமணக்கோலஞ் செய்யவெழுந்தருள்

வேண்டுமென்றுகூற, அவரும் அதற்கு நன்றென்று திரு
முடியைத்தருந்தனும், சாப்பசயனத்தையுடைய விஷ்ணு
மூர்த்தியானவர் சுவாமியை யலங்காரஞ்செய்யத் தொடங்கிக்
கங்கைமுதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களா லபிடேகஞ்செய்து,
திருவொற்றுண்ட சாந்தி விலைமதிக்கப்படாத பீதாம்பரங்
களை யரையின்மேல் உடுத்துப் பிதாவாகிய சிவபிரான் சந்திர
னைத் தரித்தார் பிள்ளையாகிய குமாரக்கடவுள் சூரியனைத்
தரித்தாரென்று சொல்லும்படியாகப் பொன்னாலாகிய மணி
களழுத்திய கிரீடத்தைச்சூட்டிப் பகைவரை யெரிப்பதற்
குத் திறந்த நெற்றிக்கண்போலவே சிந்தூரத்தினாலே திலதம்
மிட்டுச் சந்திரனாகிய முகத்தைச் சேர்ந்த பன்னிரண்டு செவி
களிலும் பன்னிரண்டு சூரியர்களைப்போலும் மாணிக்கக் குழை
களைப்பூட்டித் தேவர்களை யிரக்ஷித்தத் தமது புகழெழுந்தது
போல எல்லாருங்காண முத்துமாலிகைகளை மார்பின்மேல் சாத்
திப் பன்னிருபுயங்களிலும் கரங்களிலும் வாகுவலயங்களுங்
கங்கணங்களும் பிரகாசிக்கப்பூண்டு எல்லா வேதங்களுந்
திரண்டுவந்து முறையிட்டு முழங்குகின்றதுபோலச் சப்திக்கி
ன்ற பாதசரங்களைத் திருவடிகளின்மேல் பூட்டி, இன்னும் பல்
பல ஆபரணங்களும் புனைந்து செம்பொற் பட்டினாலாகிய
உத்தரீயமுந்தரித்து வேதங்களுந் தீண்டுதற்கரிய திருமே
னியின்மேல் தமது கரங்கள்பெற்ற பெரும்பேறாக அலங்காரஞ்
செய்தார். இந்த மணக்கோலமாகிய சிங்காரத்தை யடைந்
திருந்த குமாரக்கடவுளிரண்டு திருவடிகளையுந் தரிசிப்ப
தற்கு இமையாத கண்கள்படைத்த தேவர்களே மிக்கபயன
டைந்தவர். அதன்மேல் ஏழுசமுத்திரஞ் சூழ்ந்த பூமிதேவி.

யின்றவப் பயனாகிய பரங்கிரியையுடைய குமாரக்கடவுளை யடிபணிந்து பிரமன் முதலானவர்கள் சுபமுகூர்த்தம்வந்து விட்டபடியால் மணவறைக் கெழுந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கப் பலமணிகளாலே செய்த ஆசனத்தைவிட்டுக் கீழேயிறங்கிப் பிரமதேவன் கையைப்பிடித்துக் குமாரக் கடவுளெழுந்துவர, விஷ்ணுமுதலிய தேவர்கள் நெருங்கித் துதித்துச் சூழ்ந்தார்கள். அப்போது ஆதிசேடனும் நெளிக் கும்படி நடனஞ்செய்ய மயிலவாகனத்திலேறிக் குமாரக்கட வுள் புறப்பட்டுத் தேவர்கள் புட்பமாரிபொழியத் தேவதுந் துபி முழங்க அண்டகடாக முடைந்ததென்று சொல்லத் திமிலை, சல்லரி, பம்பை, படகம், பேரியம், திண்டிமம், தமு க்கு முதலாகிய பதினெட்டுவித வாத்தியமொலிக்க மூன்றாம் பிறைபோலும் பற்களையுடைய பூதவீரர்கள் நடனஞ் செய் யத் தேவப்பெண்கள் மங்கலவாழ்த்துக்கூறத் தாமரை மலர் போன்ற கண்களையுடைய விஷ்ணுமுதலிய தேவர்முனிவர் சித்தர்கள்நெருங்கி நாற்புறத்துஞ் சூழ்ந்துவர நக்ஷத்திரக் கூட்டங்களை வெண்பொறிகள்போல நினைத்துக் கொறிப்ப தற்கெண்ணி வாய்பிளத்தல்போலும் மேல்நோக்கி வாய்பிள ந்து கூவுகின்ற கோழிக்கொடி முன்னேசெல்ல, அரம்பை முதலான தேவமாதர் நடித்துவர வந்து மணவறையினுள் ளேபுகுந்து மயில்வாகனத்தை விட்டிறங்கினார். உடனே யிந்திராணிவந்து துதித்துச் சரசுவதிகொண்டுவந்து கொடு த்த பாலைவாங்கி மருகனாகிய குமாரக்கடவுளது திருவடிகளை விளக்கி வெண்பட்டு வஸ்திரத்தாலே துடைத்துப்புட்பமாலை யணிந்து வாசனைதங்கிய தூபங்கொடுத்துத் தீபத்தட்டி

ஞ்சோலை சுற்றித் தனது உள்ளத்திலே நாணமீக்கூரச் சென்றாள். அதன்மேல் குமாரக்கடவுளின் மணவறையினடுவே நவமணிகளாற் செய்துவைத்திருக்கும பொன்மயமான ஆசனத்தி லெழுந்தருளியிருந்து பக்கத்திலே விஷ்ணு முதலானவர்களுக் கிருப்புக்கொடுத்தருளினார். மற்றைத் தேவர்கள் எல்லாருங் கைகுவித்து வாய்புதைத்து அங்கங்கே நின்றார்கள். இப்படி நடக்கின்ற மணக்கோலத்தைப் பார்க்கத் தந்தையாகிய சிவபிரானையுந் தாயாகிய வுமாதேவியையும் அழைத்துவருமபடி குமாரக்கடவுள் கட்டளையிடச் சிவகணங்கள் சென்று அவ விருவருக்குந் தெரியப்படுத்த உடனே யவர்கள் இருவரு மகிழ்ச்சியுடனே ரதத்திலேறிக் கொண்டு வந்து திருப்பரங்கிரியைச் சேர்தலும, முருகக் கடவு ளெதிர்கொண்டு தேவர்கள் ஆரவாரத்துடனே அழைத்து வந்து வணங்கி யருச்சனைசெய்து பன்னிரண்டு விழிகளுங் குளிருமபடி பார்த்துப் பார்த்துக் களித்துத் தாய் தந்தைய ரிருவரையும் அவரவருக் கமைத்த சிமமாசனத்திலே யெழுந்தருளச்செய்து நின்றார். இப்படி நின்ற குமாரக்கடவுளை யிருவரு மெடுத்துத் தழுவி யுச்சிமோந்து கையைப் பிடித்து மணவறையிலே யிருத்தினர். தேவர்கள் முனிவர்களெல்லாருஞ் சிவபிரானையும உமாதேவியையும் பூசித்துத் துதித்து நின்றார்கள். அதன்மேல் முகூர்த்தங்குறித்த ஓரை வருதலும் பிரமதேவனெழுந்து வளைந்த பிறை வடிவமாகிய வொற்றைக் கொமபைத் தாங்கிய யானைமுகக் கடவுளுக்குத் தேங்காயுடைத்து வாழைப்பழஞ் சர்க்கரை முதலியவற்றோடு படைத்து அவரைச் சுகந்த மலர்களால் வருச்

சித்து வணங்கி வேதங்களிலே கூறிய மந்திரங்களெடுத்துச் சொல்லி ஹோமகுண்டத்திலே யக்கினி வளர்வித்துப் பசுவின் நெய் தருப்பையை சமித்து முதலியவற்றா லாகுதி பலபல செய்து வருஞ் சமயத்திலே, எல்லாவாத்தியங்களுங் கடல் போலச் சப்திக்க, விஷ்ணு தேவேந்திரனை நோக்கிக் குளிர்ந்த குயில்போலும் வார்த்தையினை யுடைய தெய்வயானையை விரைந்து அழைத்துவாவென்று கூறுதலும், உடனே யவன் சென்று தன் புத்திரியை, என்கண்ணே! யமுதமே! இராச அன்னமே! தவமே! தவப்பேறே! பசுங்கொடியே! பசுங் கிளியே! குலவிளக்கே! கடைகற்ற சித்திரமே! என இவ் விதமாகிய அருமை வார்த்தைகளால் மணஞ்செய்தற்கு வா வென்று அழைத்தான். அதுகேட்ட தெய்வயானை மன மகிழ்ந்து தனபாரங்களாலிளைத்த சிற்றிடை நோவ மேகலாபரண மொலிக்க மிருதுவாகப் பதம் பெயர்த்தெழுந்து நடந்தாள். அப்போது பிரமலோகத்தாரகளெல்லாரும் வெள்ளிய பட்டு வஸ்திரங்களை வீசி யார்த்து வரவும், வைகுந்த லோகத்துப் பெண்கள் மங்கலவாழ்த்துக் கூறி வரவும், இயக்க சாதிப் பெண்கள் சாமரை வீசிவரவும், சந்திரமண்டலத்திலுஞ் சூரியமண்டலத்திலுமுள்ள பெண்கள் குடைப் பிடித்து வரவும், சுராமகளிர் வெற்றிலைப் பையைத் தாங்கி வெற்றிலைச்சுருளை யடித்துக்கொடுத்து முன் வரவும், அக்கினி லோகத்திலுள்ள பெண்கள் நெருப்புப் பாத்தங்களேந்தி வரவும், நக்ஷத்திரமண்டலத்திலுள்ள மாதர்கள் வாய்துடைக்கும் வஸ்திரங்களைக் கையிலே தாங்கி வரவும், வருணனுலகத்து மங்கையர்கள் கங்கைநீர் புகட்டிய மணிகள் பதித்த

பொற்கலசங்க ளேந்தி வரவும், வாயுலோகத்து மாதர்கள் விசித்திர பணிவிடை செய்துகொண்டு வரவும், நிருதி யுலகத்து மாதர்கள் பொன்னாலாகிய படிக்கங்கள் சுமந்துவரவும், யமனுலகத்துப் பெண்கள் ஆலத்தியெடுத்து வரவும், காந்தருவ வுலகத்து நங்கையர் வீணை பாடிக்கொண்டு வரவும், இன்னும் மற்றுமுள்ள மாதர்கள் மிருதுவான பட்டாடைகளைப் பூமியிலே முன்னே விரித்து அதன்மேலே நிறைந்த சுகந்த புட்பங்களைத் தூவிப் பரப்பிக்கொண்டு வரவும், உலகநாயகி வந்தாள், பெண்கள் சிகாமணி வந்தாளென்று திருச்சின்னங்கள் முழங்கி வரவும், கூட்டத்தை விலக்குதற்காகத் தேவர்கள் மணிமகுடத்தி லடிக்கும் பிரம்புகள் முழக்க மிகுந்தொலிக்கவும், தேனே! அமுதே! கிளியே! மயிலே! குயிலே! கனியே! கற்கண்டே! என்னும் அருமையாகிய வுபசாரவார்த்தைகளைக் கட்டியங் கூறுவார் சொல்லி வரவும் வந்து எங்களை யடிமைகொள்ளுகின்ற முருகக்கடவுளுக்கு மனமகிழ்ச்சியுண்டாக மணவறையுள்ளே புகுந்து அங்கே யெழுந்தருளியிருக்கும் சிவபிரானையும் உமாதேவியையும் அஞ்சலித்து வலஞ்சுற்றி யொருபுறமொதுங்கி நிற்க, அவ்விருவரும் மருமகளாகிய தெய்வயானையை நோக்கிச் சுமங்கலம் பெறுவையென்று ஆசீர்வதித்துக் குமாரக்கடவுள் பக்கத்திலே யிருக்கும்படி கட்டளையிட்டனர். அப்படியே வந்து நாணத்தோடு தலை கவிழ்ந்திருந்து குமாரக்கடவுளது திருவழகை யிரண்டு கடைக்கண்களாலும் பார்த்துப் பார்த்து புன்முறுவ லரும்பப் பெருமகிழ்ச்சியுற் றிருந்தனள். குமாரக்கடவுளுந் தெய்வயானையினுடைய பேரழகைப் பன்னிர

ண்டு நேத்திரங்களாலுங் கருணைவெள்ள மூற்றிருந்தொழு கப் பார்த்துக் களிப்படைந்தார். அந்தப் பெருங்கருணை வெள்ளத்திலே யொரு சிறு திவலையை விரும்பித்தான் குமாரக்கடவுள் கீர்த்தியை விரித்துச் சொல்லிக்கொண் டிருக்கிறேனென்று சூதமுனிவர் சொன்னார். சவுனகாதிமுனிவ ரது கேட்டுச் சிரசின்மேற் கைகுவித்து மேல் நடந்த கதையைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கச் சூதமுனிவர் சொல்லுவார். மேற்கூறியவாறு ஒருவரை யொருவர் பார்த்து மனங் களித்திருக்கும்போது பிரமதேவன் இந்திராணியை வரவழைத்துக் குமாரக்கடவுள் திருவடியைப் விளக்கிச் சோடசோபசாரத்தாற் பூசை செய்யச்சொல்லி மணமகனையு மணமகளையு மொருவர் கைவிரலை யொருவர் கைவிரல் பற்றும்படி செய்வித்துத் தம்மை வணங்குவோருக்கும், தோத்திரஞ்செய்வோருக்கும், ஒரு பூவினாலேனும் பூசை செய்வோருக்கும் தருமார்த்தகாம மோக்ஷங்களைக் கொடுத்தருளுங் குமாரக்கடவுள் இந்திரனுடைய மனைவியுந் தாரையாக வொழுக்கும் தான சலத்தை யேற்றுக்கொள்ளச் செய்தான். உலகத்தாரிம்முறைமையை வழுவாது நடத்திவரத் தாரை நீரை வாங்கிய குமாரக்கடவுளது திருவருட்பேற்றை யடைந்த தேவேந்திரன் மனக்களிப்பை யார் சொல்ல வல்லவர்? அப்பால் பிரமதேவன் மங்கலநாணாகிய திருமங்கிலியத்தையெடுத்துக் கந்தக்கடவுள் திருக்கரத்திலே கொடுக்க அவர் வாங்கிப் புன்னகைசெய்து தெய்வயானை கழுத்திலே தாரணஞ்செய்தார் அந்தச் சமயம் மணக்கோலத்தைத் தேவர் முனிவர் முதலானோர் பூதகணங்கள் தரிசித்து ஆடவாரித்துத் துதித்தார்.

துந்துபி வாத்தியங்கள் முழங்கின; தேவதேவரும் புட்பமாரி பொழிந்தார்; அதன்மேல் விஷ்ணு பிரமதேவன் வேண்டு கோளின்படி மணஞ்செய்த தலைவனுந் தலைவியுமெழுந்து முளைப்பாலிகை, தீபம், பூரணகும்பம், அரசாணை வைத்திருந்ததைப் பார்வையிட்டு ஓமஞ்செய்த அக்கினியை மூன்று பிரதக்ஷணம் வந்தார்கள். அதன்மேல் வடதிசையில் வந்து நின்று மங்கலம் புனைந்துவைத்த அம்மிமேலே குமாரக்கடவுள் அருந்ததியை நோக்கிக் கருணைசெய்து மீண்டு தெய்வயானை பாதத்தை யெடுத்துவைத்து மனைவியுடனே வந்து சிவபிரானையும் பார்வதிதேவியையும் வணங்கி நின்றார். உடனே அவரிருவரும் மணமகனுக்கும் மணமகளுக்கும் ஆசி சொல்லி மனங்களித்தனர். அப்போது தேவேந்திரன் வந்து மருமகனாகிய குமாரக்கடவுளை யானைமேலும் மகளாகிய தெய்வயானையைத் தந்தச்சிவிகைமேலு மேற்றி வலமாகப் பட்டணப்பிரவேசஞ் செய்வித்துத் தன் சுற்ற முழுவதுஞ் சீதனமாக இருவருக்குங் கொடுத்தான். அப்பொழுது தேவர்களாகாயத்தினின்று பூமழைபொழிய மரியாதியோர் மங்கலவாழ்த்துக் கூறி நான்கு பக்கமுஞ் சூழ்ந்துவரத் தாய்தந்தையர்களிருக்கு மிடத்துக்கு வந்து மணவறையினுள்ளே தலைவனும் தலைவியும் வீற்றிருந்தனர். இருந்தபோது இலக்குமி முதலிய மாதர்கள் சோபனங் கூறினர். பிரமன் விஷ்ணு முதலியவர்கள் பசிய அறுகும் அட்சதையுங்கொண்டு வேத மந்திரஞ் சொல்லித் தூவிப் பூசனைசெய்து பலவாறு தோத்திரம் புகன்று மணக்கோலத்தைத் தரிசித்து நின்றார்கள். அவர்களை நோக்கித் திருமுடி யசைத்துக் குறுமூரல்கொண்டு முருகக்கடவு ளவரவருக்கேற்ற வரங்களைக் கொடுத்தருளித் தமது கோயில் சென்று தெய்வயானையுடனே வீற்றிருந்து மன மகிழ்ந்து இன்றுபோ லென்று மிந்த மணக்கோலங் காண வெற்றிபொருந்திய இந்தத் திருப்பரங்கிரி

யிலே யுறைமின்களென்று கட்டளையிட்டனர். அவருக்கு இடப்பாகத்திலே சிவபிரானும் பார்வதியு மெழுந்தருளியிருந்தார்கள். யானைமுகத்தையுடைய விநாயகக்கடவுளும தெய்வயானை நாணுவளென் றெண்ணி யொரு புறத்திலே யொதுங்கி யிருந்தார். மற்றைத் தேவர்களு மவரவர்களுக் குரிய இடந்தோறு மிருந்தார்கள். சரசுவதி யிலக்குமி முதலிய மாதர்களு மொருபுற மிருந்தார்கள். இந்தவித மெல்லாருந் தம்முடைய நித்திய மங்களசொரூபத்தைப் பார்த்துக் களிகூர்ந்திருக்க முருகக்கடவுள் திருப்பரங்கிரியிலே யெழுந்தருளியிருந்து மானிடர்கள்செய்த தவப்பயனு லவர்களுக்குக் காட்சி கொடுத்து மகிழ்ந்திருந்தனர்.

இந்தத் திருப்பரங்கிரியின் புராண கதையைச் சிவாலயத்திலாவது பூஞ்சோலையிலாவது மடங்களிலாவது நதிக்கரையிலாவது பரிசுத்தமுள்ள கிரகங்களிலாவது தங்கியிருந்து சொன்னவரும் அதைக் கேட்டவரும வேண்டிய பொருளைப் பெற்று இம்மை யின்பத்தை யடைந்து மறுமையிலே மோக்ஷத்தையு மடைவாரென்று சூதமாமுனிவர் சவுனகாதி முனிவருக்குச் சொல்லி யருளினர்.

பிராமணர்க ளோதும் வேதங்களுந் தழைத்தோங்குக. அதனு லரசர்கள் நீதிச்செங்கோல் செலுத்துக. முருகக்கடவுள் சிவபிரானுடைய சடாக்ஷரமந்திரமும் பஞ்சாக்ஷரமந்திரமும் பொருளாக விளங்குக. அவரடியார்கள் களிப்படைந்து விளங்குக.

பதினோராவது திருக்கலியாணச்சருக்கம் முற்றிற்று.

திருப்பரங்கிரிப்புராணவசனம் முற்றுப்பெற்றது.

சிவபிரான் திருவடிவாழ்க.

உ

சிவமயம்.

திருப்பரங்கிரிப் பிள்ளைத்தமிழ்.

இஃது

திருநெல்வேலிச்சில்லா சாத்தூர்த்தாலுகா

சிந்தப்புலி

ம-ா-ா-ஸ்ரீ வீரப்பமுதலியாரவர்கள்

வேண்டுகோளின்படி

திருவாவடுதுறை ஆதீனம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ நமசிவாயதேசிக சுவாமிகளிடத்திற்

கல்வி பயின்றவரும்

சேற்றூர்ச் சமஸ்தான வித்துவானுமாகிய

மு. ரா. அருணாசலக்கவிராயரால்

செய்யப்பெற்று

சிவகாசிக் காசுக்கடை

ம-ா-ா-ஸ்ரீ அ. சு. வேலாயுதம்பிள்ளையவர்கள்.

பொருளுதவியால்

சென்னை:

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

விகாரி௵ கார்த்திகைமீ.

சிவமயம்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

கலிவெண்பா.

சீரார் நிகமாதி செய்ய கலைஞானத்
தோரா வுணர்வரியா னேமபொருளைப்—பாரதனி
தூயகுடிலையாந்தரு சொற்றந்த வாதிபரஞ்ய
மேயசா மிகருளி மேவாய—தாயபுகழ்ச்
சாமிநா தப்பெயரைச் சாரங்கோன் றலையான
நாமவியற் கீரனரு ணற்கவிச்சாச—சேமமுற
வன்றே னெழுபலரை யாண்டோன புரந்தரனை
மான்றுஞ்ச சுவாககமதில வைத்தளித்தோன்—றெனனுரு
மெய்ப்புலவா கேட்பிசகு மிக்ககவி மாலையணி
திப்பியமாரு செய்ய திணிதோளா—வெப்பிலவலிக்
கும்ப முனிவாமுதற் கோதிலகுண மாணவாகக
நம்பு முபதேசங்க ணல்கினே—னும்பாபுகழ்
சாவஞஞ தாதிசுதத சாட்குணியன சாபுவன
சர்வபரி பாலகனசங கபபுலவன—சர்வததவ
வணடங்கள கோவைபட வசரோ மதத்லையக
கொணட குணவிச சுவரூபன—மணடியசீர்
விச்வா திகனவிசவ சேவியனவிச வாந்தரியா
மிசசான்ற நாமங்கண மேவினே—னசசமர
ரினனு முணரா வெழிலுருவக காட்சியினை
மன்னுதவச சூரகுணாதகி வாழ்வளித்தோ—னன்னனிமெ
மணடா சிறையைவிடா னென்பு தறிந்துமொறுற
கண்டரசா செய்முறை காட்டினேன—பண்டற்கா
வேநத னிடைத்தையா மேவுவர மாதிகளை
யாய்ந்தோறு யாதவரி னுத்திமதி—யேந்துமுடி
மன்னன் செயமருமான் யாயன் செயமருமான
னுனனுமருள் வைக்கத்தான் சொற்கத்தான—மன்னுமண

நாறுங் குரவ னளினத்த னற்குரவன்
கூறுநய வேரகத்தான் குன்றகத்தான் — மாறினய
விச்சையறி வாகத்தா னேறுமறி வாகத்தான்
பச்சைப் பரியானைப் பழிப்பரியான் — மெச்சியசொற்
றூநூ லலையான் றெருகுசீ ரலையானமீ
மேலோகை களிப்பா விழைச்சமிப்பா — ஞானத்தன்
பார்த்த தணிகையா னந்தத் தணிகையான்
கூற்றத் தவாகக்கணியானைக் கொள்சக்கணியான் — றேறுமன
வாக்குக் கரிபானை வணங்கற் கரியானை
னோக்குக் கினியா னுதற்கினியா — னாக்கமருள்
செய்யும் பொழிற்குன்றூன் சீரா ரருட்குன்றூன்
மெய்ய ரகளமா மேவிடினும் — வையமுய்யத்
தூய்ய சகளவுருத் தூயதாகக் கொண்டறகாச்
செய்ய முகமோரா றுஞ்சேர்ந்திலங்கு — கையவைக
ளீராறு மெய்தி யெழிலலவனே யின்முலைப்பா
லாரா விளையாடு மப்பணைப்ப — பாராகின
றந்நலார் கூறுமொழி யாசிறுதே ரந்தத்து
மன்னுகாப் பாதிபரு வமபத்துந — துளளியெழி
லோங்கி விளங்கி யுலகி னிலவுமிய
ருங்கு பரங்கிரிப் பிள்ளைத் தமிழை — யீங்குநல
முள்ள புலவரெலா முச்சிமணி யாகக்கொள்ளத்
தெள்ளுமறி வாற்றோந்து செப்பினனை — நள்ளலிலாக்
காற்றூ ருலவெங்குங் கண்ணியசைதை நண்ணுவித்த
சேற்றூரச் சமஸ்தானச் சீரப்புலவ — னேற்றமுள
பூமகளவத ரப்பொலிவு புலலுமுக வூர்வகதோ
ணாமகள் சிதரப்பொலிவு நண்ணினனை — சேம
வருணை சலண வடிநாளு மேத்து
மருணை சலக்கவிரா யனை.

இது-யாழ்ப்பாணத்துப் புலோலிச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசா லைக்கு அதிபரும், சைவப்பிரசார சமாசியருள் ஒருவரும் ஆகிய அரி. வேன்மயிலவாகனச்செட்டியா ரவர்கள் இயற்றியது.

சிவமயம்.

திருப்பரங்கிரிப் பிள்ளைத்தமிழ்.

விநாயகக்கடவுள் வணக்கம்.

திருமருவு மொருபிறைத் தனைச்சிவ பிரானணிமுடிச் செஞ்சடைக் கங்கைநதியிற், சிறுதோணி யென்னவங் கையா லியக்குப் சிறந்ததன் றிருமுகத்திற,—பொருப்பருவு சேமவைப் புத்தோணி யென்னப் பொலிந்திடப் புறமவளைந்த, புதியவெண் கோடொன்று தாங்கிவிளையாடிமகிழ் பேராகக்குஞ் சரத்தையுளவாங்,—கருமருவு பைம்புயலை யினமென்ன மீதிசைக் கண்டெழுந் திடல்கப்பக, கரங்களை யுயர்த்தித் தணித்தொலி முழக்குங் களிற்றினங் களையுவந்து,—தருமருவு மலர்மாரி போலு * மலர் மாரியச் சலதரஞ் சொரிதருஞ்சீர், தருபரங் கிரியிலருண் மிகுபரன் றருமுருகர் தண்டமிழ் தழைந்திடவே.

காப்புப்பருவம்.

திருமால்.

பொன்கொண்ட செந்நிறக் கலுழனைக் காணினம் புரமனைத் தூங் துடிக்கும், போரவலி யவற்குமா தவனைச் சுமத்தலாற் போந்ததாம் போலுமென்று,—மின்கொண்ட மணிமுடி யனந்தனவ் வலிபெற விரும்பிச் சுமத்தலேபோன், மெனப்பாய லாகிப் பொறுக்கவதன்

---

* அலர் - நீர்.

காப்புப்பருவம்-பாட்டுடைத் தலைவரைத் திருமால் முதலியோ ராற் காவல்புரிவிக்கும் பருவம்.

மீத்துயின் மெய்கருஞ் செம்மல்காக்க,—மன்கொண்ட மனுமுறை வழக்கறிந் தரசுசெயன மாதாகரு மாருமென்ன, மனனுமறை யாதிநூ லின்னுமுண ராமுதலவி மணிமுடி கவித்துவைகி,—யினகொண்ட சொலலொடு பிருந்தரசு புரிமதுரை யினறென குடக்கிலெலவரு, மின புறுந தென்பரங் குனறிலங் குஙகுக னெனனுங்குமர குருபரனையே. (க)

சிவபெருமான.

வேறு

உளமுழ வந்தளிகள பெடையு டன்குழமி யுலவு பைமபொழிலின் மெல்லிலைக கோட்டினி, லுயரி ளங்கொடியின் மதுர மென்புனலி லூரமு றும்புவியின மல்குநற் பூகசளு,"மொளிரப சுஙகதிர்கொண மரக தநதளிர்செய் தறநி வநதெனை மெயயினிற் பாரப்பவ, ருரை செய் கின்றவித முறுகு தும்பையொடு முலைவி லனபாமன முளபடச சூட்டிய,—வளமி குநதசடை யிளகு செமபொனிற மருவு பமபியென வைகுறக கீற்றிள, மதிய தனகனொரு தகடு கொடண்டுசனி வலைத ரும்புதிய வெள்ளியைப் போற்கிளா, வளாசெ ழும்பவள மலையை யண்டாபழ மறைபு கனறுதொழு வளளலைப பாரபட்டுதி, மணமி சைந துயிர்க ளெவையு மின்பமுற மகிழ்ப ரஞ்சுடரை யுளளுறப் போற் றுநர,—முளரி யங்கடவுள பிரண வமபுகலு முறைபி பழ்த்துசொல நில்லெனக் கேட்டுள, முனிவ ரும்பியெழ வலகி லண்டமுழு முகடு டைந்ததென விளளமுற் றுககியு, முதிர்கொ டுஞ்சினமு ளொழிவ தின்றியிகன் முரணா றுஞ்சிறையு ளால்லெனப் போச்குபு, முனிவ ரும்பர்முறை யிடுதல் கண்டுசிறு முறுவல் கொண்டுயிாக டொல் படைப் பாற்று று,—மளவில் வனறிறமை யரிமு குந்தன்முத லனைவ ருர்தெரிபு ஞநதலுற் றார்ததிவ, னமையு மிநதவித மெனிலெ திர்ந்து பிற வருள்செ புஙகடவு ளில்லெனக் கூர்ததுண, ரறிவின் வந்தெ மையு னடிமை கொண்டருள்க வலர்க டம்பவென வுய்வவர்க் கீத் தரு, ளரசி ருந்துமகிழ் தருப ரங்கிரியு ளமர்கு கன்றனையெ மைய னைக் காக்கவே. (௨)

உமையவள்.

வேறு.

முந்தைத் தமிழ்ப்பெருஞ் சொந்தக் கவிப்பயன் றேரா வுளத்த மா கீரனைச் சாய்த்துற, மெய்ம்மைப் பற்றலைத்தடம் பைம்புட் கரத்த மிழ்ந் தேரூர் தழுத்திய கீரனைக் கூற்றவன், முன்புற் றமாதிறஞ் சிந்தச் செயித்திருந் தாளா லுதைத்திடு ரேவனைச் சேட்டைச் செய், முன்றகத் துனைசிரயப் பொன்றத் தணித்திடுங் கோபா னலத்தொரு வீரனைக் காட்டிய,—விந்தைத் திருப்பிலங் கந்தத் திறற்பெருங் காமா ரியைம்பர் மேசனைப் பாதத்திகன், மிருசிப் பொரப்பருங் கொங்கைக் களிறறினம் போதா தெனச்சிறு காலனைப் போற்றிசழ், வெனறீச் சமாத்தனந் துணறக கடுக்கணங் கோலா லொறுத்திய லாசையைப் பூட்டிய, விம்பச் சுவைப்பழம் பம்பச் சிவப்புறுந் தூவா யிதழ்க்கிரி மாதினைப் போற்றுதும்,—சிந்தைச் செருக்குறும் பந்தப் பொறிக் குறும்ப பாகா தெனச்செயு மாதவப் பேறறினர், சிந்தித் திடற்கரும் புந்திப் பலத்தருந் தேவா தியர்க்கிடை யூறெனத் தோற்றிய, சிங் கத் குலக்குணம் பொங்கப் பெருத்துவந் தேவாத மிட்டுழல் சூரரைப் போர்க்கெழு, சிந்துக் கரைத்தடஞ் செந்திற் றலத்திலங் கூடவே லெடுத்திரு கூறுறச் சீற்றமொ,—டிந்தக் கவிட்டிடுஞ் சந்தப் புயத் துரந் தோவா னவர்க்கிறை மாலறக் காத்திர, ளுமபாக கினிச்சுகந் தங்கற் கடுத்தவேதன் ருஞ மகிழ்ச்சியுள சேர்மிகச் சீர்த்தவெள், ளும் யற் சுவைதச்செழுஞ் செம்பொற் றெருடிக்கரும் போவா துறத்தர வாசையிற் சேர்த்துற, வொனறத் திருப்பரங் குன்றுத் திருப்புவந் தேரூ மணத்தருள் சாமியைக் காக்கவே. (௯)

கற்பகவிநாயகர்.

வேறு.

புகலரிய கயமுகா சுரன்முதற் பகைவன்ரப் போர்வென்ற கற் பகங்கொள், பொருளினோ வேண்டுவார் வேண்டுபொருண் முழு

வதும் பூசனை யுவந்துநாளு,—மிகவமுத வருளிறோ கற்பக மெனும
பெயர்முன் விரவுசெம் மேனிமீது, வெண்கோடு தாஙகுகா- முக
முற்ற மெய்ஞ்ஞான வேழத்தை யஞசலிப்பாம்,—பகலவனு மதிய
மூங் கணகளா லொப்புமைய படுபொருள்க் ளெனினுமொநதை, பயி
லவைத தருளசெயுந தானத்தி னெனனையொப பாகா வெனச்செரு
க்குங்,—தடவயா தழறகட் பிறநதுதனை புனலிற றவழ்நதுபூரு சர
வணத்திற, றஙகிவள ரும்பரங குனறிலுறை யஙகுகன றனையினிது
காக்கவெனறே. (ச)

திருமகள்.

தரையிலின் ஞசெய்த வரையொறுத நிடுசலவா தாமே யளஞு
சமழ்ப்பத, தருநன னுஙஞசெய்து விடுதலெனு மூதுரை தனக்கிலக
கியமதாக,—விரைகட றனைகக்டை படச்செயத வாசதுழா யோந்த
லுக கிரவிகோடி, யெனினுமொவ வாவொளிகொண * மணியொடு
தருநதிருவை யினபுற விறைஞசுகிறபா,—முரையினிசை கேட்கின்ற
வேட்கையிற் சாரிகையு மொணகிள ளையுஙதுவனறிதுபூமரி லொடுங்கி
யைங் தருவினுட், டுேகுவ துரைபபழம பகையொறுபபான,—விரை
செறி நிலாமுறற மாதராா சிறைவைசதல விழையுமொன, விணணு
ளோரும், விளளும பரஙகிரிக குளளும புறமபுமொளிா வேலனைக்
காக்கவென்றே. (ரு)

கலைமகள்.

பாரினிற் படியாத மூட்டாட் பெருஙகொடிய பங்கயத் தோடு
சற்றும், பயிலுவது வேதாதி கலைகளுண ரெற்குப் படாதெதொரு
பாட்டிலொற்றைச்,—சீரினிற சிறிதா யினுங்கற்ற பேரிடஞ் சோ
வது சிறந்ததென்றெஞ், சிநதையர விநதமதில வந்தருள் சுரந்துதித்
திக்கின்ற தேனைநினைவாங், — காரினைத் தென்னவன் றளயிட்டு

* மணி - கௌத்துவமணி, இது விஷ்ணுவினுடைய மாாபிலே
இலக்குமிபோல எப்பொழுதும் நீங்காதிருப்பது.

ணவைத்திட்ட காத்தவே ளாளாவண்மை, சருதியக் கார்பல வுருக்கொண்டு கைம்மாறு கருத்துதலை சடுபடவாதம்,—மேரினிற் பயிலுமுழு மேதிக ளுழுங்கழனி யீரிரு புறத்திலுங்கு, ழினபரங் கிரியினின் றனபரனு சலியுவந திடுக்கறங்காக்கவெனறே. (௬)

பிரமன.

வேறு.

தலைமைப புலவர் மகனறிவு தநதை யறிவெனு முரைதற்கோர், சானருறு தசஙகர கியாமுதலோர தானுசெய குறறந தருங்குணமா,—யிலகக கருணை புரியீச னெனனவ டியே மிருமபிழைக, ளெலலாம வொறுததுப பரஙகிரிப் பினபந தருமமே னினைப்புரக்க,—மலர்மெய்த் தவள மணிமாட மனைவிக களித்தா ரோகலிங்குள, வருநதாய மாலுற் றிருப்பூவென வசைசொலாத வகையடரும,—புலனுற் றெதிர்பார்த தவரெலலாம வொனமா னிசையீ தெனசசெம்பொற, பொகுட்டாம் பூங்கோ யிலையுதவும பொருவின மறைசொல புததேளே. (௭)

இநதிரன.

வேறு.

* சிற்றர சிருந்துநம மிறைவன புரசகும்விண் சீர்வளங் காண்டுமெனனத, திகழ்சுவைப பாலுததி யோருருக கொடுவந்து திருமுன்பு நிற்றலசிவண,—வுறறவயி ராவதத தவ்வுததி யுட்கோ ளுணர்ந்து தன் னூராவளங்காட, டுதலபோ லிவாநதுதெரு வெல்லா முலாவரு மும்பரர சைத்துதிப்பா,—நற்றவ மியற்றுமொரு நால்வரையு மொருவரையு நாடியா லடியினிறசா, நறுநதளிா தரும்பைங் குருந்தடியினிற்சென்று ஞானவுப தேசநலகும்,—பெறற்மூ ரும்பரம் சற்குருவினுககுமுன் பிரணவத துணமைபேசும், பெரியகுரு வாமபரங் கிரியமர வோங்கும் பிரானைப் புரக்கவெனறே. (௮)

---

* சிற்றரசு - உபேநதிரன்.

சத்தமாதர்கள்.
வேறு.

ஒருமறை யொடுமூல காகப் படைத்தவ
ளுவைமுழு வதுமற மாளத் துடைத்தவ
ளுயர்பசு மயிலினை யூரக கிடைத்தவ
ளுறுகவி கொடுகலி யாழப் படைத்தவ
ளிருநில வொருகட லூடற றெடுத்தவ
ளெழுவரை சிறையுர மாறப் புடைத்தவ
ளிடாசெய் யகிடனை வீடத் தகாததவ
ளிவரெழு வாகளிரு காலைத துதிசெருதம்
பொருவினில வெருவிய தேவர்க் கிடாபபடு
புரையறு சிறுமைக டரச் செருககிய
புயவலி வரவர மேவுத திடதொடு
பொருமசு ராகள்குல நூறித தொலைததிட
லருமையி லெனவரு போதிற் றனைதொழு
தருள்பெறு மொருமுனி மாமக ளறபுட
¶ னறுவர்த வசுசெயு மாவெற் பினிறசிவ
னருண்மக குகமுரு கோனைப புரககவே. (கூ)

* முபபத்து மூக்கோடி தேவர்கள்.
வேறு

அரனிடத்தருள் பெறுதவத்தினி லடலுறததின மெய்ப்பற் றெ
திர்த்தாரை யீடழி சரப்பொரு, மசுரருகெதிர் வரமலைத்துய ரமரரு

¶. அறுவர் - தத்தன, நநதி, பரிதி, பாணி, சனுமுகன், தவமாலி என்னும் பராசரரிஷி புத்திரர் இவர் திருப்பரங்குன்றத்திலே தவசு செய்திருந்த சரித்திரங் கந்தபுராணத்துட்காண்க.

(கூ) சத்தமாதர்களாவார்-பிரமாணி, உருத்திராணி, கௌமாரி, நாராயணி, வராகி, இந்திராணி, மாயேசுவரி என்க.

* முப்பத்துமுக்கோடி தேவராவார்-மருத்துவரிருவா வசுக்களெண்மர் உருத்திரர் பதினொருவர் ஆதித்தர் பன்னிருவர் - இவர்களே தனித்தனி கோடியாராய் முப்பத்து முக்கோடி தேவரெனப்படுவர்கள்.

க்கிறை யுட்பிற் றுவிட்டோடி மேனில வரைப்பினி,—லூரணறப்புவி யதில்றசகொடி யுமிழ்மூலைப்பய மொக்கத நடததேய வாவினி லருத் திய, வொருவஸ்ரததரு தலமிசைததனை யொளிசெய்தூற்றொரு மெய்ப்பத நியிறரேடி மாமலர் பலப்பல,—விரவிமொயததலா வண மமைத் * தறன் மிகவ்ரததனை நட்புற் றனததேயு பாசனை செயச் செய, மிஎரிரகததிய முனிசஙககர கமதருப்புற் விட்டுக ககிததாடு மோனதனை வனைம்ஓ்று,—வரமிகுததிடு பரமலைசசிவ மகனெனப் பொலி மெயச்சத தியததேவை யாரொரு சிரததினை மகிழ்மருதது - - -நததிரா வசுவெணப்புகன முப்பதது முககோடி வானவர் (௧௦)

முதலாவது காப்புப்பருவம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது; செங்கீரைப்பருவம்.

பொனனுலகி லிநதிரன முதறபுலவ ரனைவரும் பொருவரு மகி ழ்ச்சி பூபபப்போரசுரா வேரறச் செயதுமுன போறகுடி புகுந்தரசு புரியவைத்தா,— மினனுமவா யாரையும விடேமெனறு மேதையி னிருங்சூர வினைததெரிநதாங், கிவனையும பொரமே லெழாதுன னிரு த்துவா மெனநீ யிருததலபோலப்,—பன்னுமிரு நிலனுற விரண்டு கைத் தலமும் பதிதவொரு முழநதாளுமப், $ படிபதித் தொருமுழங்

---

* அறல - நீா, இது காவிரி

$ படி உரிச்சொல்லாதலின மிகாதுநின்றது.

செங்கீரைப்பருவம் - செவ்வியமதலைச் சொற்களைப் பேசும்பரு வம். கீர்-சொல் இருப்பருவத்தினசெயல் - ஒருகாலைமடக்கி ஒருகாலை நீட்டி இருகைகளையும் நிலத்திலூன்றித் தலைநிமிர்ந்து முகமசைய ஆடுதல்.

தாணிலை நிறுத்தியிரு பாலுமேலும் பார்த்தலபோற்,—றென்னுலவு திருமுக நிமிர்த்தசைத்த தரிமருக செங்கீரை யாடியருளே, சிறபரம பொருளருளு நற்பரங் கிரிமுருக செங்கீரை யாடியருளே. (க)

உலகமா தாவன்றி யோராறு மாதாவு முளளங் களித்துநேரே,யுற் றுற்று நோக்கியெழில் சாலா திதறகிதென் ஞெுவவொரு வித்தகினுஞ் சீ,—ரிலகமுக மதியெனக காணிய வுமேக்குல மெழீஇவந திறுத்தலேய் ப்ப, விட்டவெண ணிதிலச சுட்டியொடு பட்டமு மிளாககதி ரெறி க்குமணிகள்,—பலகலவு முயாசெவிப பொறகுழையு மிளமழுப பணி களபிற வுநதிருததிப, பாாபபவர்கள கணெணசசில வாரா திழை ததவொரு பரிகார மாகவணிமண,—டிலசநுத வழகுசர வொளிா செழுஞ செஙகளிறு ஙீஙகீரை யாடியருளே, சிற்பரம் பொருளருளு நற்பரங் கிரிமுருக செங்கீரை யாடியருளே. (உ)

¶ பார்த்திவந் தனிலவுண விருளகிழித் தெழுபெரும் பரிதியென நின்னையெண்ணிப, பன்னிரு செவிககணும் பனனிரு கதிரககடவுள் பண்ணவாகள போனறுதாமுங,—கீாத்திவந தணுகாது முனபட்ட பாடுமுயர் கேடுங் கிளககவுறல்போற், கிளாசெழுங சதிாமணிக் குழைகளொன் ஞேடொன்று கிட்டிக கெழீஇமகிழசசி,—பூாததிவந தன்பிற் கலநதெனத தொடவிரு புறததுநின றிருமுகததைப, பொற் புற வசைததசைத்த றபுதமிகததாயா பூரித்த துளங்களிப்பச்,—சீர்த திவந தமாபெருந் தேவாசே ஞதிபதி செங்கீரை யாடியருளே, சிற் பரம் பொருளருளு நற்பரங் கிரிமுருக செங்கீரை யாடியருளே. (ங)

ஓங்குமறை யுள்ளுறும் பிரணவக கனிபழுத் தொண்பொருட் செஞ்சுவைத்தா, யூற்றிருந் தூறிப் பெருக்கெழீஇ வழிதல்போ லோா பூசுவா யூறலமுதந்,—தாங்குபொன் வரைமாாபி லுபநயன விதிமுறை சடங்குசெய் யாததானே, தங்கத் தரித்திடுந் தவளவுபூ வீதமிது தா

¶ பார்த்திவம் - பூமி.

னெனத் தங்கசேரோ,—டேங்குலவு மழலைமொழி குழலினிதி யாழினி தென்னுமகுறட் கோரிலங்கா, வெமபிரா ளுடைம பிராட்டியுங கண்டு மகிழ் வெயதியிறு மாநதிருபபத,—தேஙகுமதி முகநிமிர்த் தொருசே யிளங்களிறு செஙகீரை யாடியருளே, சிற்பரம பொருளருளு நற்பரங் கிரிமுருக செஙகீரை யாடியயருளே. (சு)

மௌனமய வனசக்கண முளைதசெழும் பசிளம பொருவில் கொடி பொருமருநதில், புலவியிற றனதம புயனகளி லலாசதமம் புயமலாக ளும்பு தப்பொன்,—னினமய நிறசசிறிய் வரவிநத மொன் றரை யிதிறபாதி யிப்பாதியீ, னிற்பாதி மலாதரத ததமைக குறற்வா றினிதுபூக திடுதலேயப்பத,—தனமய நிலைத்குரு செழுமபவள மலை யினிற் றனனங்க சுவடுதஙகத, தான்மிதித் தேறியுட் களிகூர விளை யாடு சரவணத திறசனித்த,—சின்மய சொரூபமூ விருமுகத திளம தலை செங்கீரை யாடியருளே, சிற்பரம் பொருளருளு நற்பரங கிரிமு ருக செஙகீரை யாடியருளே. (௭)

வேறு.

உரகரு மனிதரு மமரரு மனபி னுவந்து பணிநதாரே
ஓ ழுநம ளுரமற வெதிர்பொரு தநதையி னுநதி யுதைந்தாடி
வரவதி விரைவி னெழுந்து பயின்றிட வந்த விதம்போல
வளரொளி மணிகிளா பொன்செயு மஞ்சிறு மஞ்ச மகிழ்ந்தேறி
விரவிய வமளி கிடநது சதங்கை மிளிரக்கிடு கின்றுளின
மெல்ல வுதைநதமு தூறும் பெருவிரன் மென்சுவை யுண்டாடு
மரினரு ளொருமக னரிதிரு மருமக னுடுக செங்கீரை
யறங்குறை யாத பரங்கிரி வேலவ னுடுக செஙகீரை. (அ)

விட்டி லகமபொன் மணிப்பணி சிரமுர மென்செவி யரைகைகான்
மீது புனைந்தவர் விட்டிடு விழிகளி மென்மணி பலபைங்காரப்

பட்டி லிசைந்த குற்ற § தொட ரூடு பதிததொரு தாணியும்
பரிசென நீறுண் டொளிவிழி யிமைமயிா பயில $ வரும்பி மலர்த
தொட்டிலி னூதி யெழீஇமென் குரலிசை சுவைதரு விளையாடுந
தொறுமிரு புறமா மகளிாகள † பாடிய சுரரொடு தானுமவாக
கட்டிலி னமுதென வுணடு களிப்பவ னாடுக செஙகீரை
யறநகுன்றை யாத பரஙகிரி வேலவ னாடுக செஙகீரை. (எ)

ஒளிவளர் நாமிது பூணிபுரி யுநதவ மொனரு மின்னுமுனசெய்
தோமிலெ யெணவிண் மீனின முழுவது முள்ளமுழி தரவேழரா
திளிவரு மவ்விண மீனமட மாத ரெடுத்திரு கையுமெயு
மின்புறு மாறு தழீஇமழ விளமைக கியலபணி பலசெய்து
தெளிவறு மசுரர் குலங்களை யினிநீ றீமபய * மூட்டியநின
திருவா யினிலுயா திருவா யமரர் செழுநதௌ ளமுதேபோ
லளிவளா றீமபய மூட்டி வளாததவ னாடுக செஙகீரை
யறநகுறை யாத பரஙகிரி வேலவ னாடுக செஙகீரை (அ)

நீடெ ரம்பரா சூடு மணநதனி னின்றே யன்பார
நீய கல்லெனறவ ரேவ வருநதமிழ் நெஞசா ருஞ்சில
நாடு பெருநதவ னூடு றைகினறந யஞசா ரஞசார
னுக நிமிாநதயா நாடு புனைநதிடு நனகே யுநதேசு
கூடு மருங்கல மர்ம குடம்புரை குனரு மென்றேகை
கூவு கருங்குயின் மேவு பரஙகிரி குனரு நண்பாளா
தேடு பெருமபொரு ளாக வெழுநதவ செங்கோ செஙகீரை
சேவ லரும்புப தாகை பெறுங்கர செங்கோ செங்கீரை. (அ)

---

§ தொடர் - இழை.
$ அரும்பி - பிறவினை.
† பாடிய - செய்யியவென்னும் வினையெச்சம்.
* ஊட்டிய - செய்யியவென்னும் வினையெச்சம.

கூனா விளம்பிறை வேணி யருஞ்சலி கொண்டே யின்பான
  சோதி லரும்பொரு ளோதி மகிழ்ந்த குழந்தா யென்றாய்முன்
கான வரங்கனை யான சௌந்தரி கணபா ரென்றேமென்
  காலின் விழுந்தெழு ¶ மாலின் மயங்கிய காதா செந்தூரின்
மான மிகுந்தெதிர் சூரனை வென்றுயர் மஞ்சா குஞ்சோலை
  வாவி வளம்பல வாகு பரங்கிரி வந்தா யந்தாது
தேன் வரம்புய பாதமுறுங்குக செங்கோ செங்கீரை
  நம்புப தாகை பெறுங்கர செங்கோ செங்கீரை. (கூ)

செங்கீரைப்பருவம் முற்றிற்று.

ஆகப்பருவம் உ-க்கு விருத்தம் (உ0)

மூன்றாவது: தாலப்பருவம்.

தம்மை யொருவர கணமாகக்கு தலைவ னெனுமெற் றாகசுரிமை, தழிஇவா
னுலகந் தாங்கியமா தவறாக குடலர தவளமற,—வெம்மை யொருவா
விடத்தரன்முன் வெதும்பிக கருக விட்டதென, வெகுண்டார் கலி
யைத் தாககுதல்போன் மேலவீழ்ந் தெனுண் மினிர்தரளஞ்,—செம்
மை யொளிகான் மணிபவளந் திரைநீ ரோடு கொளவீயிடுஞ், செயல்
போன முகந்து சூறையிடல சிவணத் திசைகான் றெனும்பொழியுஞ்,
சீமவிம முகிலசூழ் பரங்கிரிவாழ் தூயோய் தாலோ தாலேலோ, தோ
கை மயின்மீ தெழுந்தருளசெஞ் சுடரே தாலோ தாலேலோ (க)

உழுவா ரொலியு நாறுசெய்வா ரொலியும் பேர்தது நடவுசெய்வா
ரொலியுங் களைகட் டெழுந்தமிழி ருழத்திமார்பாட் டொலிடிமொன்றி

¶ மால் - ஆசை

தாலப்பருவம் தாலாட்டுப்பருவம் - தாலாட்டு - ஓர் வகையாக நாவசைத்துப் பாடும்பாட்டு.

கோதிய லுங்குற வோரொடு வலைஞர்கள் குடியிற் றோன்றுமவள்
கொளகைக கிசையக குறவர்கள பெற்றுக கொழுசுங் கிளிமொழியைச
சாதி யிழிந்தவெ னுறு மணாதவ தாலோ தாலேலோ
தநதைக் குபதே சஞ்செப பியவா தாலோ தாலேலோ. (௮)

வேறு.

அளைந்த வெண்கிரண மானு மீனர் வானுர
வலாநதி லஙகுபிறை போலே மேலோா பாலைய
வளர்ந்த கொழுபுருக மாவா யீவாய தேவார
மகிழ்நத தமபியென வானோ ரேனோ ரானோரு
* மிளைநத சிநதையொடு நீவா வாவா காவாவென
றிறைஞ்சி நின்றவரு கூலா வேலா மாலாசை
தளைநத வமபாவினை நீராய் தாலோ தாலேலோ
தரும்ப ரங்கிரியை யூராய தாலோ தாலேலோ. (௯)

அரும்ப லங்கொடுவி தாரா தாலோ தாலேலோ
அரும்ப லங்கொடுவி தாரா தாலோ தாலேலோ
கரும்பு யஙகமொழி வாகா தாலோ தாலேலோ
கரும்பு யங்கமொழி வாகா தாலோ தாலேலோ
இருமப ரம்பொருவை வேலாய தாலோ தாலேலோ
இரும்ப ரம்பொருவை வேலாய் தாலோ தாலேலோ
தரும்ப ரங்கிரியை யூராய் தாலோ தாலேலோ
தரும்ப ரங்கிரியை யூராய் தாலோ தாலேலோ. (௧௦)

(இ-ள்.) அரும்-அரிய, பலம்-(தன்னைவந்து வணங்குந தொண்டர்களுக்குப்) பிரயோசனத்தை, கொடு-அருளுகின்ற, விதாரா-கொடையை யுடையவனே! அரும்பு-உண்டாகின்ற, அலம்-அமைவினை (அடக்கத்தை), கொள்-கொண்ட,

* இளைந்த - விகாரம்.

தாவிதாரா-(தெய்வயானை வள்ளியம்மையென்னும்) இரண்டு மனேகவிளையுடையுவனே! கரும்பு-கருமபானது, உயகரு-வாடுகின்ற, அ மொழிவாகா-அநத வார்தனதயின், அழகை யுடையவழனே! கருமபுயஙகம-கரிய பாடபுகளை, ஒழி-கெடு ககின்ற, வாகா-(மயில) வாகனததை யுடையவனே! இரு-பெ ருமை, பரமபு நிறைநத, ஒரு-ஒபபறற, லவேலாய்-கூரிய வேலாயுதத்தை யுடையவனே! இருமபு அரம பொரு-இரு ம்பினலாகிய அரத்தைதயொதத, வைவு-நிநதையை, ஏலாய்-பொருநதாதவனே! தரு-கறபகவிருக்ஷத்தினுள்ள, உமபர்-தேவர்களது, அம-அழகிய, கிரியை-செய்கைகளை, ஊராய்-செலுததுதலை யுடையவனே! தரும - (நினைததவறறைக) கொடுககும, பரஙகிரி-திருபபரஙகுன்றமாகிய, ஐ ஊராய்-அழகிய நகரத்தையுடையவனே!

குறிபபு:—கருமபுயஙகம் பெரியபாம்புகள் எனவுமாம். இருமபரம பொருவைவேலாய் எனனும் இரணடடிகட்கும நிரலே பெருமையாகிய உண்மையைய விரோதிககினற நிந தையைப பொருநதாதவனே-இருமபினலாகிய அரத்தை யொத்தகூரிய வேலாயுதத்தை யுடையவனே யென்றலு மொன்று.

தாலப்பருவ முற்றிற்று.

ஆகப்பருவம் ௩-க்கு விருத்தம் (௩௦)

௪காவது: சப்பாணிப்பருவ

பொங்கழன் முளைத்தெழு கொழுநதெனுஞ் செஞ்சடைப் புங்க வன் றிருமுகத்திற், பொலிநுதற் கட்பிறந் தொளிருமோ ராறுசிறு

சப்பாணிப்பருவம-இருகரங்களையுய் ஒருங்குசேர்த்துக் கொட்டும் பருவம்.

பொறிகளா யற்விலைமிகலோ,—ரஙகரிய தஙகிளைஞர் கட்புனா மெலிந் துவிடி லனபுடன ருங்குவதுபோடி லனவிறைய மவனணப னுஞணமங் தேபின்ன,ரங்கஙகை யாறறிலவிடவக,—கஙகைதன மைநதனு மென றுதன னியலபினைக காட்டாது பாதுகாததுக, கணபபொழு தினிற சரவணப்பொயகையுளவிடக*கஙகளி ருமூன றுகொணடு,—தஙகருள விளைநதிட வளாநதிடுங் கறபகஞ சப்பாணி கொட்டியருளே, தமிழ் வளந தருபரங் கிரிவருங குருபரன சப்பாணி கொட்டியருளே. (க)

உருவுகணவ் —ளளாமை வேண்டுமென பதனுண்மை யுலவைய னல் கஙகைகாண, வொளிாசிறு புலிஙகீக ளாகியங கங்கவாத மூறு வலி யொடுககிவருதான,—மருவுசம யநதனை வளாககினற தாயாதன் மநதிர வெழுததுளனபூ, மனமெனுங் தனதிருப பாரு வதறகொபப வதனமா ருகமுடிவி,—லொருவுமச சமயஙக ளொல்ரு வதறகொப்ப வொருதனு வெடுததுநாளு, மூறறிருந் திளநரு வொழுகம புயாசனத துவகைமொ டுறைநததேவே,—தருவுநிகா தருசரஞசேங்தொளி ததும் பிடச் சப்பாணி கொட்டியருளே, தமிழவளந தருபரங கிரிவருங் குரு பரன சப்பாணி கொட்டியருளே. (உ)

மகவாகி யொருதாய் வயிற்றினில வயாவுற்று வாராத தநவதமெ ன்ன, வந்தனப ரிதயதா மரைபோ விலங்குசர வணமலரும வனசமல ரிற்,—றகவாயிருந்திவன ருயிலாப் பிளளையென றவிரமாலாதிபுலவா தருமேவ லால்வந் தழைக்குமூ விருமாதா தஙகரத தாறுமகவாப்ப,— புகவானைமயோடுசசி மோநதுமுத தஙகொணடு பொற்புறவணைததணை த்துப், பொனவளள மூலேயிற் சுரநதூறு தீம்பால் புகட்டத தெவிட் டவுண்டு,—சகவாணப கொண்யாட வளரிளஞ செமபரிதி சப்பாணி கொட்டியருளே, தமிழ்வளந் தருபரங் கிரிவருங் குருபரன சப்பாணி கொட்டியருளே. (ங)

---

* கம்-தலே.

மாதா வொருத்திகரு வூமிருவ ரன்புள் மடுத்துத் ததும்பிமேன் மேல், வழிதலபோனு முருமவள் ளமமொழியு மினனமுத மாந்திமிறு மாக்குநின்னைச,— சேதாங்க மலமலர்கள சரவணப பொய்கையிற் சேரச சுமந்துநிற்றல, செழுந் திடைசகைவிடு வழுமா றிடக்கனற் றேவேறு பலவுருகொண்,—டாதார மாய்வந்து தாங்குக னிகாபபமே லந் தென்ற லஙகுலாவ, லவ்வழுத தீரவான மருத்திறையும் விசிறிவினை யருவூா யியறறனமானு,—தாதா வெனபபுலவர் சூழவதி யுங்குமர சப்பாணி கொட்டியருளே, தமிழவளந திருபரங் கிரிவருங் குருபரன சப்பாணி கொட்டியருளே. (௪)

அதுவிது வெனச்சுட்டு சறகடங காதது யாதிநடு வநதமாகி, யணுவாகி மேருவா யருவாகி யுருவாகி யருவுருவ ஞருவமாகி,—முதுமறையின் முடிவாகி யொனறு யனந்தமாய மூனனைப பழம்பொருட்கு, மூலமாய் மோனமெய்ஞ ஞானமா யனபாபெறு முத்திககு வித்துமாய் மற்,— றெதுவெனினு மதுவாகி யிவையெலா மல்லவா மென்று மொரு தன்மையாகி, யெலலா வுயிாககுமோ ருயிரா யிருக்குமீ யினி யுமே லேநதுகையாற,—சதுமுகன டணியும பரங்கிரிச் குமரவேள் சபபாணி கொட்டியருளே, தமிழ்வளந திருபரங கிரிவருங் குருபரன் சப்பாணி கொட்டியருளே. (௫)

வேறு.

சநுவை யிளங்கிளி யனமின மென்று தழீஇநா ணுட்கொள்ளுந்
தடத்தி லிலங்கு பொகுட்டு வெழுநதீமா தரமலர் திருசெய்ய
பஙகய மலர்போ லுங்குற மகளிர் பரிநது வளர்ததுநிதம
வாகே தேனே யமுதே யென்று புகர்ந்துட் களிகூரு
மங்கை யிளம்பரு வங்கவி னுறவிரு மார்பிற் பெரிதாகி
மலியுங் களபங் கமழும் புழுக் வணைந்து நிமிர்ந்துவளர்
கொங்கை யடங்கிய வங்கை சிவப்பக் கொட்டுக சப்பாணி
குமர பரங்கிரி யமர பரம்பர கொட்டுக சப்பாணி. (௬)

ஒருத்தி பெறுஞ்சிறு மைந்தர்கள் ளுட்பயி லுவகை மிகக்கூழமி
யுற்றுச் சிலபக லொழிய வருகுகா றுடனுட் பகைகொணமே
யருததி பெரும்படி யொருவரை யொருவ ரடித்திட-ல சிறுபான மை
யாகிய வுலகிய லதனுக கொருகரி யாமென வமராதமைத்
திருத்தி மகிழ்ந்தவர் சேனை பதியாந தெய்வத திரமிகுநின்
றிருமே னியிலிரு புறமுந் தமைய்யே சிவண முளைததிடுசெங்
குருத்திக ழுங்கர மலர்கள பொருததிக கொட்டுக சபபாணி
குமர பரங்கிரி யமர பரம்பர கொட்டுக சப்பாணி. (எ

மன்றன மலர்க்குழன் மகளிரை யாடவர் வந்தனை செயலபாரில
வழுவா மெனினும் புலவியி லவரை வணங்கல் வழுவமைதி
யென்றறி ஞர்க்கு ளியம்பிக கௌளவுர னேயா தியதேவ
ரெவருஞ சாமி யெனும்பெயா தனியே யேலா விதநிறகே
யொன்ற வுரைத்திடு குறிகா ரணமென்னு மொணபெயா நிலைநிறுவற
குறுநீ யொருசிறு குறமா திருபத மூடலி னுடனொடுநினை
குன்றலின் மெய்சசிர த்ுனறு கரங்கொடு கொட்டுகசப்பாணி
குமர பரங்கிரி யமர பரம்பர கொட்டுக சப்பாணி. (அ

வேறு.

வரம்பறு † மாவி தருங்கய மொய்தத மலாப்போதன்
வயங்கிய தேவு நகுநதிரு வைதத நிறததானு
நிரம்பிய வான வருந்தொழு கற்ப நிழற்கோவு
நிதம்பிரி யாம லிருந்த வருத்த மறப்பாரி
னுரம்பயி லேவ ரருநதவ முற்றி னுமெட்டாம
லுறுந்செய லேவிசய் பெருந்திற லுற்ற கனற்கோவிற்
பரம்பர ரீய வருங்குக கொட்டு கசப்பாணி
பரங்கிரி மேவு மிளங்கதிர் கொட்டு கசப்பாணி (கூ)

---

† ஆவி-வாசனை.

விசும்பினி லேறு சலம்புனை சித்தா தவப்பேறே
விளங்கிய யாவு நிறைந்திடு மத்த விதசசிரே
யசும்புற வூறு நெடும்பிர சத்தி னருட்காவே
யடங்கலர் வீறு மறந்தணி வித்த திறற்கோவே
வசுந்தரை மீது மகந்தழை யச்செய் மறைத்தேவே
வணங்கிய தேவா சிரந்தொறு முற்ற மணப்பூவே
பசுந்தமிழ் கூறு பரம்பொருள் கொட்டு கசப்பாணி
பரங்கிரி மேவு மிளங்கதிர் கொட்டு கசப்பாணி. (௧௦)

சப்பாணிப்பருவம் முற்றிற்று.

ஆகப்பருவம் ௪-க்கு விருத்தம் (௪௦)

ஐந்தாவது முத்தப்பருவம்.

தனிவரு திருத்தகல் பொருள்போலச் சகல வுலகு மீன்றவொரு
தாயா முமைதன் கேளவரொடு தடாகந் தனினமீர்ச் சாலமுறை
யினிவரு திருங்கு மேறேறி யெழீஇவந் தருவா ரினையுமெடுத்[சியணைபு
தெடுத்தோ ருருவாக செய்கந்த னெனும்போ பெற்றோ யிறைஞ்
கனிவந் திளைத்தென பாகக்கருளுங் காரூர் பரங்குன் றூர்வாழுங்
கடம்பா வடவேங்கட வாமெய் கமழுஞ் சைவா கமம்பொதிகை
முனிவன் றனக்கு மொழியுநின்வாய் முத்தந் தருக முத்தமே
முகுந்தன் றருந்த மருகனெனு முருகா முத்தந் தருகவே. (௧)

தொழுது வணக்குந் தலைவானோர் சூழும் பொய்கைத் துறையிலுனைத்
தன்றி யெடுத்து மடியிருத்திச் சுரக்கு முலைச்செஞ் சுவையமுதம்
பழுது விலக்குந் திருவுளத்தாற் பசியோ ராது யாராமுகமார்ப் [ணைத்
பயிலு நினைவிற் புறத்தியுண்ணப் பண்ணவோ பொற் பசுங்கிண்

முத்தப்பருவம்-முத்தங்கொள்ளும்பருவம்.

தழுது வரிவண் டுழககுகுழ லுமையா மொருதாய் கறந்தூட்ட
வுண்ட புதல்வா திருப்பரங்குன் றுறையு முதல்வா வவ்வமுத
முழுது மணக்குஞ் செங்கனிவாய் முத்தந் தருக முத்தமே
முருந்தன் றகுநத மருகனெனு முருகா முத்தந் தருகவே. (உ)

அதிரார்க்கலியி னரவொலிவிண ணளவும் பரங்குன றமாவாவி
யனைய மேருச சாரனமடு வடைந்து வாஞ்ஞோ ரங்கமவிதிரா
விதிரா நின்றிறைக்குவாசெயல விளம்பி யெமைசகை விட்டெலன று
வேண்டித் துதிகருந்துதிசகருளசெயமிருநதமகிழசசிவிலோவுமுன ஞ
ளெதிரா ரெனக்கென றுந்தையினை யிகழ்ந்த பாவி யெனுந்தகக
ளியாகந தனக்கொருத திருந்தவிவ ரிகழ்ச்சி விளைவு மெதிரதோன்ற
முதிரா முறுவ லரும்புநினவாய் முத்தந் தருக முத்தமே
முருநதன றகுநத மருகனெனு முருகா முத்தந் தருகவே. (ங)

வற்று றாறி வான்சுரபி வழங்கும் பாலும வடிதநெடுதத
வாஞ்ஞோ ரமுதுங் கற்பகப்பூ மலாசசெந் தேனு மாமதுரம்
பற்று தென்முக் கனிரசமும் பலவாங கருப்பம் பாலுமணப்
பாகுங் கலந்து குழைததுமிகப் பருகஞ் செய்யப பட்டாலுஞ்
சற்று மினுமொவ் வாதெனினுஞ் சங்கப் புலமைத தலைவாநீ
தங்கும பரங்குன் றெங்குமனபா தாமபா டுஞ்செந தமிழ்ங்கரு
முற்று மழலை மொழியுநின்வாய் முத்தந் தருக முத்தமே
முருந்தன் றகுந்த மருகனெனு முருகா முத்தந் தருகவே. (௪)

ஆவா தந்தை வேறெருக்கொண் டதனு லோநீ வேடாக
மாறு மலையிற் றங்கலினே ஷமுதே யருந்தி யதனுருவாந்
தேவா தியரால் வளாத்துதவுந் தெய்வ யானை திருமணஞ்செய்
சிலம்பா வவள்வா யிதழமுதந் தினமுந் கொடுக்கத் தேடியுனை
வாவா வாவென் றழைத்தாலும் வாரா தோடி வனவேடர்
மடமான் வாக்கிற் கலந்திரந்து வணங்கி மருவி மலரிதழ்த்தேன்

மூவா வமுதென் றருந்துகின்வாய் முத்தந் தருக முத்தமே
முத்தனைய நகுநத மருகனென்று முருகா முத்தந் தருகவே. (ரு)

வேறு.

உன்னிடிற் செய்யுமெல் லாம்வல்ல சித்தனென றுந்தைதனே யுலகமெல்லா, மேர்தருஞ்சொன் மெய்ம்மையன் றுபசார மேயென்ன வும்பரார் குழமிபுறுகண,—டன்னிடத் திற்சொல்ல வலையுமொரு சிறிதுந் தவிர்க்கமுடி யாதவாறத, தனிமுதலு நனியுலகை கொள்ளக் கடுஞ்சமரத தருவரைச சதங்கேவலாற,—சென்னனியக் கொய்து கொய்தோங்குங கருமபனந்திரளகா யெனசகுவித்தது, திருவருஞ் சுரநதுவா னுடுகுடி யேற்றியத தேவரிடா போக்கியனையாா,—பன் னியாக கபயமொடு முஙகலப தாசநின பனிவாயின் முத்தமருளே, பரி திரு மும்பரங கிரியிலவா முருகன பனிவாயின முத்தமருளே. (சு)

தந்தையிலி தாயிலி பிறப்பிலி யிறப்பிலி சமானமிலி யென்றுநித முஞ், சகலவே தாகம புராணங்சண முறையிடத தானே தனித்த தனியாய்,—முந்தைநான முகனுதி முத்தேவர் முததொழிலின முதன் முறை தொடங்குநாளின, முனபுறு மநாதிநா ளுளளதா யருளுருவ முழுமுதற் கடவுளாநீ,—சிநதைகளி கூரவான் செய்தவப் பேற்றி னோ சிற்றிளங் குழவியாய, செயகைக இணங்கவுமை யம்மையினு மோரறுவர் சீாததாய ராகவவாதம,—பநதைநிகர் முலைபால் சுரந்திட சுவைகொணின் பனிவாயின முத்தமருளே, பரிதிரு மும்பரங் கிரி யிலவா முருகன் பனிவாயின முத்தமருளே. (எ)

* சலந்தருபல் வகையான முத்தமொடு $ தரைதரத் தக்கவத் தகை யமுத்தஞ், சகலமும் புரைபடுங் கட்டிவைக் கப்படுந் தனிகர்தலே

---

* சலநதரு பல்வகையான முத்தம - சலசம். $ தரைதருபல்வ கையான முத்தம்-தலசம். எனவே, எல்லா முத்தங்களும் இவ்விரு வகை முத்தங்களுள் அடங்கியவாறுகாண்க.

வாயிருேறுங்,—கலந்தருகி யொளியறத் தூங்கிநிற் கப்படுங களமு
றுங் காசையீந்து, கைவிட்டு நீங்கிடும் பேதையர்க ளேமிகக் கருதப்
படுங்கணங்கா,—லலந்தரு கிறைஞ்சிநிற கினறமெய் யடியவாக கருள
சுரக் குங்கடைக்க, ணன்னையே தந்தையே யவையுளொ னறுயினும்
மற்பமு மவாவுகிலலேம்,—பலந்தரு மறைசகுமுதன மந்திரந தோன்
றுநின் பனிவாயின் முத்தமருளே, பரிதிகு ழுமபரங கிரியிலவா ழுங்
குகன் பனிவாயின் முததமருளே. (௮)

வேறு

அண்டர்வி டந்தொட நின்றல றும்பொழு தததரு குற்றினிநீ
ரஞசலி ரென்றப யநதர வங்கண டுதத தனைசசிறிதா
வுணடசி வனறனெ னென்றனை யெனவுமு ளொரத்ததி றற்புலவோ
னுக்கென வனபரு ணாநதிட வனறக முறறபொ ருட்கொருநீ
கண்டறி யும்பொரு ளெங்குமு யாநகுக லபபவு ரைரதெதிரே
கம்பமு றுங்கல கமபுரி யுங்கவி கட்குமி கிழ்சசிசெயவோய்
முண்டக மங்களி கொணடல ருஞசிறு முததம ளித்தருளே
முந்துபரங்கிரி வந்தரு ளுங்குக முததம ளிததருளே. (௯)

மன்றின டம்புரி யுஞ்சிவ சம்புவ ணககம தறகொருமா
மந்திர மும்பொரு ளுநதரு நினைகைவ ணககம தறகெழிலா
குன்றிலெ ழுங்குற வஞசியி ளஞ்சிறு கொப்பிலு டைததிழிதேன்
கொண்டுபி ழிந்துக லந்துபி சைநதுகொ டுததவ ளதனைமா
மென்றித ருஞ்சுவை யென்றுள ருநதிய வித்தக தத்தலைபாய்
வெண்டர ளம்பொழி சங்கின மெங்கணு மிக்குல விப்பயில்சீர்
முன்றிலிலங்கிய தெய்வதில மர்நதுவ முததம ளிததருளே
முந்துப ரஙகிரி வந்தரு ளுஙகுக முத்தம ளித்தருளே. (௧௦)

முத்தப்பருவம் முற்றிற்று.

ஆகப்பருவம் ௩-க்கு விருத்தம் (௩௦)

ஆறாவது: வாரானைப்பருவம்·

· விரித்தவன சப்பர் சடைப்பரப பெங்களும் வெண்சங் கினந்த வழ்ந்து, மெனகரு வுயிரததீனு முததமுந திரையெறியு மிளிருநண் டுளியும்வேறு,—பிரிததறிய முடியா திலஙகவிடை யிடையனப் பேடு தவு பீடுபெறுமவெண், பேரண்ட மும்பொலிதல சாரண்ட மிசை சிறிது பெரிதா முடுக்கணங்கள்,—சிரித்தலாத லொப்பவித் தூடுமு கிா குலுகிாத கிடமீடந தேடிமெலலத, திகழ்சங்க மொன்றாாத லவ் வானி லுளிாநிலவு செலலுத ளிசர்க்கும்வாவி,—விரிததமர வண்டு கண முழங்கும பரஙகிரியின் வள்ளிகண வனவருகவே, வஞ்சவுரு நீடு கிர வுஞ்சகிரி யூடுருவு வடிவேல வனவருகவே. (க)

அருகுவரு சேவலெகி னமபவள வாயமூ தருத்தித திருத்தியன் பாக, லணைத்தணைத துததுனி யகறறிநு லுமமுனி விரும்பியகல பெட் டையனனங,—குருகுவிளை யாடலிற பேடைகண சாடையிற கூடுங் குறிபபுணாநது, குரூஉசசிறை விரிததுத தழீஇநலந துயத்துமகிழ் கூாதலகண டெட்கொதிதநுப்,—டெருகுமயல சறறும் பொருமையிற் றனசேவல பினசென்று வலியவநது, பெட்பினூர் கட்கேது வெட்க மென றிடமரூஉம பெயபுனற பொய்கைசூழ,—வருகுவடு முடிவா னளாவும பரஙகிரியின மருஙகுவா கனனவருகவே, வஞ்சவுரு நீடுகிர வுஞசகிரி யூடுருவு வடிவேல வனவருகவே. (உ)

குட்டிமுன் பிரமனைச சிறையிட்ட நினனைக் குழிததவன் றேவி யனையாள், குற்றமா றிபபணடு போலிருக கப்பல கொழுநதழற் குண் டமீடுவட்,—கிட்டியுரு வொனறுபோ தாதெனவனநதன் னிடைததுக் கிளாநதுசரியை, கிரியைமுழு வதுமொருவி யோகத திருத்தலபோற் கிஞசுகக கேழ்களிநத,—நெட்டித ழலர்நதெழுங் கமலமேல் வெள்ள

· வாரானைப்பருவம்-வருதலைவிரும்பியபருவம். வாரானை-வருதல்.

ன்ன நிரைநிரை குலாவிநிற்கு, நீடேர வணமெனக் கூடேபல தீர்த்தநீர் நேடிவந் தாடிநேரே,—மட்டிலா வடியவா ணேங்கும பரங்கிரியுள வளரிளஞ்சேய்வருகவே, வஞ்சவுரு நீடுகிர வுஞ்சகிரி யூடுருவு வடிவேல வன்வருகவே. (௬)

தடித்துப் பருத்துக் கொழுத்தவிள வாளைமீன் சமாபுரிந் தொன்றொடொன்று, தாவிக் குதித்தலின் உருமருவு தெனசெழுந தட்டினூ டுருவியப்பாற்,—றுடித்துக கனித்தேக வொருபெருந துளையிட்ட திருவசகசரங்காபதத, தோனறமிச செயயதேன றட்டினூ டிழியுமது தும்பிபல தொணடைதாஙகிப,—பிடிததுக கனிததுக் குடிததுருசி பாராததிளம பிடிகட்கு முனனருததிப, பிறைமருப பிறையுழுளை யாதமென கனறினைப பினனுணப பரிதுவநது,—வடிததுக கொடுத்திடு தெனபரங் குனறுறை மழவிளங குகனவருகவே, வஞசவுரு நீடுகிர வுஞசகிரி யூடுருவு வடிவேல வனவருகவே. (௭)

குளங்களுட் புனலாடி வருமிள மடநதையா குழாமுங குறிஞ்சியின்கட், குறவாகள விளைசசெந நுனையிளங கதிரீணடு கொளளுநீர் வேட்கைமிகவு,—முளங்கரு நி வநதுபருகிசசெலுங கரிகளுமொருஙகே யளாவிநாளு முயர்கரைச சுழலி னுலாவருத லுமபெலரு முயயுமொண மாரிபெயதற,—கிளஙகதி ரெறிசகினற மினனலகளுடனகூடி யெழிலிபலு வாரிநீருண், டேழ்இவநது வாரிகுழ் தோற்றமொப்பாமென்ன வெதிர்கண்ட பேரியமபும்,—வளங்களிசை யும்பரங் கிரியிலுயர் தீபமெனு மாணிகக மணிவருகவே, வஞ்சவுரு நீடுகிர வுஞசகிரி யூடுருவு வடிவேல வன்வருகவே. (௮)

வேறு.

மேவுந் தன்தூச் சியின்வடபால் விரும்பித் தோய்வார் வின்னுமுரை
மெய்யே யுரகும் படிபுரிந்து மிளிர்* சத் தியகூ வமுமேல்பால்

* சததியகூவம் - அரிச்சநதிர மகாராஜன் தனனிடத்து மூழ்குதலாற் சத்தியவிரதந் தவறுதிருககும்படி செய்த ஓர் தீர்ததம்.

விரவுந் திரைநீர் மூழ்கியெழு வார்க்கு மேலா மகப்பேறு
வழங்கு மரிய $ புத்திரகூ வமுமேம § பரமன வடிவாகப்
பாவுஞ் சீர்பெற றிருக்கின்ற பணைபிற கேறபக் கங்கையெனப்
பரிந்து தாங்கும பரங்குன்றிற பைங்கார் வரவு பாரதெதிரே
கூவும் பசிய மஞ்ஞைமிசைக குழகா வருக வருகவே.
கொழுத்த மதுரம படுத்தவருட் குமரா வருக வருகவே. (௬)

திதிக்குங் கடவு ணிறமுகிலெ சூழ செழுமபா லுததி கடந்திசழத்
தேவ ரமுதங் கடையரிறுத் தியமா தரமபோற் செய்யமலா
துதிக்கு மடியார சிவபூசைத தொழிலுக குதவுங காந்திரதுச்
சோலை சூழவெண சுதைதீற்றிக துலங்கு மாடஞ் சூழ்நாபப
ணுதிக்கும பராக்குன் றினிலுடனப ருளனா தனிலு மொளியாம [க
வெள்ளிரும பொருளை வரிவளிக ளூழுது மதுவுண டுறங்கியெழீஇ
குதிக்குங் கடமப மலரணிபுங் குழகா வருக வருகவே
கொழுத்த மதுரம படுத்தவருட குமரா வருக வருகவே. (௭)

அடுக்கும் புல்லா யிரங்கோடி யண்டப் பரபபெல் லாம்படைத்தாய
கச்சர சரமா கியவுயிர்த தொ மணிக ளாக வணிந்தவற்றுண
மடுக்குங் கிரண மதிடரிந்து வெளவி யாகச சூட்டியெங்கு
மருவி வனப்பு நோக்கியுள மகிழ்பி தாவாய வதிந்தாலு
மெடுக்குங் கோலந் தனக்கிசைய யாரு நடிபப தியல்பனறே
விளைஞ்சே பாரீ குழையாதி யியனற பணிக ளிட்டழகு
கொடுக்கும் பெருஞ்சீ பரங்கிரியிற் கொடியோங் காண வருகவே
கொழுத்த மதுரம பழுத்தவருட் குமரா வருக வருகவே (௮)

$ புத்திரகூவம் ஓர் புண்ணிய தீர்த்தம

§ பரமன் வடிவாகத திருப்பரங்கிரி இருக்கிற சரித்திரம்-திருப் பரங்கிரிப் புராணத்துட் காணக.

ஆறா தாரங் கடந்ததுரி யாதீ தமுந்தீரந் தப்புறமா
மகண்ட வெளியி லத்துவித மாகிய பரமா னந்தமுழுப்
பேறாய் விளைந்தவருட்பெருக்கே பிறழுஞ் சமயப் பிணக்கறுத்துப்
பிறங்குஞ் சைவப் பெரும்பொருளே பிறவிப் பிணிக்கோர் பெரும
மாறாய் வரும்மு மலவிருளை வாட்டுஞ் சுடரே யன்பருள [ருந்தே
வைப்பா நிதியே மதியாமன மாவா லனை வகிர்ந்திரண்டு
கூறாய விழவே லெடுத்தபராங் குன்றாய வருக வருகவே
கொழுந்தமிழ் மதுரம் பழுத்தவருட் குமரா வருக வருகவே. (௯)

முருகா வருக மூவிருமா முகவா வருக முழுஞான
மூலப் பொருட்கு மூலமென முளைத்த முதலே வருகவரி
மருகா வருக கணேசன் மணியே வருக மறைமுடிவில்
வளரும் பொருளே வருக்குற மடமான் மகிழு மழலையிளம்
பருகா வமுதே வருகசுவைப் பாகே வருக பாவலர்தம்
பாடற் கிரங்கி யருள்செயுங்கற் பகமே வருக பழனமெலாங்
குருகார் பரங்குன் றுறைவடிவேற் கோவே வருக வருகவே
கொழுந்தமிழ் மதுரம் பழுத்தவருட் குமரா வருக வருகவே. (௧௦)

வாரானைப் பருவம் முற்றிற்று

ஆகப்பருவம் ௬-க்கு விருத்தம் (௬௦)

ஏழாவது: அம்புலிப்பருவம்.

ஓங்கும்ப ரவையி னெழுந்துவர லாலும்வா னூர்தரலி னாலு மென்று, மூலகம்ப ரமரங்க ணனவந்த விருமாத ரோடுநயந் துறுத லாலும்,—தாங்கும்ப வித்ழ்விரியு மிரவலாத முகமலர் தரச்செய்த

அம்புலிப்பருவம் - சந்திரனை விளையாட அழைக்கும்பருவம்.

ல்லாலுமிகுபூந், தண்டாத மேனிவந் திடலாலு மைமிலிருந் தவளந
தழைத்தலாலும,—பாங்கும்பாகுழலொரு மெம்பிரான றனையொப் பா
யென் றறிந்தழைத்தான, பரங்குன றுருநம பரங்குன் றுளேயருள்
பழுத்திடுந் தேவதருவே,—யாங்கும்ப முனிவனுக கருளசெய்ந தேசி
கனொ டம்புலீ யாடவாவே, யருட்பிழம் பாகிய தெருட்பழம பொரு
ளொட னம்புலீ யாடவாவே. (க)

(இ-ள்.) ஓங்கும் பரவையுள எழுந்து வரலாலும-உயர்ந்த கடலினின் றுந்தோனறி வருதலினலும், வான ஊர்தரலி னுலும்-ஆகாயத்தினிடத்தேயூர்ந்து செல்லுதலினுலும, என்றும் - எக்காலமும, உலகம - உயர்ந்தோர, பரமர் அம கண என-சிவபிரானுடைய அழகிய நேத்திரமென று சொல்லும் படி,;வந்து—, அவிருமமாதாஒடுங்கம தூறு தலாலும-விளங்கா நின்ற அழகுடனே நன்மையானது நெருங்குதலானும், தாங்கும-தாங்குகின ற, பல் இதழ்விரியும்-பலவாகிய இதழ் கள் மலரபபடும், இரவு அலாதம முகம அலர்தரச செய்த லாலும-இராத்திரியினகண் மலர்களாகிய (காவி'முதலியவற் றின) முகங்களை விரியச் செய்தலானும, மிகு பூ தண்டாது மேல் நிவந்திடலாலும-அதிகமாகிய பொலிவு நீங்காது மேலு மேலும் உயர்ந்திடலானும, மை இல் இ,ந தவளம் தழைத் தலாலும - குற்றமில்லாத பெருமையுள்ள வெண்ணிறம விருத்தியாதலினுனும், எனச் சந்திரனுக்கும.

இனி-ஓங்கு உம்பர் அவையுள் எழுந்துவிடலாலும் உயர்ந்த தேவர்களது சபையினடுவே யெழுந்தருளி வருத லானும், வான் ஊர்தரலினுலும் - (அத்தேவர்கட்குச் சூர வன்மனுலிழந்த) தேவலோகத்தைக் கொடுத்தருளுதலானும்,

என்றும உலகு அம்பரம் அரம் கண் எனவந்த இருமாத ரொடு நயந்து உறுதலாலும் - எககாலமும் உலகத்தார கடல் அடிம் (இவர்களுக்கு) நேத்திரங்களென்று சொல் லும்படி வந்த (தெய்வயானை வள்ளிநாயகியாகிய) இரண்டு பெண்களுடனே விரும்பிப் பொருந்துதலினாலும், தாங் கும் பல் இதழ் விரியும் இரவலர் தம் முகமலர் தரச் செய்தலாலும-சுமர்கினற பற்களையும் (மேலகீழ என்னும) இதழ்களையுந் திறக்கப்படும யாசகர்களுடைய முகமலர்ச்சி யடையும்படி (வேண்டு வனவற்றைக்) கொடுத்தருளுதலா லும, மிகு பூ தண தாரு மேனி வந்திடலாலும் - (அனபர்க ளாலே சாத்தப்படும) மிகுந்த பூக்களினாது குளிர்ந்த மகரந் தங்கள் (திரு) மேனியிலே வந்திருக்கதலினாலும, * மையில இருந்தவளம தழைத்தலாலும மயில் வாகனத்திலெழுந்தரு ளியிருந்த சிறப்பு வளர்தலினாலும, எனக குமாரக்கடவுளுக் கும் பொருள் காண்க.

திருத்தங் கலைத்தலைச் சங்கத்தின் மேலெழுதி செவ்வாம பலங கொடுக்குஞ், செந்தினகரனபுற மடுத்திடுதி யெங்கணுந திகழுயிரப் பயிர்செழிக்கும்,—கருத்ததந்த மேதக வுறசகோடி யரியகட கடகத்தி டத்திலமர்ந்தி, காமாரி மேலேறி யோடியும் வருதியக காரணங் கருதி லெல்லாம்,—பெருந்தீர்த்தங்க ளும்பொருந் தபபரங குன்றிலுன் போ லுட் களித்திருந்தான, பொருவில்பல சமயிகளு மறைமிருதி யாகம புராணமும் புகலவருசீ,—ருத்தங்கள பலவுமொன முகிலின் றவ் னுடனம்புலீ யாடவாவே, யருட்பிழம் பாகிய தெருட்பழம் பொருளு டனம்புலீ யாடவாவே. (உ)

* மயில் - மையில போலி.

(இ-ள்) திருந்தகு அம் கலை சங்கத்தின்மேல் எழுந்தி- இலக்குமி வாசஞ்செய்யாநின்ற பாற்கடலினிடத்துள்ள சங்கம்போல (வெண்ணிறங்கொண்டு) மேலெழுந்து வருகின்றாய், செவ் ஆம் பலம் அங்கு ஒடுக்கும் செந்தினகரன் புறம் அடுத்திடுதி- சிவந்த ஆம்பற் பூக்களை மலர்ச்செய்யும் சிவந்த சூரியனிடத்தை யடுத்துச் சேர்கின்றாய், எங்கணும் திகழ் உயிர்ப்பயிர் தழைக்கக் கருதுந்த மோதகவு உறு கோடி- எவ்விடத்தும் விளங்காநின்ற உயிருடன் கூடிய பயிர்கள் விளையக் கருவைக்கொடுத்த மேன்மையை மிகக்கொண்டிருப்பாய், அரிய கற்கட்டுத்து இடத்தில் அமர்தி- அருமையாகிய கற்க வீட்டினிடத்துத் தங்குகின்றாய், கா மாரி மேல் ஏறி ஓடியும் வருதி- சோலையினும் மேகத்தினும் மேலேசென்று தவழ்ந்தும் வருகின்றாய்- எனச் சந்திரனுக்கும்.

இனி- திருந்து அம் கலை தலை சங்கத்தின்மேல் எழுதல்- திருத்தப்படுங் கலவியையுடைய முதற் சங்கத்தினிடத்து (தாமுமொரு புலவராகத்) தோன்றுதலும், செவ் ஆம் பலம் கொடுக்கும் செந்தில் நகர் அன்பு உற மடுத்திடுதல்- செவ்வையாகிய பிரயோசனத்தை (அடியார்களுக்குத்) தந்தருளுந் திருச்செந்தூராகிய தலத்தில் ஆசைமிகக் கலந்திருத்தலும், எங்கணும் திகழ் உயிர் பயிர்தழைக்க கருத்து அந்தமே தகவு உற கோடல்- எவ்விடத்தும் விளங்காநின்ற ஆன்மாக்களாகிய பயிர் வளமபெறும்படி (திரு) உள்ளம் அழகையே தகுதிபொருந்தக் கொண்டிருத்தல், அரிய தற்கள் தக திடத்தில் அமர்தல்- அருமையாகிய மலைகடோறும்

தகுதியாக உறுதியுடன் றங்கியிருத்தல், காமாரிமேல் ஏறி ஓடியும் வருதல்-மன்மதனைவென்ற சிவபிரான் றிருமேனி மேலேறியோடியும் விளையாடிவருதல் எனக் குமாரக்கடவுளுக்கும் பொருள்கூறுக.

குறிப்பு:—சூரியனிடத்திலே சந்திரன்போய்ச்சேர்வது தினம் ஒருகலை சந்திரனுக்குக் குறைதலிற்காண்க. பயிர்கள் விளைவதற்குச் சந்திரன் கருவைத்தருவது-தொன்று தொட்ட நூல்வழக்கு.

மண்ணி || லிர வறவெழுஞ் செங்கேழிளங்கதிர வயங்குவான புலவனுகி, மனனுமிவ னிதலை பெருமையா மெனவெண்ணி மலயமுனியாதிமறரோக,—கெணணிலபல கலைகளும வழங்கிஞ னியுமோவேற்பதிகழ வென்றுசற்று, மெணணும வொருமித திறறுதவு கலையெண ணிரட்டியும வாஙகுவாயேல,—விணணிலிர வுறவநது வெளிறியங் கஙகுறைய மேயநிற் கெனனமேனமை, வெணகயிலை நிகாபாங் குன்றிலனு தினமுனிவா விபுதாமுதல் மேலைவானே,—ரண்ணிலப யநதருங் குமரகுரு பரனுட னமபுலீ யாடவாவே," யருட்பிழம்பாகிய தெருட்பழம் பொருளுட னமபுலீ யாடவாவே. (௯)

பொருவிலரி தாயனு லொருவனிற் கற்றவன் * பொன்மனைவி தாரைதன்னைப், புன்மதி யெனச்சொல்ல தீசெய்த பாதகம் புந்தியினினைந்து புகல,—வெருவியுள நாணுட் கொளீஇயிருந் தனமதுவும் வெள்ளிடை விலங்கல்போல, மேலகீழனைத்தூந் தெரிந்ததெம் மிறையவன் வேதமுதலாயமெய்ந்நூ,—லுருவியலு மொருபரம குருவென வருந்தனக் கொருகுருவு மில்லையென்ன, வோதா துணர்ந்துகுறை

|| இரவு-இருளுக்கும் யாசகத்துக்கும் பொது.
* பொன் அழகு.

யொன்றுமில் லாததனை யுளனுவாக் குறைமகற்றி,—மருவிபொழி தரு
பரங் கிரியிலுள ணிதுசமைய மம்புலீ யாடவாவே, யருட்பிழம பாகிய
தெருட்பழம பொருளுட னம்புலீ யாடவாவே. (௪)

எனனைமுழு மதியெனன நாளுககு நாள்வளாந திடுவெனன நீ
யிசைததா, லஃதொக்கு மெனினுமா காணிமா காணியா வேறுமுறை
யிழிவையதனு,—வுனனைமுழு மதியெனப செகஙகணசி தனறியும்
மொருவூாம லுட்களஙக, முளளா யிதைசசிறிது முனளாயகொ லாதலி
னுனககிவ னுயாநதவனகாண,— டெனனையின மேனசமு கரம்பை
பைங கனனலசெந தேனெழுகு தீம்பலாமாச, சேருமடி யாரெனச்
சூழும் பரஙகிரிச செவ்வேள சிறநதசெவிலி,—யனனைநிக ரினனருள
சுராநதுசே யாயினு னமபுலீ யுாடவாவே, யருட்பிழம பாகிய தெருட்
பழம் பொருளுட னமபுலீ யாடவாவே. (௫)

¶ மறவநது கொணடொரு பெருமபூத மன்றபில வாய்பிளந
துணணுமுனனோ, வரையைப பிளநதெடுத தயாகலைப் புலவனுயிர்
மாயா தளிததநுமபோ,—ருறவாகை யேபுனையு மவுணாகுல வேரோ
டொருஙகறுத தும்பாகோமாற், குயிரோடு பொன்னுலக முதவியது
மனபிலு லொருகவி யுரைபபவாககும,—பிறவாத வினந நிலையு
ருளு வதுமிவன் பேரருட் சததிவடிவாய்ப், பிறங்குசெங கைவே லுன
கருவேண் டுவதுநீ பெறுவதற் கையமின்று,—லறவாணா தொழுது
கொண் டாடும் பரஙகிரியி லமபுலீ யாடவாவே; யருட்பிழம் பாகிய
தெருட்பழம் பொருளுட னம்புலீ யாடவாவே. (௬)

கண்டவர்க ளிதுவென்று மதுவென்று நனிபெருங் கலகமிடு
கீடவுளெல்லாங், காதையினி லன்றியெதி ரிணைடிலே மிக்கொடிய
கலியிலோ ராறுமுகமா,—மண்டல மிலஙகவெளி வருதெய்வ மிவனு
கு மறைவா யிருபபனென்று, மதியின்மிக் கோசிரட் டுறமொழித

¶ மறம்-வீரம்.

லானமதி மயங்காத கேசவிரைவில,—விண்டல மதிர்செழுங் கற பகப் பைங்கிளைமெனப்பூவை தூய்களுகக்கோ, வீடென மலைமுகோ தூங் கிடுகற் கெழுந்தமிக மேலோங்கு கோபுரச்சி,—ரண்டாபுகழ் தெனபரங் குன்றினில வரந்தருவ னம்புலீ யாடவாவே யருட்பிழம பாகிய தெருட்பழம் பொருளுட னம்புலீ யாடவாவே. (எ)

முடிபடா நின்றதலை விண்ணவர்கள் கட்குமுன முளரியங் கட வுண் முனமேனுன், முனபட்ட பாடுசெற் ருயினும்மதிந்திலாய் மூதண்ட முகடுமுட்டும,—அடிபடா நின்றபேரோதைசெய தெழுமவுணர் படு களங் குறுகியபாற், பட்டா ரெனுஞ்சொலபுவ னப்பரப் பெங்கணும் பரவியது பாரதிலாய்கொல,—கடிபடா நின்றலா கடம்பணி தடம் புயன தைவேலக டாமிவைசகுக, காரணங் காணினறு முடியிலெவ ராயினுங் கந்தனு மிகதஞ்சந்த,—னடிபடா றிலலைநீ தென்பரங் குன றினி லம்புலீ யாடவாவே, யருட்பிழம பாகிய தெருட்பழம் பொரு ளுட னம்புலீ யாடவாவே. (அ)

|| ஒப்புறுவ ரேனுமொரு வரையொருவர் வந்துகண் ளெமகிழ்த லுலகியற்கை, யுவர்வொப் பிகந்தவ னழைததாலும் வந்திலா யுழு சினங் கதுவ்லுனனை,—யிப்புவியில் வரவழைத் திடுவெம்முடி யாதெ ன்ன வெண்ணற்க நீயிவன்ரு, னென்னுமிறை பணியிலொரு பணி யெடுத் தேவினை யீாத்துவந் தெதிரவிடுக்குஞ,—செப்புவா யப்போ துனக்கென்ன பெருமையிது சிக்கெனத் தேர்ந்துவந்து, சேர்ந்திடிற் றிருவருட் கிடைக்கு யாடவர் திருத்திமட வார்கண்முலைமே,—லப்பு கள பங்கமழ் ப்பரங்கிரிக் குமரனுட னம்புலீ யாடவாவே, யருட்பிழம் பாகிய தெருட்பழம் பொருளுட னம்புலீ யாடவாவே. (கூ)

ஒருவனென் பார்தன் பொருள்வேறு கூர்ந்துணர்தி யுறுதுணைவ ரோரிலக்கத், தொன்பதின்ம ருளரவரு ளொருவரண் டங்களை யுடை

|| ஒருவன் - என்பதற்கு வேறு பொருள் ஆட்டுவோகனத்தை யுடையவனென்பது.

த்துடைத் தொடிமீனா,—வருவரிவை மூழ்வித்து முணர்ந்தேனும் வருக் கின்றி வாரா திருத்தியேனின, மாகாய மேற்றந்தை கைம்மா னெடு த்துழு மாசுசெய வரவிடுப்பன்,—கருவபங் கப்பமொழிந்துகாறும் வாராக் கடும்பிழைகள கமியெனறிவன, காலினி விடும்பணிகள கை யிற் செயக்கடவை யண்டது விளமபிரேம்யா,—மருவரா தன்பர்பக் வுமபரங் கிரியிலவந் தமபுலீ யூட்டவாவே, யரும்பிழம் பாகிய தெருட் பிழம் பொருளுடனாமபுலீ யாடவாவே. (௧௦)

அம்புலிப்பருவம் முற்றிற்று.

ஆகப்பருவம் எ-க்கு விருத்தம (௭௦)

எட்டாவது: சிற்றிற்பருவம்.

கூடுந் தவள மணிமுத்தங் கொழித்திங் கெடுத்தூட் குறித்துநீள்
கோட்டை யிட்டு மழப்பருவங் கோடற் கேற்பக் குழுமிவிளை
யாடும் பரிசு பார்த்தெம்மோ டளவ ளாவு மப்பருவ
மமைந்து மதறகொல லாயிடையூ றுறற லழகோ வருளாளா
வூடுஞ் சினக்கோங் கிளமுலையா ருறைந்துந் தணியா துறமகிழ்க
ருளநெக் குருகி யுதவிக்கு முபாயம் யாதென் றுணணினைந்து
தேடுஞ் செழிய ஞட்டரசே சிறியேஞ் சிற்றில சிதையேலே
தெய்வச் சைவப் பரங்குன்றுய சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே. (௧)

நிறம்பார்த் தெடுத்துப் பன்மலரு கிரவவிரவி நின்னடியார்
நினைக்குந் தொடுத்த மாலையென நீல முதற்பன் னிறமணிகள்
புறம்பார்த் தவர்கண் வழுக்குறச்செய் புரிசை யரங்கு புறந்திண்ணை
புதுக்கு மருமை பார்த்திலையுட் பொருமை யில்லீர் போற்புகழ்சா
லறம்பார்த் தேனுஞ் சினந்தணிதி யருமைக் குமரா மண்பெண்பொன்

சிற்றிற்பருவம். மகளிர் கட்டி விளையாடுஞ் சிறுவீட்டை யழிக்குஞ் சிறுகுறும்புசெய்து விளையாடும் பருவம்.

ஞைசை யாலும் பிறவாது மடுக்கு நீதி யாருமென்றாந
திறமபாச் செழிய ஞட்டரசே சிறியேஞ் சிற்றில சிதையேலே
தெய்வச் சைவப பரங்குன்றுய சிறியேஞ சிற்றில சிதையேலே

ஏளைச் சிறுவ ரெனவிவனை யெண்ண லீரென் றிளைப்பதுபோ
லிருகாற் சதங்கை யொலிப்பமறு கிடைநீ விளையாட் டெய்திவர
மேனைக இருகண் மணியாந்தாய் விடுத்தா ளெனனத தெரிநதுமெதிர
மேவி யழையே மியாமெனிலுன் மீதோரா குறைபெயன் விளளுவது
சோனைப் புயனீ ராறிந்துகடல சூழந திசைக டொறுமவிசையந
தொடஙகி யெழுநதூ நநதிகளை த தொலலோா வலியுந தொலைததூவரு
சேனைச செழிய ஞட்டரசே சிறியேஞ சிற்றில சிதையேலே
தெய்வச் சைவப பரங்குனறுய சிறியேஞ சிற்றில சிதையேலே. (௩)

அழிகருந் தொழிலுன் றநைததளைக காரூ நினக்கே தவ்வெறுநீ
யபேத மதனுற் செய்யநினைந தாயோ வெவமைபபோ மையாமற
பழிகரும் பிறசொல வசைகவென்ன பகாவேநதகட்டுப்பகட்டுவரால்
பாய்நது பூக மிடமுறுடிததப பாறபோயப் பலாமாப பழஙகளையுட்
கிழிகருந தடையாற் கற்பகப்பூங் கிளைமட் டொடுஙகிக கீழ்வருநீர்க்
கேணி மலர்த்தேன் பாய்பழனங் களருஞசாலி கெழீஇயவளரு
செழிக்குஞ் செழிய ஞட்டரசே சிறியேஞ சிற்றில சிதையேலே
தெய்வச் சைவப் பரங்குன்றுய் சிறியேஞ சிற்றில சிதையேலே. (௪)

இருவார் கிழிக்குங் களபமுலை யேந்தி யிதண்மே லெழுநதுறமா
னியல்தான் பலகல ளுழுத்ததமும் பேறி யிருப்ப தேடென்று
மருவார் கலகம் பொருமையிஞல் வண்கரு மணட வாணர்முடி
மகுட மணிவ ளழுத லிரு வரதென் றூலு மலரடியாற் [ய்
பொருவார் திரைப்பூம் பொருநையிரு புறதது மடியாா புரிந்திடுமெய்
பூசை மடமுஞ் சிவாலயமும் பொலிய மலியும் புணணியத்தின்
திருவார் செழிய ஞட்டரசே சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
தெய்வச் சைவப் பரங்குன்றுய் சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே. ()

இருகரைங் கணிப்பூந் தருநிழற்கீ ழெழிற்பொற சுண்ணங் கொ
டிசசியாக, ளிடிசருங் கரிக்கொம் பிலச்சைபோ யிசைய வுறுகிச் செ
ருகினினருங,—ருருககும,வெளளிக காமபாக வுயாபொற குடையொத்
தொளிருமிரு, லொழுகருங செநதே னுடையென வுறவும்பெருகி
யோடியயன,—மருசகுந தளவாயச சியாமுலலை னெருங்குழ் பாய வளர்
சாமை, வரகு விளைவுற நுதவுநதிா வானா பிரவி மாந்தியுளருஞ்,—
செருகுகருங செழிய குட்டரசே சிறியேரு சிறறில சிதையேலே, தெ
யவச சைவபூ பரஙகுனருய் சிறியேரு சிறறில சிதையேலே. (௬)

நெயயுந் தயிரும பாலுஙவ நீத மோடு நிதநதிருடி
நெடுமா லுணடா றாடியமென் னிகழுநத தென்று நிரைவளைகைப்
பெயயுங கவிஞ ராடியமினரூர பிறஙகு மிசதப் பெயாசகேறபப்
பேணியவையா வையுருசுமநது பெரிய விலாபழ பெறக்கொடுபோ
ய்யயுந தமதூர குறிஞசிமுலலையோஙகு மருதத் தூடருவோ
டுருவா மூாதநி களையாட்டி யூட்ட நலகி யயாசருமரு
செயயுரு செழிய குட்டரசே சிறியேரு சிற்றில சிதையேலே
தெயவச் சைவப பரஙகுன்ருய் சிறியேரு சிற்றில் சிதையேலே.(௭)

ஓங்கு பொழின்மேன் மேல்வளர வோரா ழிதநே ரூர்புரவி
யுடைபப வொழுகு பலாககனிதநே றுணடு வண்டு பெடையுடனே
தாங்கு கமலா சனதநிருநது தனிபா டிசைகே தகைமலரிற்
றங்குங குருகு நெடுங்காயாத தருதன னிழலைத் தன்னடியுள்
வாஙகு மமைய்த் தாஙகெழுநது வருங்கான் வாழ்க்கை காரணமு
மகிழ்ந்து கேட்ப விடைநிலைத்தீ வகமபோற் செல்லு மருதவளர்
தேங்கு செழிய குட்டரசே சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
தெய்வச் சைவப் பரங்குனருய் சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே ()

கூறு மடற்கே தகைமலரிற் குளிர்வெண் டாது கொண்டலஞ்
னிக், கொண்டு பூட்டு விற்பொருள்போற் குறிஞ்சி யோய்க்கார்க் குஞ்

சரத்தை,—யேறும் வெண்குஞ் சரமெனமெய் பொங்கும் போதிய வீது வாறோ, ரிறைவன் கனிறென ஜேணணியினேனு மிரணடு கொம்புக் கெந்தவினை—,—யூறு வந்த தெனவிரங்கு வோாமுன் சணிபபூ வொழுக்கியதே, ஞடலங் கழுவப் பணடையுரு வுறமட் போதங குணமைகண்டு,—தேறுஞ செழிய ஞட்டரசே சிற்றேரு சிற்றில் சிதையேலே, தெய்வச் சைவப் பரஙகுனருய சிறியேஞு சிறறில சிதையேலே. (௯)

ஒரூர் தலம்பே ஜொருவுமினப ருளககோ யிலினு மோராறு
றுச்சி மீது மறைமுடியு முலகம படைத்தோ ஞெளிாதலையுங்
காரூர் மிடற்றெம் மிறைமாாபுங கௌரி மடியாங கவினறவிசுங்
ககன வாழ்சகை யமராிறை கதிாமா முடியுங களபமுலை
வாரூா தெயவ யானைவள்ள மலைபபொற் கரமும பூதியினன்
மாசு படுமே யாதலினுன மறைநூ புரபபொன மலாடியாற்
றேரூர் செழிய ஞட்டரசே சிறியேஞு சிற்றில சிதையேலே
தெயவச சைவப் பரஙகுன்ருய சிறியேஞு சிறறில சிதையேலே. ()

சிற்றிற்பருவம் முற்றிற்று.

ஆகப்பருவம் ௯௦ விருததம் ௯௦.

ஒன்பதாவது: சிறுபறைப்பருவம்.

அரும்புமலர் காய்கனி யகததடக கிப்பருவ மாங்கெய்து போதிலொவ்வொன், றுகவெளி யிட்டுயர்ந தோங்கியொரு நிலைநிற்கு மரியகற் பகநிகர்ப்ப,—விருமபுசத் தியநிரி சுமசதவன மொடுபிரம விட்டுணுத் துருவமேன்மை, மிக்ககும ராபுரி யெனுர்திருப் பெயர்களைவிடாதுள் ளமைத்துமேன்மேல்,—வரும்புதிய யுகமீ ரிரண்டிற்குமுறையே வழஙகுமான் மியமிகுந்த, மாநிலமி தென்றுவக் தஞ்சலித்

சிறுபறைப்பருவம், சிறியதோற்கருவி தட்டிவிளையாடும் பருவம்.

தெதிரங்கிற்கு மன்பனிதயும் வானுளோர்கள,—திருமபுதல் செயாவருள் புரிந்திடுங் கநதவேளே சிறுபறை முழக்கியருளே, திருப்பரங் கிரியினில் விருப்புறுங் குருபரன சிறுபறை முழககியருளே (க)

மணிமெபதிா பொருதகுவா மாளத தொலைததமரா வாழ்வுதவு தற்குநினை, வரவிட்ட வாசலடைத் தம்பிரான கண்ணழலகண மன்னுமொரு வடிவமாகித,—தொணடிசையு முதவிபல நிறசும்ந் தாற்றத் தனிநிறுவரு தோ்நிமொப்பத, தூயநா ரதமுனி மகத்தெழுந தண்டச சுவாதகலுங் கிடுகிடென்ன,—வெணடிசையுஞ் வெடிபட்டுநடு நடுங் சக்கிரிக ளொட்டுமெட் டுக்கரிகளோ, டினறுந திடுக்கிட் டொளி பபவெழு கடலபுரண டிடவொரு முழுக்கமிடுசோத,— திண்டிறன் மிகுஞ்செயய தகரேறு சேவகன சிறுபறை முழக்கியருளே, திருப் பரங் கிரியினில் விருபபுறுங குருபரன சிறுபறை முழககியருளே. ()

வேதஙக ளாகம புராணஙிதி காசங்கண மிருதிகண் முழஙகமுனி வா, வேதியா மகததழன் முழஙகாலைஞ்ஞூறு வெள்ளந திரணடெழுநத,—பூதஙக ளமபெரும பூதவலி பெறறெழு புணாியிறு மிகமுழங கப, போநதுகிர வுஞசமெனும வஞசமலை யங்கைவேல போககிப் பிளநததற்கண,—மாதங்க நிசாவீர வாகுமுத லியதுணை வரைககண்டு சிபபியெனறை, வகிரநதுவிலை மதியா வரம்பெற்ற பனமணி மகிழ்ந் தெடுப் பவரைமானச,—சேதஙகள வசரா தெடுததருள் செயுங்கூடவன் சிறுபறை முழககியருளே, திருப்பரங் கிரியினில் விருப்புறுங் குருபரன் சிறுபறை முழககியருளே. (கூ)

அடிக்கடி பெருங்கலக் மிடுமசுரா மேற்சின மடங்காது மேருவுமபோ, ராற்றவரல போல்வருஞ் செம்பொனுற் றிருவுரு வமைந்த தே ரதனின்மேரு,— ¶ முடிககடி மிதித்தேறு மணிமிடற் றெந்தை போன் மூநதுற விவர்ந்துவெறறி, முரசுகண முழககிமும மலவிருள்

¶ முடிக்கு - உருபுமயககம.

பிளக்கின்ற முழுஞான மொய்ம்பவொருகைக,— நொடிக்கடி கையிற
சென்று கயமுகத் தாருகனை நூறிரு கூறுசெய்து, நுதிவே லெழுத
தனைய தாருகன மனைவியரை நுங்கழன முழங்கநோன்மைச,—செ
டிக்கடிகொண் மெய்யவுணர் குலவே ரறுப்பவன சிறுபறை முழக்கி
யருளே திருப்பரங் கிரியினில விருப்புறுங் குருபரன, சிறுபறை முழக்
கியருளே. (௪)

தாருகா சுரனுரங் கீண்டுசெங் குருதித் தடங்கட லியற்றிமேலுர்,
தருவாகுமு முழுவுரு மறச்செயுங் கோட்டுவெந் தழலபொதிந் தனைய
செய்ய,—போருகா தொளிறுகூர் வேலிறுற சரவணப் பொய்கை
யுண் டாக்கியதனுட், புனலபடிந் தாடுவார் தருமமே யாதிநாற் பொரு
ள்பெறத் தந்தபொன்மர் —மேருகார் முகமெனக் கொண்டவிறை
யினிலுமிவன் மேலென விளங்குமாறு, மெனமுக மலர்ந்தருச லீரெ
ன்று முப்போது மேவுபு விடாததன்னைச,—சேருகா வலனுதி யர்க்
கபய மீவள்ளல சிறுபறை முழக்கியருளே, திருப்பரங் கிரியினில விரு
ப்புறுங் குருபரன சிறுபறை முழக்கியருளே. (௫)

வேறு.

பீடுறு திருமால் பெற்றிடு மருமைப் பேதை யொருத்தியைநீ
பெருவா னிறைமக ளாகென றேவிப பினனு மொருததிதனை
வேடுவர் பாலொரு சிவமுனி மகளாய் மேவென றுயததவினை
விளைவா லவணமுலை யிளமா மயலுற வெங்கா னிற்றேடி
வாடுத லெய்தி யிதண்கீழ் நினறரு மறைகண முழககுதல்போல்
வந்தனை செய்தெனை மருவுக வெனறித வசனம் பற்பலவாய்
மூடுத லின்றி முழக்கிய முருகன் முழக்குக சிறுபறையே
மூவிரு தலையன் மாபர மலையன் முழக்குக சிறுபறையே. (௬)

அதிர்வன் புரவை வருமபரி செனவரு முசுரத் தலைவரையங்
கவ்வுய வரையி ராறிலு மலாகுர வலரிற் றேனுண்டு

பீதிர்பொன்பயின்மென் பொறிவிரி சிறையளி பெடையைத் தொழுதி
மேய்ச்சுபு துனிதவிர் தீபாத்து புணர்ந்திடல் பிரிவுற்றோடாழ்[ன்சொற்
கதிர்தன் றியகிணை கிணிகணை முழங்கிய கமலச் சிறடியர்ய்
கதிதரு தருளும துரையம பதியமா கழகத தினிலேறி
முதிர்செந் தமிழை முழக்கிய முருகன முழக்குக சிறுபறையே
மூவிரு தலையன மாபர மலையன முழக்குக சிறுபறையே. (எ)

அந்தியி னமபிறை தங்கிய செஞ்சடை யததனை நிதமருவி
யன்பினி றைஞ்சிய கநதெளி யுநதவ மறறவ ரெனுமவருவி
யிந்திரன வெந்துய ரமபட வெனறிடு மெததனை யசுரசரு
மெஞ்சுபெ ருஞ்செரு வொனறுசெ யுமபடி யிசதல மதிலுவெஞ்
சந்திர னுந்தவ முமபொதி யமபயில சததிய முனி யருளசெய்
தணடமி ழெனறும ளாநதெழு தென்றலி னதொடு பரவுமெழின
முந்திய செந்திலின வந்துறை யுமபனமு ழக்குக சிறுபறையே
மூவிரு தலையன மாபர மலையனமு ழக்குக சிறுபறையே. (அ)

வேறு

குலமறை யிற்கிளா மணிமகு டததினை நிகரெனவே
குலிசகிரி யீசசிக டொறுமுறை யற்புத முழுமணியே
கலகமி டறகெழு மவுணவி ருட்கிடா புரிசுடரே
கடவுண்ம டபபிடி மருவிய லணைதநிடு பழகளிறே
யலகிலு யிர்தொகை முழுதும ளிததருள செயுமசலே
யரைநொடி யிற்புவி பலமுறை சுறறிடு மயிலிறையே
பலசம யதசொரு கடவுண்மு ழக்குக சிறுபறையே
பரமலை யிற்பொலி முருகனமு ழக்குக சிறுபறையே.

மடம யிலைப்பொரு குறமக ளுசகெதிர் பயமுறவே
வளரும தப்பொடு பதமுமி ரட்டுற வெழுகவுனா
கடகளி றுக்கிளை யவனென வுற்றுளிர் தருகுமரா
வயிலைம லைக்கிறை விழியிலு தித்தருள் சிறுமதலாய்

தடமூலை மத்தக மொடுபொரு பொற்பினா மகிழ்குழகர்
தமிழைவ ளர்த்ததுத வியபுல வர்க்கொரு குருப்பனே
படாட லீர்தத்வன் மருகமு ழக்குக சிறுபறையே
பரமலை யிற்பொலி முருகமு ழக்குக சிறுபறையே. (௧௦)

சிறுபறைப்பருவம் முற்றிற்று.

ஆகப்பருவம் ௯-க்கு விருத்தம் (௯௦)

பத்தாவது சிறுதேர்ப்பருவம்.

உட்பகை புறப்பகை யினுமபெரிய தென்றுமுன் னோருரைக
கினறவுரைபொய, யோசனகி லெனனவெந தாருகன் முதலோரி னுள
முருகி யுறுகணமிகசு—விட்பயிலும் வாழ்வரசி னேடிழந் துருமாறி
மேருமலை மேவியககண, மெலிவாய் மறைந்திருக கினறவிந திரனு
மேலைவா னுடர்வெளிவந—தெட்பகவு நோபகைய மிலலா துள
ளித திரவிகதிர செலனுமிடமெங், கெஙகுமவ ரவாமணிப் பொற்
ருருட்டுதற கெண் டிசையி னெலலைமுழுதந—திட்புறிகு தெய்வத்
திருத்தே ருருட்டுநீ சிறுதே ருருட்டியருளே, திருவளா பரங்கிரியு
ளருள்பொழி தருவேதுகன சிறுதே ருருட்டியருளே. (௧)

மென்முலைபொதிந்தசெந தசையுடம பெண்ணிலுண மேவிப்
பிளக்குமற்றை, வீராவேல போலாது வயிரக கருங்குன றும விளளஉ
பிளக்கும்வேலே—யனமோ தாஞசூற நமமேல விடுத்தலபோ லாண
டலைத் துவசனின்னு மங்கோ விடுக்கிலதை யாறறுவார் யார்கொ
லென் றஞசியவ னச்சமகது—நினறே மெனிறபயமி லென்றே கரு
ங்கட னினைநதோ ருருத்திரண்டு, நேர்வநது நிறறல்போ னிற்கும

சிறுதோப்பருவம - பருவததுகநேகறற கைததேருருட்டி விளையா
டும் பருவம்.

பசுந்தோகை நீண்முத் திவர்ந்துநிதநின்—சென்றேகை யுடனன்பா தெரிசிக்க வருபவன் சிறுதே ருருட்டியருளே, திருவளர் பரங்கிரியு ளருள்பொழி தருங்குகன சிறுதே ருருட்டியருளே. (௨)

ஆயிரத் தெட்டண்ட மரசுநூற் றெட்டியுக மாண்டுநினை யவமதித்தோ, ஞகமிரு பாகமா கப்பிளர் தெறியுநின் னங்கைவே லுற்பவாழ் நாட்—பாயிரத் தநதமிய லறியாத பிறரையென பாடுகள படுத்துமோ யாம், பார்த்திலோங் கேட்டிலோ மெனமறென்ற போர்க்களம பயில் பொருநா பாடவசுரா—வாயிரத் தங்கக்க ளூ்ளொருட ரெனபுதோல் வளர்கரம பாதிசரிய, மணடுசிறு குண்டகட் டுசுருமபேயுணடு மகிழ் பறந் தலைவழூகளூ—சேயிரத் தமபடிந் தெழுந்த ருருட்டுநீ சிறுதே ருருட்டியருளே, திருவளர் பரங்கிரியு ளருள்பொழி தருங்குகன சிறுதே ருருட்டியருளே. (௩)

கககுசெங் குருதிகட லாகவவு ணப்பிணக் காடுபோர்க் களமெலாஞ்சூழ், கரையாக வமபொன்னி ஞர்செயுங் காயபரற கைசருடனா கதிர்விடுஞ்செம்—மொசருளா வெளளெனபு முறிகளகயன் முதலான மூரிமீ ஞமுழுதுதோ, முறறுமுடை பட்டதட் டெடுங்குரா வாயென்ன மெரியப்பமீ காமஞக—வெகளுருடா வீங்கநிண முணடுகூளிகளதி லிவாநதுவிளை யாட்டியற்ற, வெஃகமொடு பதிெஞரா யுதமுமொவ் வோரசையி லெடுத்திரும் போர்செயசெட்டுத—திசகுமுழு விசையுஞ்செய் மயிலேறு சேவகன் சிறுதே ருருட்டியருளே, திருவளர் பரங்கிரிய ளருள்பொழி தருஙகுகன் சிறுதே ருருட்டியருளே.()

மன்றல்கம ழுங்குழற் காமுகொண் டெழுகுறவர் மடமா னிலங்குமா பில், வைத்துச் சுமககும்பொன் மலையிரண் டொடுதெய்வ மாதங்க மார்பிலேநதி,—நின்றகன கக்குவ டிரண்டிலும பழகலா னீடுபெருவரைகளெல்லா, நெறுநெறென் றேமுறி தரப்பொரு புயாசல நெருங்குமீ ராறின்மேலு,—மன்றலர் கடம்பமலர் மாலையொரு காலத்திலணிவதொரு காலத்திலுக், காகாத தாமிதெக் கால்ததி லும்புனைய

லாகுமென் றன்பாசாதத்தர்,—தெனறமிழ்ப பாவிாலை யேவியக ரணிப வன சிறநத குருட்டியருளே, திருவளா பரஙகிரியு ளருளபொழி தரு ஙகுகன சிறநத குருடடியருளே. (௫)

குட்டைக கருஙகூளி கொட்டுக கிசைநதுசெங் குருதிக கொழு நதழறகட்., குருதிநெய்யாழு சவுணாதலை குறையுடற கட்டைகை கோத நத துணஙகையாட,—நெட்டைப் பருஙகருங கையெடுத தறுதலைக ணிரைசெருகி யகதைமுனனா, நீளவிரன முறித்துநோ திறஙப பதித ததி னெடுந்திர ளீரமபுசுற்றுங,—சட்டைத திறமுறா திறுககிநின றுபாபூத கணநாதா கைகளவருடிக, களமபாடி விளையாடி மகிழும பெருமபிணக காட்டொடு கலனகிடநத,—திட்டைக சடநதேறு தே குருட தெசெலவ சிறநத குருட்டியருளே, திருவளா பரங்கிரியு ளரு ளபொழி தருஙகுகன சிறநத குருட்டியருளே. (௬)

ஆவலங கொடியா மனத்தகுவ ரணடங்க ளாயிரத தெட்டும னறி, யப்பாலிருநதிடிற கணடுகாட் டறகுவிழி யாயிர மலாததலபோ னீ,—மீவலங கொடியான முற்றேறு போதுவெளி விரிபசுந தோகை மிளிரு, மென்மயிலின மீதுமா கதவெறபின மாணிகக வெற்பிருந் தென்னமேவிக,—கேவலங் கொடியசெய லெனறுகரு தாதுமிகு கே டுசூழநதவசுரா, கிளையெனுங் களையற வெறிநதுதெய் வபபயிா கிளை ககசெய கிருபையுறற,—சேவலங் கொடியஙகை யுளவைத தெழுங கடவுள் சிறநத குருட்டியருளே, திருவளா பரஙகிரியு ளருள்பொழி தருங்குகன் சிறநத குருட்டியருளே. (௭)

தக்கனார் வேள்விக கிசைநதபழி மிகுதலாற் றம்பதி தவிர்ந்து திரியத, தாமோர தரல் பிரம னிநதிரன் முதற்றேவா தாந்தா மடைந்த துன்பம்,—புக்கதிவன் வழியாக வென்றெண்ணி யோபிழை பொறு த்துநீ போதநல்கப், போாககளத் திற்சூர பன்மனொரு சேவலும் பொ ருவிலொரு மயிலுமாகி,—மிக்கவறி யாமையோ டெம்முடல் பிளந்தி ட்ட வேரிறைவ காக்கவென்று, வேணடவொன் றைககொடி யெ

கக்கவைத் தொ. ரா விமானமா மீதிலாந்து,—செக்கருரு வாமி
த்திரென விருந்தவன சிறுதே ருருட்டியருளே, திருவளா பரங்
கிரியு ளருளபொழி தருங்குகன சிறுதே ருருட்டியருளே. (௮)

கலைமுழு துணராது சுவை முதிருந் தமிழ்ப்புலமை கனியுநீ யாத
பிறசங், கத்தமாம் துறைநநை சுவியினிற குறநானி சுறபித்த கலை
வலாளை,—மலைமுழையி லொருகுற ளடைந்திடும போதுமன மகி
ழாது பசியதோகை, மயிலேறி யவனெதிரெழுந்து சிறை மீட்டருள
ரமபல வழங்குரின்சீ,—நிலைமுழு தறிந்துந்ன ஏழுபபடுத தறபொ
ணீரம்புதுதி யாகவவனவாய, நிகழ்த்துபிர பந்தம படித்தவா நினை
னவை நீடுபெறு வரமுநலகுஞ,—சிலைமுழு வெனுந்திரட் பன்னிரு
பாசலன சிறுதே ருருட்டியருளே, திருவளா பரங்கிரியு ளருள்பொழி
தருங்குகனு சிறுதே ருருட்டியருளே. (௯)

வில்வச சிறப்புற்ற மாவிலைகைத சம்பிரான் வெகுளிக் கிலக்க
ஞோ, வீயா ரியாரெனறு நினையாது விணணவரை வேதனைக குட்
படுத்துங்,—தொலவச சிரத்தேக முறவெருருவ ராலுந தொலைககருந
ாறறமெயதுஞ, சூரப்பகை தடிந்ததனை யூதியந் துவசமுஞ சொல
வதிர்தோணறிநினறு,—நலவச சிரபபடைப் புருகூத னுககுவிண
ரசும் வாழ்வுகலகி,நாடோறு மனபதைக ளீடேறு மன்பதை நய
ளம் வியநதருட்செஞ்,—செலவச சிறபபுடன பலலூழி வாழ்ப
ர சிறுதே ருருட்டியருளே, திருவளா பரங்கிரியு ளருளபொழி தருங
ன சிறுதே ருருட்டியருளே. (௧௦)

சிறுதேர்ப்பருவம் முற்றிற்று.

ஆகப்பருவம் ௧௦ - க்கு விருத்தம் (௧௦௦)

காப்புச்செய்யுள் ௧ - ஆக விருத்தம் (௧௦௧)

திருப்பரங்கிரிப் பிள்ளைத்தமிழ் முற்றிற்று.

வேலுமயிலுந்துணை.

ஆண்பாற்பிள்ளைக்கவியினிக்கணம்.

இரண்டாமாதத்திற் காப்புக் கூறுதலும், ஐந்தாமாதத்திற் செங்கீரை கூறுதலும், ஆறுமாதத்திற் சொல்லுவதைப் பழகுதலும், எட்டாமாதத்தில் தாலாட்டுதலும், ஒன்பதாமாதத்திற் சப்பாணிகொட்டலும், பதினொராமாதத்தில் முத்தங் கூறுதலும், பன்னிரண்டா மாதத்தில் வாரானைகூறுதலும், பதினெட்டா மாதத்திற் சந்திரனை யழைத்தலும், இரண்டாமாண்டிற் சிறுபறை கொட்டலும், மூன்றுமாண்டிற் சிற்றிலிழைத்தலும், நாலாமாண்டிற் சிறுதே ருருட்டலுமாம். இவ்வாறு பிங்கலந்தையிற் கூறப்பட்டது.

பிழைதிருத்தம்.

திருப்பரங்கிரிப் புராணவசனம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
உக	உரு	ன்னே	ம்மை
சஉ	உக	மாமதானபுராம்	மாதானபுரமாம்
ருரு	கO	மெடுத்துக்	மெடுத்து
௯	உச	களிளெ	களிலெ

திருப்பரங்கிரிப் பிள்ளைத்தமிழ்.

பக்கம்	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
ச	க	பிள்ளை	ிள்ளை
கO	உரு	அ	கூ
கக	கூ	கூ	கO
உO	ரு	புதல்வர்	தல்வா